BALI, PARADIS MORTAL

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

Bali, paradis mortal

ISBN:
973-9138-61-6

Malko Productions – Paris,
Amok à Bali
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Redactor: ***Anca Pisică***
Tehnoredactare computerizată: ***Luminița Anghelescu***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***

Gérard de Villiers

Bali, paradis mortal

În românește de
Maria Măciucă

1998

Capitolul I

În piața Merkeda[1], un nebun gesticula amenințând cu pumnul în direcția flăcării de aur masiv din vârful Obeliscului Libertății. Era un indonezian ras în cap, cu fața invadată de barbă, ce purta un pantalon și o cămașă făcute ferfeniță. Gesturile sale erau însoțite de invective furioase și incoerente.

Malko se îndepărtă prudent de monumentul iluminat și se afundă în obscuritatea trotuarului. Exista o notă de umor involuntar din partea CIA în alegerea acestui loc pentru a-și contacta omul de legătură.

De la capătul bulevardului Thomrin, putea să distingă luminile hotelului *Intercontinental – Indonezia*, una dintre puținele clădiri iluminate din Djakarta. Era hotelul în care stătea. În spatele lui însă, cu excepția obeliscului, imensa piață Merkeda nu era decât un teren înghițit de tenebre, sumbru ca un tunel semănat cu gunoaie.

Pe vremuri, Batavia olandezilor, și devenit Djakarta după câștigarea independenței, orașul găzduia acum trei sau patru milioane de indonezieni; nimeni nu știa cu precizie cifra exactă. Aceștia trăiau în condiții față de care ghetoul varșovian ar fi putut fi luat ca un model de urbanism. În afară de câteva locuri, iluminatul public lipsea cu desăvârșire, din motive economice. Iar acest oraș imens și murdar, scufundat în întuneric și agitat de o forfotă continuă, era mai mult decât neliniștitor: părea apăsător și periculos. În timp ce aștepta, Malko auzise de două ori niște țipete ce veneau dintr-un colț întunecat al pieței Merkeda, care era situată totuși în centrul orașului.

---

1. Libertate (n.a.)

Djakarta devenise un gigantic cartier de maghernițe. De la fereastra camerei sale din hotelul *Indonezia*, un trist palat din beton, construit de japonezi ca plată pentru daunele de război, Malko putuse să vadă o turmă de oi care păștea de cealaltă parte a bulevardului Serdiman.

El își șterse fruntea asudată din cauza zăpușelii umede și privi în jurul său. Liniștea care domnea în jur era ceea ce îl surprindea cel mai mult în Djakarta. Nu existau aproape deloc mașini cu excepția camioanelor militare și a taxiurilor rablagite. Cea mai mare parte a deplasărilor se făcea cu ajutorul taxiciclului cu trei roți, așa-numitul *betja*. Marile artere, văduvite de automobile, erau pline de acestea.

În acel moment, tocmai își făcu apariția unul. Malko se apropie de marginea trotuarului. Conductorul taxiciclului, care avea pe cap un *pitji*, o calotă mică de culoare neagră, încetini viteza. În spate, nu avea însă nici un pasager. Malko se retrase. Nu venise omul pe care îl aștepta el.

Decepționat, conductorul apăsă pe pedale. Putea să fie un profesor de la Universitate care încerca să mai câștige un bănuț în timpul liber... Toate structurile indoneziene se prăbușiseră într-un haos de nedescris, inflația fiind galopantă, iar corupția sfida orice imaginație. Malko își reprimă o exclamație de nerăbdare.

Medan, bărbatul cu care avea întâlnire, avea deja o jumătate de oră de întârziere. Nu se mai întâlnise cu el decât o singură dată, în același loc. Era un indonezian mic de statură și rotofei, cu o figură blândă de intelectual cu ochelari.

Era unul dintre puținele contacte „negre" ale CIA în Djakarta, în afara ofițerilor indonezieni ce erau plătiți de către Pentagon. În prima zi a fiecărei luni, între orele nouă și zece seara, el trebuia să meargă la locul de întâlnire și să aștepte pe cineva. Cum era de exemplu Malko. Cineva care avea de îndeplinit o misiune fără a fi nevoit să treacă prin circuitul oficial al ambasadei.

Medan îi promisese lui Malko că îl va ajuta, dar refuzase cu îndârjire să-l întâlnească la hotel. *Indonezia* era, cu toate acestea, unicul hotel decent din Djakarta. Pentru a fi găzduit aici, trebuia să faci rezervare cu trei luni mai devreme. Grație unui bacșiș impresionant, Malko reușise să recupereze camera

de la un nefericit inginer agronom, „deportat" la hotelul *Mali*, celebru pentru armatele de ploșnițe și de gândaci care făceau adevărate ravagii.

Acum, Malko înțepenise așteptând în bezna în care era cufundată piața Merkeda. Urmarea misiunii sale depindea în întregime de Medan. Iar întârzierea acestuia nu prevestea nimic bun.

Dintr-o dată, apăru din penumbră o siluetă care se opri la câțiva pași de el. Necunoscutul își aprinse o țigară și, pentru o fracțiune de secundă, Malko putu să-i vadă fața rotundă și ochii oblici.

Era un chinez. Acesta rămase nemișcat. Malko ezită. Era posibil ca Medan să nu poată veni și să trimită în locul său pe cineva de încredere. Cum putea fi însă sigur?

Trecură câteva clipe interminabile. Chinezul era în continuare acolo. Malko se hotărî să încerce. Își aprinse la rândul său o țigară și zâmbi în momentul în care flacăra brichetei îi lumină fața. Chinezul se apropie de el. Era scund și plăpând, iar gura lui mare era știrbă. Când fu la numai câțiva centimetri de Malko, șopti cu o voce timidă:

— *Rupiah?* [1]

Malko clătină dezamăgit din cap. Era vorba de un simplu traficant de valută. Rupia, moneda indoneziană, avea puterea de rezistență a unei bucățele de zahăr scufundate într-o cană cu ceai fierbinte. Pe piața neagră, se puteau procura cu ușurință două sute patruzeci de rupii pentru un dolar, față de schimbul oficial de o sută treizeci. Traficul cu dolari era una din ultimele resurse ale chinezilor din Djakarta, îngrămădiți în oribilul cartier Glokok, aflat la capătul canalului Kali, o adevărată hazna descoperită, cu miros pestilențial, ce străbătea șerpuind Djakarta. În Indonezia, chinezii erau văzuți cu ochi răi, fiind persecutați pentru faptul că erau inteligenți.

În Borneo, ei își vindeau propriii lor copii pentru două sute de rupii, ca să poată supraviețui!

Malko îl privi cu milă pe pârlit și clătină din cap.

— *No rupees, thank you.*

---

1. Rupii (n.a.)

Celălalt nu mai insistă și se făcu nevăzut în întuneric. Un alt taxiciclu trecu, ducând un ofițer care râdea în hohote de unul singur. Un pic mai departe, nebunul urla în continuare, înjurând flacăra din aur masiv. Malko se simți deodată neputincios. Dacă în cinci minute nu se întâmpla nimic, trebuia să se întoarcă la hotel.

Strigătul unui negustor ambulant străbătu noaptea, ascuțit și anacronic.

Un taxiciclu își făcu apariția pe Merdeka Selaphan, înaintând cu viteză redusă. În loc să se înscrie pe sensul giratoriu, după o scurtă ezitare, el se îndreptă spre locul în care aștepta Malko.

La câțiva metri de el, conductorul încetini și mai mult, apoi se întoarse către pasagerul său și opri.

Malko se apropie de marginea trotuarului ca să poată fi văzut mai bine. Lumina galbenă a felinarului care se afla de cealaltă parte a șoselei îl lumina slab.

Pasagerul din scaunul din spate al triciclului era complet nemișcat. Malko nu îndrăzni să-i vorbească. Totul mirosea de la o poștă a capcană. David Wise, șeful Diviziei Plan al CIA, îl sfătuise să se ferească atât de agenții oficiali, cât și de ucigașii din PKI [1].

Malko se strădui să arboreze aerul degajat al unui turist rătăcit. Din fericire, nu avea nici o armă asupra lui. Ca în toate țările devenite mai recent independente, indonezienii erau extrem de susceptibili...

În momentul în care se întoarse, auzi un fel de geamăt. Silueta care se afla în taxiciclu se mișcă. Ascultător, coductorul vehiculului opri.

Pasagerul coborî foarte încet, ca și cum ar fi suferit de ceva. El făcu câțiva pași, apoi se opri clătinându-se pe șosea, apăsându-și pântecele cu mâinile. Brusc, Malko își dădu seama că este rănit.

El se repezi și-l prinse de braț chiar în momentul în care acesta era pe punctul să se prăbușească. Bărbatul se prinse cu disperare de el. Un miros înspăimântător de sânge era amestecat cu mirosul acru de sudoare. Rănitul bolborosi

---

1. Partidul Comunist Indonezian (n.a.)

câteva cuvinte în limba indoneziană, pe care Malko nu putu să le înțeleagă. Cu grijă, îl ajută să ajungă pe trotuar și îi sprijini de un copac. Lumina felinarului lumină fața lui Medan.

Chipul rotund și turtit al acestuia era schimonosit de durere, cu ochii închiși și buzele albe. Mâna sa o strângea pe a lui Malko cu mișcări convulsive.

Deodată, o exclamație îl făcu pe acesta să întoarcă capul. Conductorul taxiciclului coborâse și venea spre ei! Dădu drumul rănitului, gata să intervină.

Micuțul indonezian râse zgomotos și spuse doar atât:

— *Rupiah...*

Omul cerea plata transportului. Malko scoase din buzunar o bancnotă de o sută de rupii și i-o întinse. Celălalt aproape că se cocoșă de recunoștință, apoi o luă la sănătoasa, pedalând ca un nebun. O cursă normală era plătită cu treizeci de rupii.

Când reveni lângă rănit, acesta zăcea lungit sub copac, ca un sac. Malko se aplecă asupra lui și îl apucă de umăr. Cu flacăra brichetei lumină fața omului său de legătură.

Buzele acestuia se mișcau spasmodic. Omul intrase în agonie. Malko își lipi urechea de gura lui, încercând să audă și să înțeleagă ce spune. Auzi câteva cuvinte fără înțeles, apoi un cuvânt rostit limpede de două ori:

— Kali... Kali...

— Ce vreți să spuneți?

Buzele muribundului nu se mai mișcau însă. Malko nu mai auzi nici o răsuflare. Se îndepărtă și ridică lumina brichetei spre ochi. Aceștia aveau o privire sticloasă. Medan era mort, cu gura căscată și cu amândouă mâinile crispate pe abdomen. Malko le îndepărtă cu atenție și descoperi o pată imensă de sânge cleios. care impregnase cămașa și partea de sus a pantalonului. Medan fusese înjunghiat cu sălbăticie de mai multe ori. Pântecele lui era o imensă plagă. Avusese nevoie de un curaj supranatural ca să se ridice și să coboare din taxiciclu.

Malko nu mai simțea căldura moleșitoare. Cu mișcări febrile, el scotoci buzunarele mortului fără să găsească însă nimic. Nici măcar bani. Cei care îi provocaseră moartea, avuseseră grijă să i le golească.

Pe stradă trecu un taxiciclu și Malko fu nevoit să se ascundă după copac. Pentru un agent CIA aflat în misiune, faptul de a se afla lângă un cadavru în plin centru al Djakartei era o adevărată plăcere! Nu avea nici un chef să cunoască confortul pușcăriilor indoneziene. El privi în jur. Exista posibilitatea ca Medan să fi fost urmărit...

Nebunul vociferă din nou și Malko simți cum îl trec fiorii. Acum străzile erau practic pustii. La Djakarta lumea se culcă devreme. Din fericire, hotelul era la doi pași. Malko traversă sensul giratoriu, cu spatele către piața Merkeda. Se temea să nu dea nas în nas cu vreo patrulă militară.

Stăpânindu-și cu greu dorința de a o lua la fugă, el trecu pe lângă uriașa clădire a Primăriei, construită în stil futurist, învăluită în întuneric. Pașii lui răsunau în mod neplăcut pe cimentul trotuarului. O sirenă de poliție se auzi în depărtare, dinspre aeroportul Kemajoran...

Cuvântul spus de două ori, Kali, îi răsuna în minte. Măcar de ar mai fi putut da o lămurire cât de mică. Nici nu știa dacă era nume de oraș sau de persoană...

Silueta verzuie a hotelului *Indonezia* apăru în cele din urmă de cealaltă parte a rondului. Cafeneaua de la parter era încă luminată.

Malko se uită în urma sa. Bulevardul Thomrin era pustiu. Probabil că asasinii știau deja unde-l pot găsi. Părea că nu fusese urmărit. În orice caz, misiunea sa de „supraveghere" se anunța destul de furtunoasă. Probabil că muribundul fusese înadins lăsat să ajungă până la el, ca să fie ca un avertisment, să înțeleagă că nu trebuie să se amestece în probleme care nu-l privesc.

În orice caz, acum era nevoit să se descurce singur. Cargoul *Bremen* trebuia să sosească a doua zi în portul Djakartei, ducând în calele sale armament ce ar fi putut echipa o mică armată: puști automate, mitraliere ușoare, muniții și explozivi. Potrivit borderourilor Omnipol, societatea expeditoare, era acolo marfă în valoare totală de 623 782 dolari, iar CIA era extrem de curioasă să afle cine este destinatarul acestei interesante încărcături. Din modestie,

acesta ţinuse să se menţină în anonimat. Malko se afla aşadar la Djakarta tocmai ca să îl determine să iasă la lumină. Dată fiind însă soarta lui Medan, acesta nu se grăbea deloc să-şi dezvăluie identitatea.

În momentul în care Malko pătrunse în holul hotelului, avea impresia că mai aude încă strigătele pătrunzătoare ale nebunului supărat pe flacăra din aur masiv.

Într-o ţară în care, potrivit ultimului recensământ, existau paisprezece milioane de şomeri, bietul avea o scuză.

Capitolul II

Lungul bulevard care ducea la Tandjunk Priok, portul Djakartei, ar fi dat oricui dureri de cap. Magherniţele din paiantă, acoperite cu tablă ondulată, care se aliniau la infinit, erau mizerabile şi păduchioase, umplute până la refuz de lumea sordidă a dezmoşteniţilor soartei.

Pe scaunul din spate al taxiciclului, Malko, elegant în costumul său din alpaca de culoare albastru închis, cu ochii aurii ascunşi după nişte ochelari cu lentile fumurii, se simţea destul de jenat. Indonezienii îl priveau surprinşi, plini de invidie. Arareori se puteau vedea turişti prin acele părţi.

Ar fi dat orice să fie scutit de acest drum, dar cargoul *Bremen* putea fi deja în port, cu încărcătura sa cu tot. Deşi nu avea nici o idee despre modul în care urma să se descurce, era obligat să meargă în port.

Pedalând de zor, conductorul triciclului, sporovăia continuu într-o engleză destul de pocită. Fusese barman la hotelul *Indonezia*, iar acum era în şomaj şi părea nespus de bucuros că Malko îl închiriase pentru o zi întreagă.

Bulevardul Priok se destrămă brusc într-un labirint de străduţe înguste: ajunseseră în port. Acum se puteau vedea cheiurile şi hangarele decrepite, păzite în silă de gardieni nepăsători.

Cheiurile erau aproape pustii. Erau ancorate două cargouri japoneze, unul rusesc şi unul filipinez. Mormane de mărfuri zăceau aruncate pe chei fără nici un fel de pază. Locul părea mai mult decât periculos. Câţiva docheri zdrenţăroşi se opriră să vorbească cu un aer bănuitor atunci când taxiciclul trecu pe lângă ei. O faună periculoasă de ucigaşi şi tâlhari îşi desfăşura existenţa pe aceste coclauri.

Malko îi explicase omului său ce căuta. Acesta întrebă la întâmplare un tip din ultimul grup întâlnit în cale. Unul dintre docheri mormăi ceva, iar conductorul îi traduse fericit lui Malko:

— Vasul urmează să sosească într-o jumătate de oră. Este aşteptat. Puteţi să luaţi loc acolo jos. El îi arătă cu mâna o spelunca chinezească ce ar fi pus pe fugă chiar şi pe un marinar din Anvers. Acolo, docherii consumau arak, îmbrăcaţi în salopete sub care se vedeau muşchii enormi. Plătiţi cu douăzeci şi cinci de rupii pe zi, ei erau obligaţi să fure cel puţin jumătate din mărfurile descărcate ca să poată supravieţui. Djakarta se bucura de proasta reputaţie de a avea cel mai rău famat port din întreaga lume. Când putea fi salvată o treime din încărcătură, era un adevărat miracol.

Malko se aşeză pe marginea unui scaun ce lucea din cauza stratului de jeg şi îl lăsă pe taxiciclist să comande două porţii de arak. Vecinii săi îl observau cu o ostilitate deloc ascunsă, în ciuda zâmbetului încurajator al ghidului său. În mijlocul acestor docheri, apariţia sa era la fel de stridentă ca o muscă în lapte. Pe scurt, era tot ce îşi putea dori un agent secret...

Înmuindu-şi buzele în alcoolul de proastă calitate, Malko începu să reflecteze la cele întâmplate.

Cine oare îl omorâse pe Medan şi din ce cauză?

El îl rugase doar să se informeze cu discreţie asupra sosirii vasului *Bremen* în port şi asupra încărcăturii lui... Medan părea un agent extrem de prudent. Lucra pentru CIA de mai mulţi ani fără să fi avut probleme vreodată. Cu toate acestea, acum era mort bine mersi. Un lucru îl tulbura pe Malko. Ziarele din Djakarta nu scriau nici un cuvînţel despre crimă, deşi toate făceau un tapaj îngrozitor despre crimele violente provocate de PKI. Acest lucru era mai mult decât straniu...

Unul dintre docheri se sculă de la masă şi veni să se aşeze lângă el, fără să ceară voie. Nebăgându-l în seamă, el începu să discute cu conductorul triciclului. În cele din urmă, acesta îi explică lui Malko cu un zâmbet încurcat:

— Vrea să ştie dacă vă interesează nişte frigidere. Este vorba de vreo douăzeci de bucăţi. Nu vrea mult pe ele...

Malko abia se abţinu să nu râdă. Tipul însă nu avea deloc chef de glumă. La urma urmelor, nu i-ar fi stricat să treacă drept un contrabandist. Vrând să pară interesat de afacere, el întrebă:

— Ce marcă au?

Brusc, docherul începu să se agite. Conductorul traducea cât putea el de bine, amestecând termenii tehnici. În cele din urmă, docherul îl prinse pe Malko de braț: voia să-l ducă să-i arate stocul. Treburile se cam complicau. Malko fu obligat să-i explice că mai întâi avea de gând să aștepte cargoul *Bremen*, ca să asiste la descărcarea acestuia.

Vânzătorul de frigidere obiectă ceva, scuturând cu putere din cap. Conductorul traduse imediat:

— Spune că nu va descărca nimic. Trebuie doar să încarce lemnele aflate acolo, pe chei.

Mâna butucănoasă a bărbatului indica un morman de scânduri aflat pe chei. Malko nu mai înțelegea nimic. Oare era posibil ca CIA să se fi înșelat întru totul?

Și cu toate acestea, Medan fusese asasinat din cauza acelor arme care nu nu aveau să fie descărcate acolo.

Cu siguranță că docherul se înșela. Acesta trăgea de Malko cu toată puterea. Așa că fu nevoit să meargă cu el ca să-i vadă frigiderele: *Bremen* urma să ancoreze peste o jumătate de oră.

* * *

Întrebarea era: cum de putuse veni *Bremen* de la o asemenea distanță fără să se desfacă în bucăți?

Vasul părea că nu mai văzuse o pensulă cu vopsea de pe vremea primului război mondial, iar suprastructurile sale erau într-o stare de descompunere totală. Pasarela era legată cu bucăți de sârmă și abia ajungea până la țărm... *Bremen* reușise să se amareze de mai bine de un sfert de oră, dar la bord nu se produsese nici cea mai mică mișcare.

Malko rămăsese singur cu conductorul taxiciclului. Toți docherii se îndreptaseră către mormanul de scânduri care trebuiau încărcate pe vas.

Un taxi se opri deodată pe chei, chiar în fața cargoului. Șoferul se dădu jos și se urcă pe pasarelă, iar peste cinci minute apăru cărând o valiză uriașă din piele neagră, pe care o puse în portbagajul mașinii înainte de a se urca din nou la volan. Era clar că aștepta pe cineva. Malko făcu semn conductorului.

— Aș vrea să mergeți să-l întrebați pe cine așteaptă și unde va merge după aceea.

Spunând acestea, el îi strecură cu discreție în mână o bancnotă de o sută de rupii.

Indonezianul părăsi într-o clipă masa...

În fața cargoului *Bremen,* docherii se ocupau cu încărcatul scândurilor, dar nu descărcaseră încă absolut nimic din cală. Docherul avusese dreptate: *Bremen* nu venise să descarce marfă.

Brusc, creierul lui Malko încetă să mai funcționeze. Sus, pe pasarelă, tocmai se ivise o siluetă. Apariția era atât de neașteptată, încât el se întrebă dacă nu cumva arakul îi tulburase mințile.

O femeie înaltă, tânără și brună cobora pasarela cu o grație desăvârșită, în ciuda condițiilor mai mult decât precare. Fusta extrem de scurtă, din piele maro, lăsa să se vadă niște picioare bronzate și interminabile. Când femeia fu obligată să coboare o treaptă mai înaltă, Malko putu să întrezărească o coapsă de o finețe extraordinară...

Părul negru al necunoscutei era ridicat într-un coc complicat, pus în valoare de o eșarfă de mătase. Totul la ea sugera distincție, eleganță, sofisticare și rafinament. Era ultima persoană pe care s-ar fi așteptat să o vadă debarcând de pe acest cargou infect...

Tânăra femeie sări pe pământ cu grație. Pe umăr, îi atârna o geantă marca Hermes, din piele roșie. Fascinat, Malko avu timp să-i vadă chipul oval, cu gura mare și cu bărbia voluntară. Înainte ca necunoscuta să se facă nevăzută în taxi, Malko mai putu să admire forma de amforă perfectă a șoldurilor ei.

Vehiculul părăsi docurile în momentul în care prima încărcătură de scânduri era urcată pe puntea vasului. Șocul produs de frumusețea necunoscutei și surpriza îl scuturaseră serios pe Malko. Ce legătură putea exista între armele dispărute și necunoscuta brună? Era greu să urce la bordul vasului ca să-l întrebe pe căpitan ce se întâmplase cu încărcătura. Și cine era oare superba necunoscută? Existau puține șanse ca aceasta să fi făcut parte din echipaj.

Conductorul taxiciclului se întoarse vesel. Malko se felicită pentru ideea de a-l trimite să ia informații de la șofer. În punctul în care se afla, orice indiciu putea fi de folos.

— Pleacă la aeroport, îl anunţă indonezianul. Doamna aceea dorea să prindă avionul pentru Denpasar. Poate încă să ajungă la timp acolo. Taxiul a fost chemat prin radio de la bordul cargoului *Bremen*...

Lucrurile deveneau din ce în ce mai obscure. Superba creatură nu putea să care în geanta de pe umăr arme în valoare de 623 782 dolari...

— Unde se află Denpasar?

Conductorul zâmbi.

— Este aeroportul din Bali. Doriţi să mergeţi şi dumneavoastră acolo?

— Încă nu ştiu, făcu Malko prudent. Aş mai rămâne niţel aici...

Bremen putea să mai ascundă ceva secrete în măruntaiele lui. Acum se putea aştepta la orice. Malko voia să se asigure că într-adevăr nu are loc descărcarea armelor. Trebuia să-i facă pe docheri să vorbească. Poate chiar omul cu frigiderele ar fi putut să-i fie de folos. El lăsă pe masă o bancnotă de cinci rupii pentru băutură şi se ridică să plece. Era cuprins de neliniște. Doar Medan nu fusese ucis fără motiv. Trebuia să dea de arme cu orice preţ.

Mergând la întâmplare, el se apropie de grupul de docheri care se ocupau cu încărcatul scândurilor. Tipul cu frigiderele îi adresă un zâmbet complice. Se şi vedea cu un teanc gros de rupii în buzunar. El îi făcu semn lui Malko să-l aştepte ceva mai departe.

Acesta se supuse. Scândurile erau legate şi ridicate cu ajutorul unor cabluri groase de oţel. Din când în când, câte un şobolan gras o lua speriat la fugă. Docherii se făceau că nu-l văd. În perioadele de foamete, oamenii obişnuiau să-i mănânce. Uitându-se la manevrele executate pe vas, Malko încerca să închege un raţionament. Deocamdată, singura sa pistă rămânea bruneta necunoscută.

Cu siguranţă că armele nu fuseseră aruncate în mare şi nici la Singapore, următoarea escală a cargoului *Bremen,* nu ar fi putut fi lăsate, din cauza controlului strict ce se exercita acolo.

Şi atunci?

Cineva se strecură încet în spatele lui Malko. Acesta cuprins de gânduri, reacţionă cu o fracţiune de secundă prea

târziu. O lovitură îl trăsni deasupra urechii stângi. Văzu o lumină orbitoare și își pierdu pe loc cunoștința, nu înainte însă de a-și spune că așa se poate muri prostește...

* * *

Deasupra lui erau aplecate două chipuri, dar Malko închise imediat ochii. În momentul în care îi deschisese, simțise o durere oribilă străbătându-i fruntea.

Simți că este dus pe sus și dori să spună că poate merge și singur, dar nici un sunet nu-i ieși din gură. Încercă din nou să deschidă ochii și, întorcând capul, simți că recunoaște profilul lui Krisantem.

Probabil că alunecase din greșeală pe dalele din curtea castelului său când se dăduse jos din Jaguar și se lovise la cap. Fu surprins de faptul că nu simte frigul de afară, deși era fără palton. Zgomotul unor glasuri veni ca prin ceață, iar el se miră că nu înțelege nici o iotă. Panica îl cuprinse brusc: oare șocul căzăturii îl făcuse să uite limba germană?

Fu așezat undeva și simți că i se dă ceva de băut. Deschise gura și alcoolul îl făcu să tușească. Apoi își pierdu din nou cunoștința.

* * *

Prima senzație, când ieși din tunelul întunecat, fu o migrenă atroce. Își simțea capul prins într-o menghină de oțel. El deschise ochii gemând. Deși încerca din răsputeri să-și adune amintirile, cele două chipuri aplecate asupra sa nu-i spuneau absolut nimic. El întrebă în germană:

— Cine sunteți?

Cei doi necunoscuți dădeau dovadă de o totală lipsă de înțelegere. Unul dintre ei îl întrebă în engleză:

— Vă simțiți ceva mai bine?

Însă lui Malko nu-i era deloc mai bine. Brusc își dăduse seama că nu se află în curtea castelului său, la Liezen, în Austria, ci într-o sală întunecată și rău mirositoare. În fundul ei văzu un chinez. Îi era absolut imposibil să-și dea seama unde se afla și de ce.

Vag auzi vorbindu-se în engleză despre un doctor și întrebă în aceeași limbă:

— Unde mă aflu?

Bărbatul care vorbise deja englezește îl privi surprins, apoi răspunse:

— În portul din Djakarta. Ați suferit un accident... Acum cum vă simțiți?

Dintr-o dată vălul se destrămă. Malko își reveni. În minte, îi răsăriră toate cele întâmplate: *Bremen,* dispariția armelor, frumoasa necunoscută... Capul îi vâjâia în continuare, dar cel puțin știa pe ce lume este. Cei doi bărbați erau conductorul taxiciclului și docherul.

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă el.

Explicația ce urmă fu laborioasă. Conductorul traducea pe măsură ce-l asculta pe docher. Potrivit spuselor acestuia, un necunoscut îl lovise pe Malko cu o bâtă și voia să-l jefuiască, ajutat de un complice, când el, docherul, a intervenit. Ajutat de tovarășii săi, a reușit să-i alunge pe cei doi agresori.

— Îți mulțumesc, zise Malko fără vlagă.

Faptul că docherul conta să-i bage pe gât stocul de frigidere, nu era deloc străin de altruismul său. Malko ar fi dorit însă să afle ceva mai multe despre agresori.

— Cine erau acești oameni?

Urmă un moment de tăcere, apoi docherul răspunse în silă prin intermediul interpretului că nu-i mai văzuse niciodată până atunci.

Malko simți o stânjeneală în glasul bărbatului, care evita să-i întâlnească privirea. Starea proastă în care se afla îl împiedica însă să insiste. Era limpede pentru el că cei doi încercaseră să-l ucidă. Iar motivul era același pentru care murise și Medan: armele fantomă.

— *Bremen* a descărcat ceva? întrebă el.

Nu, *Bremen* nu descărcase nimic. Scândurile însă se aflau toate la bordul său și vasul urma să plece în aceeași seară.

Malko reuși cu greu să se ridice în picioare. Sub privirile neliniștite ale docherului, el îi spuse conductorului de taxiciclu:

— Ne întâlnim mâine dimineață, la aceeași oră, pentru frigidere. Acum am nevoie de odihnă...

„Vânzătorul de frigidere" se văzu nevoit să accepte situația, deși mai degrabă l-ar fi azvârlit în apă. Se vedea clar pe fața lui

că regretă intervenţia sa... Pe drum către hotelul *Indonezia,* Malko luptă din răsputeri cu dorinţa nebună de a urla. Capul îi vuia de gânduri, care mai de care mai stranii, iar fruntea îi era acoperită de o sudoare rece. Nu-şi dădu seama că a ajuns la hotel decât în clipa în care triciclul se opri.

Niciodată nu mai simţise o bucurie atât de mare ca în clipa în care văzu faţada verzuie a hotelului *Indonezia...* Scotocind prin buzunare, găsi surprins teancul gros de rupii. Agresorii săi nu avuseseră timp să-l jefuiască.

Întinse cinci sute de rupii conductorului, care începu să tremure de bucurie. Şi totuşi, această sumă nu reprezenta decât patru dolari... El îl ajută pe Malko să coboare şi îi spuse cu repeziciune, într-o engleză stâlcită:

— Bărbaţii care v-au atacat erau de la poliţie. Voiau să vă ucidă...

Creierul chinuit al lui Malko înregistră cele auzite. Ciudăţenia acestui fapt era izbitoare. Clătinându-se pe picioare, el se îndreptă spre intrarea hotelului. Fusese destul pentru o singură zi.

* * *

Cartierul general al diviziei de elită Siliwangi se afla în partea de sud a oraşului, într-un cartier destul de plăcut. Taxiul îl lăsă pe Malko în faţa porţilor şi făcu cale întoarsă. CIA aranjase bine lucrurile: Malko trebuia să aducă un mesaj însoţit de şase perechi de şosete de nailon kaki din partea unui văr al generalului Unbung, secretar al delegaţiei indoneziene la Organizaţia Naţiunilor Unite din New York.

Generalul Unbung, unul dintre stâlpii armatei indoneziene, format la West Point, era un anticomunist înrăit, răsfăţat de CIA de ani de zile. Asta pentru cazul în care comuniştii ar fi avut ideea să întreprindă ceva.

Prevenit de sosirea lui Malko, el cunoştea calitatea acestuia. În mod oficial, era vorba de Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, care era într-o misiune de informaţii prin ţară, cerută de o agenţie de voiaj americană, care avea un birou în Austria, la Transworld. Faptul că bilanţul comercial al acestei afaceri era în mod regulat deficitar nu părea să

neliniștească pe nimeni, ceea ce era un lucru destul de rar în zilele noastre. Așa că nu era de mirare ca un prinț autentic să se distreze muncind pentru asemenea patroni...

Trebuie de adăugat că bunele sentimente ale generalului Unbung erau împrospătate și exacerbate cu regularitate cu ajutorul unor sume substanțiale de franci elvețieni, care îl ajutau să-și privească viitorul cu seninătate.

Malko avea sarcina să-l pună la curent cu afacerea armelor și să afle direct din gura lui ultimele informații despre situația politică a Indoneziei. După aceea, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât un raport de o sută de pagini care avea să fie digerat în zece secunde de ordinatoare și transformat într-un rând și jumătate din raportul zilnic primit de Casa Albă.

O santinelă îi bară drumul lui Malko. În cazarmă, accesul civililor era interzis.

Malko scoase plicul scris în indoneziană, adresat generalului. Depășit de acest eveniment total neprevăzut, răcanul îl lăsă să intre în postul de gardă. Apoi, începu să răcnească, chemând un subofițer ce trecea prin apropiere.

Mai trecură douăzeci de minute până ce Malko fu dus în fața unui ofițer care știa limba engleză. El ar fi putut să se explice și mai repede, dar prefera să țină în secret faptul că înțelegea destul de bine limba indoneziană.

— Am un comision pentru domnul general Unbung, pe care trebuie să i-l înmânez personal, îi explică el locotenentului.

Cu un aer extrem de dezolat, acesta răspunse:

— Generalul nu se află aici.

— Pot să vin ceva mai târziu, spuse cu fermitate Malko. Mai rămân în Djakarta câteva zile.

Dezolarea de pe chipul ofițerului se accentuă.

— Generalul nu se află în Java. Președintele l-a trimis să conducă pentru șase săptămâni noua divizie de parașutiști pe câmpul de antrenament din Menado, în Insulele Moluște.

Malko încercă să-și ascundă dezamăgirea. Aceste insule se aflau la două mii trei sute de kilometri distanță de Djakarta. Cu alte cuvinte, la o distanță astronomică.

— A plecat de mult timp?

— De trei zile, răspunse gradatul. Cu ce vă pot fi de folos?

Omul părea sincer și se vedea că nu minte. Absența generalului era ușor de verificat. Cu regret, Malko îi dădu plicul și pachetul cu șosete. Agenții indonezieni aveau să-l treacă pe sub razele X.

— Vă rog să-i dați astea când se întoarce, zise el. Îmi pare nespus de rău că nu am putut să-l întâlnesc.

Locotenentul îl conduse politicos până la ieșire și ordonă santinelei să cheme un taxiciclu. Malko se întoarse în centrul orașului posomorât și neliniștit. Era deja identificat din moment ce încercaseră să-l elimine. Și asta pentru ca să nu se mai intereseze de arme. Capul continua să-l doară îngrozitor. Iar din cele două persoane care ar fi putut să-l ajute, una era moartă, iar cealaltă, la dracu-n praznic.

Îi mai rămăsese doar o unică pistă ca să dea de urma armelor: necunoscuta brună de pe *Bremen*. Deodată, Malko se întoarse să vadă dacă nu cumva este urmărit de cineva. Ar fi dat orice ca generalul Unbung să fi renunțat la antrenamentul acela. Se simțea la fel de vulnerabil ca și un melc fără cochilie, mai cu seamă fiindcă nu știa nimic despre cei pe care trebuia să-i înfrunte.

Capitolul III

Un grup de hinduşi resemnaţi şi murdari se instalase în holul aeroportului: Boeingul Air India avea trei zile întârziere, iar ei nu mai aveau bani ca să meargă la un hotel. Malko îi ocoli cu grijă.

Caravelle de la Thai International reprezenta singura pată de culoare pe acest aeroport sinistru. Avionul sosise de la Bangkok la ora treisprezece şi douăzeci, plin până la refuz. Cu greu reuşise Malko să-şi găsească un loc în el. De trei ori pe săptămână, Thai asigura la Bangkok corespondenţa cu Transasian Express al Scandinavian Airlines, care sosea de la New York şi din Europa survolând URSS. Era tocmai zborul ales de Malko. Astfel se câştigau cel puţin zece ore pe ruta din sud. Şi asta, doar cu o singură escală la Taşkent, de unde se putea cumpăra caviar!

Ceva mai retras, aştepta un Tupolev al companiei sovietice Aeroflot, păzit de soldaţi înarmaţi cu mitraliere. El avea un singur zbor pe săptămână, mergând direct la Moscova. Indonezienii cochetau cu Estul.

Malko privea la pasagerii care se îmbarcaseră cu el la Djakarta pentru Bali: două perechi de vârstă medie, probabil americani, două olandeze care cârâiau ca două coţofene şi erau încălţate cu nişte pantofi de dimensiuni incredibil de mari, o văduvă din California, adâncită în lectura unui best-seller gros ca un anuar, şi doi japonezi care priveau cu dezgust nedisimulat murdăria din aeroport. Parcă acesta arăta totuşi altfel atunci când armata Mikadoului ocupa Batavia...

La orizont nu părea să fie nici un spion.

Malko petrecuse o noapte de nesomn la *Indonezia*. În ciuda compresei cu gheaţă pe care o pusese pe rană, încă mai avea dureri şi era cuprins de ameţeli când încerca să se aplece.

Amintirea sălbăticiei cu care fusese omorât Medan nu-i dădea pace. De ce fusese eliminat informatorul său? Ce aflase el atât de important despre arme? Și de ce voiseră să-l lichideze și pe el, deși nu știa încă nimic? Era curios dacă necunoscuta brunetă avea vreo legătură cu încărcătura cargoului *Bremen*.

— Thai International anunță plecarea cursei cu numărul 403 pentru Denpasar, se auzi în difuzoare. Călătorii sunt rugați să se prezinte la poarta numărul 4.

Malko se ridică de pe banchetă. Cel puțin, la Bali, era pe malul mării și cu siguranță era ceva mai curat ca aici... Dacă generalul Unbung nu ar fi plecat la celălalt capăt al Indoneziei...

* * *

Lungit în confortabilul fotoliu al avionului Caravelle, Malko observa cu plăcere grațioasa stewardesă îmbrăcată în sarong. Îi amintea de misiunea pe care o avusese la Bangkok [1]. Ce se mai întâmplase oare cu Thepin, frumoasa tai care voia să se mărite cu el? Sau cu colonelul White, de la CIA, care fusese prins între amibi și comuniști...

Acest gând îl făcu să se întoarcă la prezent, la misiunea sa. Încă o dată, David Wise îl smulsese din castelul său cu o telegramă. Drumul cel mai scurt ca să meargă din Europa în Bali era cu Transasian Express, al Scandinavian Airlines, cu ruta Copenhaga - Taşkent - Bangkok, iar Malko întâlnise la hotelul *Royal* din Copenhaga pe tânărul și timidul reprezentant al lui David Wise care îi dădu dosarul misiunii. Era încă un universitar cumpărat de CIA pentru un pumn de dolari. Clasica poveste.

Alerta fusese dată de o informație ce venise de la Praga. O secretară în vârstă de cincizeci de ani, recrutată de CIA cu mulți ani în urmă și care în prezent nu mai servea la mare lucru, fusese cea care mirosise ceva necurat. Ea lucra pentru Societatea Națională de Comerț Exterior a Cehiei, Omnipol, la secția arme și muniții.

Ea obișnuia să păstreze întotdeauna câte o copie din borderourile fiecărui transport, pe care o comunica șeilor de la CIA, cu ajutorul unei căsuțe poștale.

---

1. Vezi: SAS – Aurul de pe râul Kwai (n.a.)

Un angajat al Centralei CIA de la Viena tria acest curier încărcat de date. Şi iată că, într-o bună zi, a descoperit ceva extrem de interesant.

Malaiezia trebuie că se pregătea să facă faţă unei uriaşe invazii de rinoceri sau de tigri bengalezi, căci Societatea Schulter International din Singapore comandase o sută de mii de cartuşe de 7,92 milimetri, cu dulii de alamă şi gloanţe din plumb dur. Acest lucru nu ar fi fost decât o coincidenţă neplăcută, dacă toate aceste muniţii s-ar fi deosebit vreun pic de cele utilizate pentru puştile automate Sturmgewehr. Comanda fusese imediat acceptată şi onorată.

Faptul că aceste douăzeci şi patru de tone de muniţie ar fi ajuns să extermine toţi tigrii şi toţi rinocerii din Extremul Orient părea să nu frapeze cu nimic pe vreunul dintre birocraţii de la Omnipol. Însă Societatea Schulter International dădea dovadă de o prudenţă demnă de Sioux. Portul din Singapore era ameninţat să devină strangulat de mulţimea epavelor. Comanda respectivă conţinea aşadar şi douăzeci de tone de explozivi.

Această cantitate ar fi fost suficientă ca să poată arunca în aer toate epavele împotmolite, portul şi chiar o bună parte din insula Singapore. Dar niciodată nu poţi fi suficient de prevăzător...

Printr-o întâmplare ciudată, potrivit actului eliberat de Omnipol, a cărui copie ajunsese la CIA, aceşti explozivi se găseau sub forma unor grenade de mână şi de rachete bazuka. În scopul de a stabili un comerţ fructuos cu arme de vânătoare, societatea mai comandase şi două mii de carabine de vânătoare. Şi cu siguranţă că, din neatenţia unui funcţionar angajat al Omnipolului, în loc de carabine, fuseseră trecute armele de război de o mare eficacitate, Sturmgewehr.

Dacă toată această comandă fusese făcută cu scopul de a-i ajuta pe viitorii vânători să termine şi cu animalele cele mai încăpăţânate din Cehoslovacia, în comandă mai erau trecute şi şase cutii cu mitraliere MG-42 cu ţeavă de reîncărcare, la fabulosul preţ de trei sute cincizeci de dolari. Acestea fuseseră trecute pe borderou ca materiale de întreţinere. Nimic nu este prea mult pentru încurajarea sportului.

Toată această încărcătură a tranzitat lumea în modul cel mai legal cu putinţă, trecând prin Germania pentru a fi

încărcată la Hamburg pe cargoul *Bremen*, cu destinația Djakarta și Singapore.

Telexurile CIA începură să lucreze febril când, după o verificare de rutină, s-a descoperit că Societatea Schulter International nu era decât un birouaș unde se întocmeau scrisori comerciale, reprezentat de un cetățean panamez.

De aici și până la a deduce că această deosebit de interesantă încărcătură avea să fie debarcată la Djakarta, nu mai era decât un pas, căci, la Singapore, controalele erau mult prea stricte ca traficanții să aibă curajul să introducă o asemenea cantitate de arme.

CIA nu a vrut să ia în considerație ipoteza potrivit căreia căpitanul cargoului a încărcat armele doar ca să le arunce în mare undeva, între Hamburg și Singapore, ca un superb sacrificiu în slujba păcii.

În această parte a lumii, existau aproximativ trei mii de insule ce aparțineau de Indonezia, o țară pentru care stabilitatea politică nu era trăsătura dominantă. Mai exista Noua Guineee, Timor, jumătate sub dominație portugheză și jumătate independente, precum și vreo șase sultanate aflate în continuă fierbere, ca să nu mai vorbim de malaiezii a căror unică dorință era moartea indonezienilor.

Așa că erau destui amatori pentru o încărcătură de moarte rapidă. Indonezienii propriu-ziși nici nu mai erau puși la socoteală. Din clipa în care dobândiseră independența față de olandezi, avuseseră loc numeroase mișcări atât de orientare prooccidentală cât și procomunistă.

Computerele CIA începură să lucreze în mod serios. Era absolut necesar ca să se afle ce destinație aveau aceste arme... și la ce urmau să servească, în afară de vânătoarea de tigri.

Iată așadar cum a ajuns Malko într-un super-DC-8 al Scandinavian Airlines, cu ruta Bangkok, în care a petrecut zece ore de așteptare, bând șampanie și mâncând caviar înainte ca să apară adevăratele probleme...

Guvernul indonezian actual numai de stânga nu era. CIA era hotărâtă ca lucrurile să se mențină în stadiul actual, fiind gata să pună umărul în mod discret pentru asta...

Pe timpuri, mercenarii Companiei bombardaseră palatul guvernamental de la Bogor, ca să-l facă pe preşedintele Sukarno, inclinat către Est, să reflecteze mai bine. De atunci, indonezienii nu-i mai aveau pe americani la inimă, fapt ce nu uşura deloc lucrurile. Din cauza asta se gândiseră aceştia să-l cheme pe Malko, obişnuit cu situaţiile speciale.

În mod evident, armele ar fi putut fi descărcate într-una din cele trei mii de insuliţe din arhipelagul indonezian, dintre care multe erau pustii... Era ca şi cum ai fi căutat un ac în carul cu fân.

Trimisul lui David Wise îi precizase cu suavitate lui Malko:

— În afară de contactul local, nu aveţi voie să contactaţi decât o singură altă persoană: pe generalul Unbung. Este o persoană de cea mai mare încredere.

Pe bună dreptate. Sus-numitul general închisese pudic ochii cu cinci ani mai devreme, când avioanele B-26 aterizaseră pe pământul Indoneziei, înainte de a bombarda un guvern clandestin şi comunist.

Dar acum, din nefericire, drăguţul general era tocmai la dracu-n praznic.

Stewardesa întrerupse reveria lui Malko, aplecându-se către el.

— Doriţi să beţi ceva?

Malko simţea într-adevăr că trebuie să-şi refacă forţele.

— Aveţi Dom Pérignon?

— Ne pare rău, nu avem. Iată ce vă putem oferi.

Tânăra îi prezentă nişte Brut Impérial 1964, Moët et Chandon.

— Este aproape la fel de bun şi acesta, o asigură Malko.

El privi gânditor la licoarea de culoarea chihlimbarului cu care era umplut paharul său... Brusc, îi veni o inspiraţie.

— Vorbiţi limba indoneziană? o întrebă el pe stewardesă.

— Desigur. De ce?

— Puteţi să-mi spuneţi ce semnificaţie are cuvântul Kali?

Ea încruntă o secundă sprâncenele, apoi spuse:

— Kali? Este un prenume. Un prenume de femeie. De altfel, şi pe cea de a patra soţie a preşedintelui o cheamă Kali. După cum anunţă ziarele din Djakarta, ea tocmai se află la Bali. Poate veţi avea ocazia să o întâlniţi...

Malko fu pe punctul să-și răstoarne paharul cu băutură. Dar cu siguranță că erau multe femei cu acest nume în Indonezia.

— Este un prenume obișnuit?

Tânăra tai clătină din cap:

— O, nu! Este chiar foarte rar. Provine din Malaiezia.

Văzând chipul preocupat al lui Malko, ea râse ușor.

— Pentru că vă interesează atât de mult, vă voi arăta o fotografie. Este o femeie extrem de frumoasă.

În vocea fetei era un strop de invidie. Ea se îndepărtă către cabina din spate și se întoarse aducând o revistă ilustrată pe care o deschise la pagina unde era o fotografie mare în culori.

— Priviți!

Într-adevăr, Kali era deosebit de frumoasă. Avea chipul triunghiular, cu ochi mari și migdalați, cu o gură mare, ale cărei buze întredeschise lăsau să se vadă două șiruri de dinți perfecți și cu o frunte lată și bombată. În ciuda frumuseții sale, avea un aer dur și voluntar.

— Curând nu va mai apărea în ziare. Se spune că președintele vrea să-și aleagă altă soție, spuse fata cu suavitate. Acum câteva zile, mă aflam la Djakarta la o serată și l-am văzut însoțit de o fată încântătoare. Este o fostă stewardesă a companiei Garuda. O cheamă Dewa și este pe jumătate japoneză. El părea serios îndrăgostit de ea și păreau foarte uniți. A obligat-o să renunțe la serviciu ca să se poată stabili în palat...

Detaliile legate de viața sexuală a președintelui îl interesau destul de puțin pe Malko. El mulțumi stewardesei și își savură pe îndelete șampania, adâncit în gânduri.

Ce avea să descopere în Bali?

Părea aproape imposibil ca frumoasa soție a președintelui să fie amestecată în traficul de arme. Era vorba de o simplă coincidență. Din păcate, când ești de meserie agent secret în slujba unei agenții ca CIA, nu prea ai voie să crezi în coincidențe... Mai ales într-o afacere soldată cu un cadavru și cu o tentativă de omor...

Șirurile muntoase ale insulei Java se vedeau defilând pe sub aripile avionului Caravelle al companiei Thai. Mai era doar o jumătate de oră de zbor până la Denpasar. Malko închise ochii aurii și încercă să-și anestezieze durerea de cap cu șampanie.

* * *

O ploaie torenţială limita puternic vizibilitatea. Începuse deja anotimpul ploilor. Prin hulbou, Malko distingea cu greu o mică construcţie şi o piştă minusculă. Locul era înconjurat de jungla deasă. Avionul se pregătea să aterizeze la Denpasar, capitala insulei Bali.

Până să ajungă în aeroport, Malko fu udat până la piele de ploaia călduţă. Din fericire, afară aştepta minibuzul hotelului *Bali - Beach Intercontinental*. Zece minute mai târziu, se afla pe autostrada ce ducea la Denpasar. *Bali - Beach* se afla lângă satul Sanur, pe malul mării. Pe lângă maşină treceau ţărani, nepăsători faţă de ploaia deasă, cu frunze mari de bananier în loc de umbrele.

În apropiere de hotel, Malko observă o bătrână cu sânii goi şi fleşcăiţi, care se uita la autobuz. Văzând construcţia acestui hotel, ai fi putut crede că Războiul Pacificului nu luase încă sfârşit! Semăna cu un enorm bloc verzui şi masiv. Ca să întărească această iluzie, în apropiere se afla epava eşuată a unei nave, ce putrezea acolo lugubră şi părăsită.

Marele hol al hotelului era gol. O armată întreagă de băieţi de serviciu, care semănau cu nişte broaşte din cauza costumelor verzi, se năpustiră să ia în primire bagajele lui Malko. Acesta se întrebă brusc ce căuta el aici la capătul pământului, apoi se îndreptă spre recepţie ca să se legitimeze. Îşi trecu în fişă adevăratul său nume: Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, cu domiciliul la Liezen, Austria. Agent voiajor. În vreme ce îşi completa fişa, vocea unei femei îl făcu să se întoarcă.

— Daţi-mi, vă rog, cheia de la camera 214.

Un miros suav de parfum franţuzesc îi pătrunse în nări. Era Miss Dior. Ceva cu totul neobişnuit în această parte a lumii.

Stiloul său rămase suspendat în aer.

Vocea era a a unei fete brune, atât de frumoasă că îţi tăia răsuflarea. Aceasta avea pe ea doar un bikini minuscul de un alb strălucitor, era desculţă, iar mâinile ei fine aveau nişte unghii lăcuite cu roşu. Părul lung era prins cu o eşarfă multicoloră. Chipul de o perfecţiune rară avea trăsăturile fine

grație unui nas cârn, cu nările nervoase. Ochii de un albastru cenușiu erau ușor machiați și exprimau o deosebită distincție.

Era chiar necunoscuta de pe *Bremen*.

Când fata se îndepărtă, Malko simți un șoc în epigastru. Creatura aceea avea un trup așa cum numai în muzeele cu artă greacă se putea admira. Șoldurile în formă de amforă, talia incredibil de fină și un mers de regină, totul emana senzualitate.

Ce căuta această ființă de vis la Bali? Engleza ei avea un accent ce nu putea fi definit. Malko o văzu că se oprește în fața ascensorului.

Cum își completase deja fișa personală, el se grăbi să o ajungă din urmă. Împins de băiatul cu bagajele, el atinse în treacăt trupul admirabil al fetei și se scuză cu un zâmbet. Cunoscând puterea magică a ochilor săi de aur, își scoase ochelarii fumurii.

Cei doi ochi albaștri se ridicară către el. Malko simți cum îl studiază ca pe o insectă, apoi o lumină imperceptibilă de interes îndulci chipul necunoscutei. Ochii ei avură o rază de surâs, dar nici un mușchi nu i se clinti pe chip.

Când ochii de aur ai lui Malko se opriră asupra frumoasei guri întredeschise, el se simți ca electrocutat. Necunoscuta se întoarse ușor și strânse cu mâna geanta din piele roșie pe care o mai văzuse și pe cargoul *Bremen*.

Malko ajunse la etajul său. El coborî din lift, simțind în spate privirea sfredelitoare a fetei. Un lucru era sigur. Ori ea merita um premiu pentru prefăcătorie, ori el era teribil de seducător. Aparențele înclinau spre concluzia că fata simțise o slăbiciune pentru el. Iar acest fapt risca ori să complice lucrurile, ori să le simplifice.

Capitolul IV

Lungit pe o saltea lângă piscina hotelului, Malko observa din spatele ochelarilor fumurii un bărbat pleşuv, alb ca un furuncul copt, care făcea o curte de elefant fetelor de serviciu indoneziene. Descurajat de zâmbetele lor reci, el se apropie de Malko cu un pahar în mână.

— Ce spuneţi, dragă domnule, nu-i aşa că sunt de-a dreptul încântătoare?

Malko se prezentase ca fiind reprezentantul unei agenţii de voiaj, venit acolo cu scopul de a pune la punct un circuit turistic. Interlocutorul său, un olandez, venise ca să discute cu autorităţile insulei despre construirea în Bali a unei centrale electrice. În cele trei zile în care se aflase la *Bali-Beach*, Malko îi trecuse prin sită pe toţi clienţii hotelului, căutând unul care ar fi putut avea vreo legătură cu traficul de armament. Aici era singurul loc din Bali unde puteau fi găzduiţi europenii. Din nefericire însă, nu izbutise să facă nici un pas înainte.

— Sunt într-adevăr delicioase, făcu Malko.

Micuţele chelneriţe erau plătite cu doar doi dolari pe lună. Dar în ciuda acestui salariu de mizerie, nici una dintre ele nu ceda avansurilor făcute de străini. Fiind total inaccesibile, olandezul nostru nu mai prididea în a-l asalta pe Malko, încercând să-l ia cu el la bar ca să-şi umple burţile cu bere Heineken.

De fiecare dată, conversaţia lor se axa pe atracţia numărul unu a hotelului *Bali-Beach*, şi anume, bruneta necunoscută.

Toţi masculii din hotel îşi lungeau gâtul după şoldurile în formă de amforă. Permanent însoţită de un indonezian atletic, cu ochii ascunşi după o pereche de ochelari negri, ea îşi petrecea timpul între piscină, lungi promenade pe plaja din apropiere şi câteva excursii.

În fiecare seară, purta câte o rochie diferită, însă întotdeauna ultrascurtă, ce-i punea în valoare trupul desăvârșit. De vorbit, nu vorbea cu nimeni.

Malko încercase adesea să capteze privirea impenetrabilă a ochilor cenușii. Ea îi susținuse privirea, însă nimic mai mult. Malko nu reușea să se dumirească. Traficul cu arme nu era o meserie pentru femeile frumoase. Cu toate acestea, nu visase: cu ochii lui o văzuse când debarcase de pe *Bremen*.

Dintr-o dată, un stol de fete îmbrăcate în sarong se precipită către ușa ce dădea spre galeria comercială de lângă piscină. Malko și olandezul se uitară în direcția aceea.

Ușa se deschise larg, lăsând să se vadă o tânără indoneziancă ce avea trupul înfășurat într-un sari roșu. Ea înainta cu un mers maiestuos, cu capul înălțat și drept, având în picioare sandale de aur. Părul ei era ridicat într-un coc complicat în care erau înfipte flori de magnolie. Merita să te uiți la ea!

În spatele fetei, se înghesuiau vreo șase bărbați, dintre care doi purtau uniformă, iar alți doi, mai bătrâni, aveau pe ei niște togi de culoare gălbuie, ceva în stilul preoților budiști.

Pe măsură ce femeia înainta, micile servitoare i se închinau cu frunțile până la pământ. Ea trecu prin fața lui Malko fără să-i adreseze vreo privire, iar acesta putu să admire nestingherit puritarea profilului ei. Era îndrăcit de frumoasă.

— Cine este? îl întrebă el pe olandez.

Acesta tresări.

— Cum, nu știi? Este Kali, soția președintelui, mă rog, cea de a patra soție a sa. Se pare că înainte era o prostituată, iar el a cunoscut-o într-un bordel pentru bogătanii din Djakarta.

Malko privi gânditor silueta fină a femeii. Deja avea de a face cu prea multe coincidențe. Revăzu cu ochii minții pe Medan care murise cu numele „Kali" pe buze. Iar acum, el se afla doar la câțiva pași de o femeie cu numele Kali, în același loc în care se afla și necunoscuta de pe *Bremen*.

Dar ce legătură putea să existe între nevasta președintelui și traficanții de arme?

— Cei doi moșnegi îmbrăcați în togă sunt *guru* în slujba președintelui, îi explică olandezul lui Malko. Se pare că tipul este foarte superstițios.

Kali se instală sub o umbrelă de soare, cu cei doi *guru* de o parte și de cealaltă. Avea privirea întoarsă către mare. Malko află că se afla la hotel de o săptămână, dar își părăsește foarte rar apartamentul de la ultimul etaj. Acum, ea sorbea *lime* [1] dintr-un pahar.

Malko se întreba cum ar putea să intre în contact cu ea. Piscina și terenul din jur, mărginit cu cocotieri, se aflau la o altitudine de trei metri față de nivelul mării. La plajă se putea ajunge coborând niște trepte de piatră, pline în permanență cu negustorii de *batik*, cărora le era interzis să pătrundă în spațiul rezervat hotelului. Când aceștia o zăriră pe Kali, începură să se agite ca nebunii, fluturând cupoanele cu țesături și prosternându-se cu capetele în nisip.

Și miracolul se produse. Soția președintelui le făcu marele hatâr de a-i băga în seamă. Probabil că se plictisea îngrozitor, căci se îndreptă spre această piață ambulantă, nu înainte de a da un ordin celor doi *guru*, îngenuncheați în mod grotesc.

Imediat ce Kali se îndepărtă, Malko adresă un surâs primului *guru*. Frumoasa Kali îl intriga prea mult. Spera din tot sufletul ca *guru* să vorbească limba engleză. Spre marea lui surpriză, acesta îi răspunse descoperind niște cioturi îngălbenite. Profitând de ocazie, Malko se apropie de el și se hotărî să facă pe turistul imbecil.

— Ce femeie fermecătoare! remarcă el cu voce tare.

Guru rânji și spuse cu un ton sentențios într-o engleză bolovănoasă:

— Excelența Sa este în primul rând o femeie sfântă.

În vocea lui se simțea o ușoară undă de reproș. Apoi, *guru* se dezlănțui. Mâna sa descărnată și murdară se îndreptă spre pieptul lui Malko.

— Este o femeie sfântă, repetă el, care, ca și președintele, trăiește în cea mai adâncă sărăcie. Nu posedă nimic. Știați că nu are decât două saronguri?

Și probabil încă șapte haine de vizon...

Malko dădu din cap vrând să pară vădit impresionat. Avea în fața sa un candidat la medalia de aur pentru talentul de împuiere a capului.

---

1. Suc de lămâi amare (n.a.)

— Și ce face Excelența Sa, Doamna Președinte, în Bali? intră el în joc.

Ochii bulbucați ai bătrânului se rotiră în orbite.

— A venit aici ca să mediteze.

Așadar, *Bali-Beach* avea acum rangul de templu. Pentru asta ar fi meritat cel puțin trei stele... Adevărul era că doamna Kali nu făcea baie, nu se îmbrăca în costum de plajă, iar în Denpasar nu existau localuri de noapte... Așa că nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să mediteze... Sau să se consacre unor activități... temporare.

Lui Malko i-ar fi plăcut să afle ceva mai mult.

— Doamna Președinte participă la munca Președintelui ?

Guru încuviință cu vigoare.

— Da, prin operele de caritate pe care le face. Și, în plus, de mai multe ori pe zi, se roagă pentru fericirea poporului indonezian.

Privirea lui arzătoare și ușor halucinată se opri asupra lui Malko atunci când remarcă zâmbind dulceag:

— Mă bucur când aud că un străin este interesat de poporul nostru. Aș vrea să fac ceva pentru dumneavoastră... Veniți mai aproape.

Malko se supuse, dar fără prea mult entuziasm. Sfințenia *guru*-lui părea să fie însoțită de o murdărie ce sfida orice imaginație. Indonezianul se scotoci prin faldurile togii și scoase un flaconaș pe care îl băgă cu sila în mâna lui Malko.

— Am onoarea de a fi uneori prezent la baia Președintelui, șopti el. Am pus aici niște apă impregnată de sfințenia lui. Luați-o, vă va aduce multă fericire.

— Mulțumesc, abia reuși să articuleze Malko, cu stomacul întors pe dos.

Celălalt coborî vocea și mai mult.

— De obicei, costă o mie de rupii, dar cum dumneavoastră sunteți străin, nu trebuie să-mi dați decât cinci sute...

Sufocându-se de stupoare, Malko se îndreptă către masă ca să ia portofelul cu bani. *Guru* făcu bancnotele să dispară sub togă chiar în clipa în care Kali se întorcea în hotel, apoi arboră o atitudine profund meditativă... Înfuriat, Malko își oferi luxul de a pune flaconașul pe masă, la vedere. Măcar atât putea face pentru prețul pe care îl plătise...

Soția președintelui părea cu mult prea sfântă ca să fie cu adevărat așa. Ea își termină băutura și se îndreptă cu demnitate către turnul ei de fildeș, escortată de cei doi *guru*.

În zadar încercă Malko să-i atragă atenția. Era la fel de distantă ca și regina din Saba. Totuși sarongul nu reușea să-i acopere în întregime trupul plin de nuri, cu forme perfecte. Malko avu chiar impresia că nu purta sutien, iar acest lucru nu era deloc compatibil cu statutul de sfântă.

O dată ce Kali dispăru din decor, piscina de la *Bali-Beach* fu învăluită de toropeală. Olandezul comandă un whisky J&B. Privindu-și banii, Malko realiză că nu mai are decât dolari. Or, la hotel, schimbul valutar se făcea la paritatea oficială ce reprezenta doar jumătate din suma pe care ar fi putut să o obțină la negru.

— Știți cumva un loc unde aș putea să schimb niște dolari? îl întrebă el pe tovarășul său.

— Desigur, la Joséphine. Dacă închideți ochii la comision, aveți șansa să primiți o bonificație în natură.

— La ce vă referiți?

Olandezul schiță un gest vag.

— Este vorba de o fată mai specială, care lucrează pe față. Dacă aveți cumva chef să vă culcați cu ea, vă stă la dispoziție. Aici, în Bali, unde femeile nu se prostituează, este o adevărată raritate.

Malko nu avea pretenții chiar atât de mari.

— Duceți-vă diseară, continuă olandezul. Ca să fie mai discret. Orice taximetrist îi cunoaște adresa.

Malko îi mulțumi și își reluă meditația. De când sosise în Indonezia, bătea pasul pe loc. Stocul de arme se volatilizase, iar el nu avea nici cea mai vagă idee în legătură cu motivul pentru care fusese ucis informatorul său.

La Bali, nu exista nimeni pe care ar fi putut să-l întrebe. Pe această insulă nu apărea nici măcar un ziar. Era complet rupt de lume. De ce armele ar fi eșuat aici? Oamenii păreau liniștiți și blânzi. În fiecare seară, lungi procesiuni de fete și băieți, îmbrăcați în straie tradiționale, se îndreptau către temple, încărcați cu ofrande pentru nenumărații lor zei.

Din lipsă de altă activitate, Malko se hotărî să meargă să-și schimbe dolarii. Își mai acorda un răgaz până la sfârșitul

săptămânii pentru a descoperi ceva în Bali. După aceea avea să plece iar la Djakarta ca să reia cercetările de la zero. Simţea însă că fiecare zi irosită multiplica riscul ca armele să fie utilizate...

El se scufundă în apa caldă a piscinei, cu gândul la Kali. Frumuseţea acesteia o eclipsa chiar şi pe necunoscuta de pe *Bremen*.

* * *

Taxiul se hurduca pe şoseaua plină de gropi. Malko încerca în zadar să repereze locurile. Nu se vedea nici o lumină, nici un felinar. După căderea nopţii, întreaga insulă era înghiţită de întuneric. Electricitatea era încă un lux rezervat posesorilor de grupuri electrogene, ca *Bali-Beach*.

Ceilalţi se aflau în plin Ev Mediu.

Malko doar rosti numele „Joséphine", că şoferul de taxi demară imediat. Mergeau deja de un sfert de oră, iar noaptea se lăsase brusc şi complet, aşa cum se întâmplă la tropice.

La curbe, farurile luminau o pădure deasă. După ce trecu de un pod îngust ce trecea peste un curs de apă, maşina se opri într-o mică piaţă circulară. Şoferul se întoarse spre Malko şi îi arătă cu mâna o clădire întunecată.

— Joséphine, *here !*

Era o casă făcută din lemn, a cărei scară era slab luminată de flacăra unei lămpi cu gaz ce spânzura deasupra intrării. După ce traversă o micuţă grădină japoneză, Malko urcă scările păşind cu grijă şi pătrunse într-o încăpere în care era aprinsă o altă lampă. O femeie parfumată se materializă brusc alături de el.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă ea cu o voce dulce în englezeşte.

— O caut pe Joséphine.

— Eu sunt.

Vocea avea un timbru plăcut şi muzical. Se auziră nişte zgomote şi deodată fu aprinsă o lumină cu mult mai puternică ce aproape că îl orbi pe Malko. Joséphine se afla în continuare în penumbră. Examenul la care îl supuse rezultă favorabil, căci se hotărî să intre şi ea în conul de lumină.

Era o femeie superbă, de aproximativ treizeci de ani. Un pantalon mulat îi scotea în evidență fesele atât de cambrate, că ar fi putut susține un platou. Bustul îi era la fel de mândru, desenat sub un jerseu ce lăsa să se contureze sfârcurile sânilor. Joséphine avea trăsături regulate, o gură mare și cărnoasă și ochi negri. Cu mâinile ei lungi, încărcate cu inele pe aproape toate degetele, întruchipa la perfecție pe frumoasa hetairă din sfintele scripturi.

— Am niște dolari. Se pare că...

Metisa izbucni într-un hohot de râs sănătos.

— Bineînțeles. Cam ce sumă aveți?

— Două sute.

Frumosul botișor al Joséphinei se strâmbă.

— Nu aveți mai mult?

— O să mai vin și altă dată.

Ea puse mâna pe brațul gol al lui Malko și fu străbătută de un val de dorință.

— Veniți cu mine.

Cei doi pătrunseră într-un budoar în care ardea o altă lampă cu gaz. Fără multe mofturi, Joséphine îngenunche pe dușumea și, bombându-și fundul, se aplecă să deschidă un mic seif ce era încastrat în zid. Apoi se ridică ținând în mână un teanc enorm de bancnote murdare pe care îl aruncă pe pat.

Seiful rămase deschis, lăsând să se vadă teancurile de bani. Înăuntru se găsea o adevărată avere. Joséphine numără rupiile cu repeziciune și luă dolarii lui Malko și îi examină la lumina lămpii înainte de a-i arunca în seif.

Cu mâna așezată pe un teanc de bancnote, spuse deodată cu glasul ei cântător:

— Îmi plăceți foarte mult. De ce nu mai rămâneți un pic?

Sânii ei erau parcă mai umflați, la fel și sfârcurile lor. Parfumul ei puternic și de bună calitate îl învălui pe Malko, iar lastexul pantalonului foșni în clipa când femeia își desfăcu picioarele.

Puțini clienți ar fi rezistat în fața ochilor ei strălucitori. Joséphine avea geniu. În fața ezitării lui, ea își descoperi dinții strălucitor de albi și își cambră și mai mult bustul.

— Doar nu o să-mi refuzați o pereche de pantofi.

— Pantofi? făcu Malko surprins.

Joséphine se ridică și, atingându-l în trecere, merse către un dulap pe care îl deschise. Dulapul era plin cu sute de perechi de pantofi, toate având tocuri extrem de înalte. Erau pantofi de toate culorile și de toate formele. Metisa se întoarse către el.

— Vreți să-mi pun niște pantofi? Sunt foarte drăguți.

Înainte ca Malko să-i poată răspunde, îl luă de mână și îl trase către ea.

Malko avu impresia că o forță necunoscută îi împinge unul către celălalt. Parcă plutea în efluvii de parfum. O limbă caldă și puternică începu să-i exploreze gura.

Femeia se retrase contrariată că bărbatul nu reacționează.

— Sunt foarte frumoasă, spuse ea.

Pe neașteptate, ea își scoase bluza și rămase numai într-un sutien negru cu jumătate de cupă. Cu un gest grațios, ea și-l desfăcu și-și lipi sânii goi de pieptul lui Malko.

— Ei?

Adevărul era că nici nu avea nevoie de sutien. Sânii ei plini și tari erau un adevărat fenomen al naturii. Vârfurile lor ascuțite îl împungeau pe Malko prin cămașă.

— Mângâie-i, îi șopti Joséphine la ureche. Dacă nu-ți plac, nu trebuie să-mi plătești nimic.

Întărind vorba cu fapta, ea îi apucă mâna și i-o așeză pe carnea elastică și fierbinte. Fără să vrea, Malko o strânse între degetele și, pe dată, simți cum îl cuprinde dorința. Orice rezistență umană are limitele ei. Nu-l mai interesa latura venală a pasiunii manifestate de metisă.

Brusc, vocea ascuțită a unei femei strigă ceva din cealaltă cameră. Joséphine se îndepărtă cu brutalitate de Malko, de parcă acesta ar fu spus că nu vrea să-i plătească.

Cât ai clipi din ochi, ea își trase pe cap jerseul, lăsând sutienul pe pat.

— Așteptați aici, zise ea în șoaptă. Nu trebuie să fiți văzut. Mă întorc imediat.

Fără să-i mai aștepte răspunsul, ieși închizând ușa după ea.

Cât despre Malko, acesta se simțea cam dezamăgit. De ce Joséphine avusese un aer atât de speriat? Doar traficul ei era de notorietate publică. Mai așteptă câteva minute, apoi împinse

ușurel ușa, nu înainde de a sufla în lampă. Curiozitatea este un defect nefericit, dar de multe ori poate să-ți salveze viața.

El auzi mai multe femei vorbind. Apoi, reuși să vadă o scenă care îl lăsă încremenit de stupoare.

Joséphine stătea cu spatele, iar în fața ei se aflau Kali și necunoscuta de pe *Bremen!* Cele două femei o certau furioase pe indoneziană, care, la rândul ei, scuipa cuvintele în loc să le pronunțe.

Din nefericire, ele vorbeau cu mult prea încet ca Malko să poată înțelege ce spuneau. Lui îi veni să chiuie de bucurie! De data asta, hazardul îl ajutase cu siguranță. Așadar, Kali, soția președintelui, era amestecată în traficul cu armament.

Era normal ca Joséphine să nu vrea ca soția președintelui să fie văzută cu ea, mai ales, discutând afaceri, destul de incompatibile cu meditația...

Fata cea brunetă se ridică brusc, ca și cum ar fi vrut să plece, iar Malko se retrase repede. Era în pericol. Dacă cele două femei ar fi dat peste el acolo, s-ar fi produs o adevărată catastrofă. Pe bâjbâite, el găsi o fereastră și o deschise. Aceasta dădea în grădină. Deja aflase destul.

Nu-i mai rămânea decât să găsească armele și să-i înștiințeze pe șefii săi din CIA despre modul în care își petrec timpul cele două frumoase femei.

În grădină, simți că poate să respire mai bine. Cerul era presărat cu stele și noaptea era adâncă. Reuși să dea de cărarea pe care intrase. Joséphine îl credea încă acolo, așteptând-o. Nici măcar nu știa cum îl cheamă.

În clipa în care pătrunse în mica piață, în fața lui apăru o siluetă. Din cauza întunericului, crezu că este vorba de șoferul său. Tipul îi bară calea. Se auzi clinchetul unei brichete. La lumina slabă a flăcăruii, Malko distinse fața slabă a indonezianului care o însoțea adesea pe necunoscuta de pe *Bremen*. Acesta păru la fel de surprins ca și el și se îndepărtă dispărând în întuneric, mormăind un fel de scuze.

Malko reuși să-și găsească taxiul în care îl aștepta șoferul. După trei minute, mașina rula către *Bali-Beach*. Deodată, șoferul puse o frână bruscă. O procesiune lungă de oameni desculți, ce purtau vase pe cap, defila în tăcere în întuneric. Doi dintre ei aveau lanterne minuscule. Aceasta era adevărata

Bali, neștiută de turiști, țara în care nenumărații zei erau adorați din timpuri imemoriale.

Balinezii dispărură în întuneric, iar vechiul taxi putu să-și continue cursa. Malko simțea cum îi vâjâie capul. Ce trebuia să facă acum? Faptul că soția președintelui era amestecată în traficul cu arme nu era de natură să-i ușureze misiunea. Cu siguranță că dispunea de o protecție nelimitată...

La Bali, Malko se afla singur. Pentru a ajunge la Djakarta, o scrisoare ar fi avut nevoie de câteva zile și exista pericolul de a fi interceptată. Dacă prezența lui era descoperită, își punea viața într-un pericol de moarte. La fel ca și informatorul său din Djakarta.

Holul hotelului era gol ca în fiecare seară. Malko se îndreptă către cafenea ca să consume eternul *nasi-goreng*, felul de mâncare clasic al bucătăriei indoneziene.

* * *

Malko fu trezit de lumina soarelui. Toată noaptea plouase și o umezeală înăbușitoare se ridica dinspre plantația de cocotieri.

El se ridică din pat și se uită în oglindă. Pe chipul său bronzat, ochii păreau și mai aurii, iar părul, și mai blond. Numai cicatricele de pe trup nu dispăruseră sub stratul de bronz.

Ca să-și mai ridice puțin moralul, el aruncă o privire către fotografia panoramică ce reprezenta castelul Liezen, de care nu se despărțea niciodată. În acest anotimp, era acoperit de zăpadă... Încă nu reușise să-l restaureze în întregime. Malko spera să apuce ziua în care va putea trăi conform rangului său, fără să mai fie nevoit să cutreiere lumea. Să poată deschide oricând o sticlă de Don Pérignon pentru prietenii săi și să flirteze cu Alexandra...

Eternele sale costume din alpaca de culoare închisă erau prea călduroase pentru clima din Bali. Cu toate acestea, detesta să umble îmbrăcat mai leger. Aici însă tropicele erau mai puternice decât el. Din această cauză, evita să umble înarmat. Nici măcar un pistol extraplat nu poate fi ascuns ușor când porți doar cămașă și un pantalon subțire. De aceea arma sa se odihnea pe fundul dublu al genții de voiaj.

În ușă bătu cineva. Era o bătaie destul de timidă. Ca în fiecare dimineață, camerista îmbrăcată cu o uniformă verde îi aducea mocasinii albi, strălucind de curățenie. El îi luă mulțumindu-i.

Începu să se îmbrace, cu gândul la cele petrecute în ajun. Se vedea obligat să joace cu cărțile pe masă cu necunoscuta de pe *Bremen.* La urma urmelor, era reprezentantul unui organism puternic și bogat, cu care nici un traficant nu ar fi fost bucuros să intre în conflict. Oricând putea avea loc un accident! În timpul războiului din Algeria, traficanții germani fuseseră anihilați de către SDEC francez.

Tocmai voia să-și pună mocasinul în piciorul stâng, când observă ceva galben în interiorul pantofului. Semăna cu un firicel de lână.

El scutură mocasinul cu un gest reflex.

Saltul pe care îl făcu, îl propulsă în colțul opus al camerei. Își dădu seama că scosese un urlet.

Un păianjen galben, cu diametrul unei farfurioare de ceai, căzuse din pantof. Cu picioarele lui păroase și lungi se deplasa pe covor avansând încet către pat. Malko simți că-i vine să vomite. Cu o mișcare rapidă, apucă lampa cu picior de pe noptieră și o aruncă în oribila insectă. Un pocnet dezgustător se auzi și pe mochetă rămase o pată galbenă și lipicioasă, formată în jurul picioarelor lungi, scuturate de agonie. Malko era livid. Ciupitura acestui păianjen numit *mygale* era mortală. Acești păianjeni trăiau de obicei în cocotieri. Părea o coincidență cu mult prea stranie ca această bestie să nimerească întâmplător chiar în pantoful lui.

Dacă n-ar fi fost atent, acum ar fi fost un cadavru. Otrava de *mygale* provoca paralizia imediată a centrilor nervoși. Și nu avea nici un antidot. Băștinașii din Borneo o foloseau pentru fabricarea săgeților otrăvite.

Primul reflex al lui Malko a fost să o găsească pe fata care îi adusese pantofii la ușă. Apoi se răzgândi. La ce bun?

Fata putea să nu fie complice și oricum ar fi negat .

Atunci, Malko se gândi la frumoasa Kali. Era sigur că ea fusese cea care ordonase uciderea lui. Și va continua să o facă. Ca soție a președintelui, se simțea invulnerabilă și atotputernică. Indonezianul care îl văzuse în ajun o avertizase,

iar reacţia ei nu întârziase să se producă. Un simplu traficant nu ar fi reacţionat astfel faţă de un agent al CIA. Or, de când fusese ucis Medan, paria că adversarii săi îi cunoşteau foarte bine intenţiile...

Singura soluţie era să-i poată intimida pe vânzătorii de arme, concurând-o pe bruneta necunoscută, şi să poată trata cu aceştia. Poate reuşea să cumpere el încărcătura... Lucrurile nu erau deloc uşoare.

Această insulă paradiziacă putea să se transforme oricând într-o capcană mortală. Frumoasa Kali nu se va opri după această tentativă ratată. Era la ea acasă. Malko putea să dispară fără să lase nici cea mai mică urmă.

Cu toate acestea, el nu putea părăsi Bali şi să-i lase câmp liber de acţiune.

Ocolind cu grijă oribila insectă, ieşi din cameră. Femeia de serviciu avea să aibă o mică surpriză.

Capitolul V

Însoţitorul brunei de pe *Bremen* ce înota în piscina hotelului *Bali-Beach* semăna cu un peşte piranha băgat într-un acvariu, datorită aerului său feroce. Malko observa locul luându-şi toate măsurile de prevedere. Pentru ziua aceea era suficient un *mygale*. Lumina brichetei aprinse în noapte îi stăruia în minte. Era sigur că acest „piranha" îl denunţase. Cu toate acestea, nici el şi nici stăpâna lui nu tresăriră când îl zăriră.

Căldura caniculară alungase din piscină pe puţinii turişti care se aflau în zonă. Apa era parcă fiartă. Toropiţi sub razele ucigătoare ale soarelui, negustorii de *batik* agitau vără vlagă cupoanele cu pânzeturi, la limita zonei interzise. Protejat de ochelarii săi negri, Malko observa silueta necunoscutei de pe *Bremen*.

Remarcase că tânăra femeie nu se despărţea nici o singură clipă de geanta ei de piele roşie, marca Hermes. Nici chiar pe plajă. În ciuda evidenţelor, Malko refuza să creadă că această femeie fermecătoare putea să fie o traficantă.

De ce nu plecase imediat după ce livrase puştile de vânătoare?

Bruneta se ridică de pe nisip şi se întinse, scoţând şi mai mult în evidenţă sânii auriţi, încinşi într-un sutien alb. Un japonez mititel, care dorea să facă plajă, alunecă pe mozaicul ud, cu ochii după ea. Tânăra îl strigă pe „piranha„ iar acesta ţâşni din apă şi o urmă îndeaproape. Ea trecu pe lângă Malko, legănându-şi geanta dusă într-o mână, cu un aer sfidător. Apoi cei doi dispărură în direcţia plajei. Mareea era mică şi porţiunea cuprinsă între reciful de corali şi ţărm era aproape uscată.

Malko mai aşteptă câteva minute şi se luă după ei, coborând treptele de piatră. Deodată, inima începu să-i bată

mai repede: la cincizeci de metri de el, pe un prosop cu inițialele hotelului *Bali-Beach*, se afla o pată roșie. Era geanta din piele roșie

Malko o căută cu privirea pe proprietară. Se scălda împreună cu „piranha", râzând în hohote, la trei sute de metri de plajă. Era prea frumos ca să poată fi adevărat!

Malko făcu câțiva pași și se așeză lângă geantă. Apoi se lungi pe nisipul fierbinte. Cei doi erau cu spatele la el.

Întinse mâna către geantă și o desfăcu încet. Un carnet cu scoarțele negre ocupa aproape tot spațiul interior. Malko îl scoase binișor.

Cei doi continuau să înoate fără grijă în depărtare. Malko deschise carnetul, cu buzele uscate de curiozitate. Pe prima pagină era imprimată o inscripție cu caractere gotice:

INTERNATIONAL ARMAMENT CORPORATION

Import-Export-Transit

Hamburg 26 Salzburgstrasse

Așadar, era chiar femeia pe care o căuta! Malko răsfoi rapid carnetul. Paginile erau pline cu numere de telefon, tot felul de însemnări, cifre, multe dintre ele aproape indescifrabile.

Malko băgă carnetul la loc în geantă, închise fermoarul și se culcă pe spate. Unde erau însă armele? Și de ce frumoasa brunetă se încăpățâna să rămână în Bali?

Auzi nisipul foșnind sub niște pași și își ridică privirea. Ea se apropia. Era singură. „Piranha" se ducea direct spre hotel, scurtând drumul. Mișcările femeii erau atât de armonioase, încât ai fi putut crede că se deplasa alunecând pe niște role. Nu aveau nici cea mai mică notă de vulgaritate ci numai o senzualitate bine controlată. Pe pielea mată străluceau picături de apă. Fără să-i acorde nici cea mai mică atenție, ea se aplecă, lăsând să i se vadă sânii până la limita sfârcurilor brune. Își ridică geanta și se îndepărtă. Apoi, brusc, la câțiva metri de Malko, se opri și spuse în engleză cu o voce suavă:

— Constat că vă interesează foarte mult persoana mea.

Cu un gest mașinal, ea își aranjă mai bine slipul. Ochii ei cenușii urmăreau o pirogă aflată undeva în larg, în spatele lui Malko. Acesta se ridică în picioare. Nu se așteptase la un atac atât de brusc.

— Sunteți o femeie fermecătoare și, cum practic ne aflăm pe o insulă pustie...

Ochii cenușii nu zâmbiră.

— Mulțumesc, făcu ea rece ca gheața, dar îmi este imposibil să cred că trupul meu este ceea ce vă interesează... Cine sunteți de fapt și ce doriți de la mine?

Vocea ei devenise dură și metalică. Malko își spuse că o asemenea femeie poate fi capabilă de o mare cruzime.

— E o poveste cam lungă, zise el. Poate că n-ar strica să mergem la un bar să bem ceva. Acolo voi încerca să vă ofer o explicație.

— Nu-mi plac barurile, i-o reteză ea scurt. Dar ideea nu este prea rea. Să mergem.

Dar în loc să se îndrepte spre *Bali-Beach*, ea o luă la dreapta. Alături de *Bali-Beach,* se afla un hotel mititel, *Bogor*, foarte pitoresc, cu bungalouri în stil rustic și decorațiuni artizanale. Ghicindu-i parcă gândurile, ea spuse:

— Vom fi mai liniștiți la *Bogor*.

El o urmă, cu ochii pironiți pe șoldurile elastice. Femeia părea destul de relaxată. Puțin după aceea, ieșiră de pe plajă și ajunseră la unul dintre bungalouri. Tânăra femeie scoase din geantă o cheie și descuie ușa.

— Intrați.

Camera avea mobilier făcut din lemn de palmier și un divan imens, acoperit cu perne făcute din *batik*. Nu era prevăzută cu aer condiționat. Bruneta aruncă geanta pe un fotoliu, se duse la o masă-bar, luă o sticlă cu J&B și umplu două pahare. Luă unul și i-l întinse lui Malko.

— Să bem pentru întâlnirea noastră.

În glasul ei nu era nici o urmă de ironie.

— Dați-mi voie să mă prezint: sunt prințul Malko Linge.

O imperceptibilă luminiță de ironie trecu prin ochii tinerei femei.

— Încântată de cunoștință. Contesa Samantha Adler.

Era imposibil de știut dacă își bătea joc de el sau vorbea serios. Făcu o plecăciune și îi sărută mâna ușor. Ea izbucni în râs și continuă conversația în limba germană:

— Să lăsăm la o parte mondenitățile, prințe. Ce doriți de la mine?

— Ei bine, mă interesează foarte mult armele trimise de dumneavoastră la destinație.

Samantha păli ușor sub stratul de bronz, dar vocea îi răsună sigură și fermă:

— De ce vă amestecați în afacerile mele? Sunt lucruri pe care un om educat nu poate să le facă.

Malko abia reuși să-și stăpânească râsul. Această fată, cu o frumusețe de-a dreptul agresivă și traficantă pe deasupra, vorbea ca o acritură bătrână.

— Am motive serioase pentru asta. Motive profesionale.

Ea sorbi o înghițitură de whisky.

— Practicați și dumneavoastră această meserie?

— Nu chiar.

— Atunci, care?

— De arme nu se interesează decât negustorii.

Samantha făcu un gest de enervare atât de violent, încât fu cât pe-aci să-și răstoarne paharul

— Nu mai ocoliți subiectul. Spuneți-mi cine sunteți de fapt?

— Sunt sigur că ați auzit vorbindu-se de CIA, făcu Malko cu o voce calmă. Eu cumpăr foarte rar mitraliere pentru uzul meu personal.

— Ah, asta era.

Ea îl cântări din ochi încercând parcă să vadă dacă spune adevărul. Apoi clătină din cap.

— Puteți spune șefilor dumneavoastră că nu trebuie să-și facă nici o grijă. Această afacere nu-i interesează pe ei. Eu nu fac politică.

Malko zâmbi politicos.

— Impenetrabile sunt căile Domnului și ale CIA. Mă tem că părerile noastre în această problemă sunt total divergente. Cui sunt destinate aceste arme? Și, mai ales, unde se află ele în clipa de față?

Samantha se ridică atât de brusc, încât, de astă dată, paharul i se răsturnă, pătându-i costumul de baie alb.

— Imbecilule! Crezi că nu am destule necazuri și fără dumneata?

Contesa își reveni în fire și făcu un efort să zâmbească.

— Dacă doriți arme, pot să vă livrez câte doriți. Dar acelea care vă interesează nu-mi mai aparțin.

— Atunci, ce faceți aici?

Din nou, ochii cenușii căpătară o duritate de oțel.

— Asta mă privește personal.

Malko avu impresia că sutienul contesei va plesni sub efectul încordării. Un moment, ei se cântăriră din priviri, în linişte. Afară începuse să plouă, iar picăturile de ploaie se auzeau lovind în acoperişul din tablă ondulată al bungaloului.

— Cui sunt destinate aceste arme?

— Nu este treaba dumneavoastră.

Era mai încăpăţânată decât un catâr.

— Am venit special aici ca să aflu acest lucru, suspină Malko.

Ar fi dat orice ca să afle dacă Samantha era o simplă intermediară sau făcea afacerea în numele ei. Prezenţa unei femei atât de frumoase într-o afacere cu trafic de arme era mai mult decât surprinzătoare. Samantha nu era deloc tipul obişnuit de traficantă.

— Cine este şeful dumneavoastră? Poate că m-aş putea înţelege cu el direct.

Ea răspunse tăios:

— Eu nu am nici un şef. Iar cu mine nu vă puteţi înţelege.

Ăsta da, impas.

Nu-i mai rămânea decât să încerce o cacialma. Malko puse pe masă paharul cu whisky, de care nu se atinsese.

— Păcat, mi-ar fi făcut foarte mult să ne înţelegem amândoi. Mai ales ca să vă scutesc de necazuri mai mari. La revedere.

Ea se ridică şi îi bară drumul.

— Unde plecaţi?

— Lăsaţi-mă să am şi eu micile mele secrete, răspunse Malko.

În clipa aceea, crezu că-i va arunca paharul în cap. În loc de asta, femeia păru că se relaxează brusc, buzele i se desfăcură într-un surâs evaziv şi spuse cu o voce învăluitoare:

— Prinţe Malko, nu vă este deloc milă de o biată femeie singură şi neajutorată, pradă unor grave dificultăţi?

Textul ăsta ar fi putut înduioşa şi un călău chinez.

— Tot ce doresc este să vă fiu de ajutor, spuse Malko în versiune „bărbat galant". Din păcate, nu vreţi să aveţi încredere în mine.

Răpăitul ploii pe acoperișul de tablă se înteți brusc. Devenise de-a dreptul asurzitor. Samantha se apropie de Malko.

— Se pare că nu puteți pleca de aici. Mai bine să încheiem un armistițiu. Am obosit discutând doar despre afaceri.

Era o adevărată întruchipare a Dalilei în zilele ei bune. Refrenul acesta era să-l vâre pe Malko în mormânt de cel puțin zece ori. Samantha era diabolic de frumoasă. Atunci ea scoase o exclamație scurtă. Văzuse pata lăsată de băutură pe slipul alb.

— Of, Doamne, mi s-a pătat frumusețe de slip! Va trebui să mă schimb.

Cu un gest perfect natural, ea îl lăsă să-i alunece pe pântece, apoi se duse în fundul camerei, cu o detașare încântătoare. Fesele ei rotunde erau la fel de bronzate ca și restul corpului.

Exact în acea secundă, Malko ar fi fost incapabil să deosebească țeava unui tun DCA de o mașină de cusut.

* * *

Samantha nu lipsi decât câteva secunde. Apoi apăru complet goală. Sânii ei ridicați și depărtați erau la fel de bronzați ca restul trupului. Ea se mișca atât de grațios, de parcă ar fi fost îmbrăcată cu o rochie de seară.

Se duse drept spre Malko și, luându-l cu amândouă mâinile de după gât, îl privi drept în ochi și spuse cu un ton monden:

— De ce nu am face dragoste? Doar doriți și dumneavoastră acest lucru, nu?...

Zgomotul ploii îl împiedică pe Malko să răspundă. Știa prea bine că femeia din fața sa era la fel de periculoasă ca o sută de șerpi cu clopoței la un loc și că dorința ei era cu siguranță prefăcută. Dar în clipa în care Samantha se lipi de el, toată rezistența i se topi.

Corpul ei era cald și elastic și degaja un parfum ușor și rar. Cu o mișcare a capului, își eliberă părul bogat și negru și își arcui și mai mult minunatele ei șolduri, lipindu-le de trupul lui Malko. În același timp, cu abilitate, începu să-l dezbrace. Ea fu cea care îl sărută mai întâi, strecurându-i în gură o limbă ascuțită și abilă. Imediat îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

— În viaţă nu există numai arme, remarcă ea cu un ton detaşat.

Malko reuşi să-şi recapete sângele rece, în ciuda slăbiciunii trupeşti.

— Ce rost are toată comedia asta? Faptul că facem dragoste nu va schimba cu nimic situaţia.

Samantha râse uşor.

— Nu-mi plac armele. Mai mult îmi plăceţi dumneavoastră. Mă plictisesc de moarte pe insula asta.

Acum ploua torenţial, într-o perdea opacă. Samantha îl trase înspre divan şi se lungi peste el.

— Mângâie-mă, îi spuse ea şoptind în limba germană. Cât mai mult timp cu putinţă.

Cu ochii închişi, ea se lăsă pe spate, aţâţând cu mâna dorinţa lui Malko, cu o precizie şi un meşteşug demne de Messalina.

Trupul începu să îi fie scuturat de spasme scurte, în timp ce îşi ghida partenerul dându-i indicaţii precise, cu o voce răguşită.

Deodată, îşi schimbă registrul, ca şi cum personalitatea i s-ar fi dedublat: de una singură începu să debiteze o groază de obscenităţi.

Bazinul ei se ridica venind în întâmpinarea lui Malko cu picioarele larg desfăcute. Gemete scurte trădau plăcerea pe care o simţea. Gura larg deschisă lăsa să i se vadă şirurile de dinţi regulaţi. Mâna care nu îl ţinea pe Malko era crispată pe cuvertura din *batik*...

— Spune-mi că mă doreşti, gemu ea.

Era doar un *understatement*. Malko avu impresia că este supus unui adevărat viol. Ar fi putut fi debarcat armament cât să echipeze întreaga armată indoneziană fără ca el să ridice nici măcar un singur deget. Întrerupându-şi mângâierile, el vru să o aibă pe Samantha, dar ea îl opri.

— Continuă, îi porunci ea cu o voce fără drept de apel.

Maratonul iubirii era în toi. Malko avea impresia că femeia se bucura de un orgasm continuu.

Brusc, ea se destinse, cu trupul arcuit, strângând membrul lui Malko cu o forţă dementă, apoi scoase un ţipăt şi îl muşcă de umăr. Acesta nici nu simţi dinţii femeii, atât era de ameţit de

dorinţă. Parcă niciodată în viaţa lui nu mai atinsese acest grad de excitaţie.

În clipa când simţi că o penetrează, Samantha avu un recul puternic şi încercă să scape. Dar Malko o ţinea zdravăn de coapse, având în minte doar dorinţa sa. El reuşi să o domine, gândindu-se că este vorba de un simplu capriciu sexual. Cu siguranţă, ideea de a fi violată, nu-i displăcea deloc straniei Samantha...

Atunci îi întâlni privirea plină de o furie oarbă şi fu cuprins de îndoială. Faţa îi era desfigurată de o panică oarbă. Dorinţa de a o poseda fu însă mai puternică. Genunchiul Samanthei îl lovi cu violenţă în pântece. El scoase un urlet de durere. Unghiile roşii ale femeii i se înfipseră în gât ca să-l sugrume. El îşi pierdu cunoştinţa în clipa în care ea îl scuipă în faţă.

* * *

Malko îşi reveni în simţiri sub mângâierile minunat de dulci ale gurii Samanthei. Ploaia încetase. Tânăra se întrerupse şi îi surâse. Părul lung ce îi cădea pe umeri o făcea şi mai dulce.

Apoi, îngenuncheată la picioare, ea se dedică din nou plăcerii lui, reuşind să-i smulgă un geamăt. Nu-l abandonă decât după ce-i smulse şi ultima picătură de vlagă, apoi veni şi se lungi alături de el.

— Iartă-mă, nu voiam să-ţi fac nici un rău... şopti ea. Este ceva mai puternic decât mine.

Mâna ei îl mângâia pe Malko cu o gingăşie fără seamăn. Ce contrast ciudat faţă de agresivitatea plină de brutalitate dinainte...

— De ce nu vreţi să faceţi dragoste?

Ochii cenuşii îl învăluiră cu o privire ciudată.

— Este o poveste cam lungă. Total opusă unei poveşti cu zâne... Înainte de război mă aflam în Prusia orientală. Lucrurile au mers bine până în 1945, când stăteam la castelul mătuşii mele.

Malko tresări.

— Aşadar, sunteţi cu adevărat contesă?

— Sigur că da. Tatăl meu a fost omorât înaintea Smolenskului, mai înainte ca ruşii să sosească la castel...

Malko începu să dea semne de nelinişte. Auzise de multe ori genul acesta de poveşti.

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat, făcu el.

Râsul ei fu lipsit de bucurie.

— Nu, nu ştiţi. Pe atunci aveam şaisprezece ani şi eram foarte frumoasă. Căpitanul rus care ocupase castelul, s-a îndrăgostit ca un nebun de mine. A fost nevoit să mă apere de ceilalţi camarazi. A fost nevoit chiar să împuşte pe doi siberieni care încercaseră să mă violeze în pivniţă. Eram fericită. Când a trebuit să se întoarcă în Rusia, am fugit în Vest. El m-a condus până la Berlin, unde am putut să trec în zona de ocupaţie americană.

— Ce curios lucru! făcu Malko. Şi eu sunt prinţ. Ne-am fi putut întâlni în altfel de împrejurări.

— Sunteţi prinţ?

El îi arătă inelul cu stema princiară.

— Da, sunt Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, în serviciul dumneavoastră, contesă.

El îi sărută vârful degetelor. Femeia spuse cu blândeţe:

— Este amuzant să ne întâlnim aici, la capătul pământului. Nici măcar vals nu putem să dansăm. Dar cum de aţi ajuns să vă ocupaţi de astfel de probleme?

Din câteva cuvinte, el îi povesti în linii mari totul despre viaţa sa. În mod ciudat, se simţea apropiat de această necunoscută. Ea nu-l minţea. În afară de aplombul de aventurieră şi de femeie extrem de frumoasă, avea în ea ceva inefabil, în modul de a merge, de a mânca, de a se adresa servitorilor...

— Dar tot nu înţeleg de ce nu vreţi să faceţi dragoste? Doar nu vreţi să-i fiţi credincioasă acelui căpitan rus?

Buzele calde ale Samanthei atinseră o venă care i se zbătea pe gât.

— Nu fiţi prost. Apoi a urmat Berlinul. Era un adevărat infern. Într-o zi m-am bătut pe viaţă şi moarte cu o fată pentu o conservă cu cane de vită. Nu mai pusesem nimic în gură de două zile. Am fost obligată să fac sex pentru o jumătate de Camel. Aveam şansa că eram frumoasă şi că bărbaţii mă doreau. Am reuşit să supravieţuiesc. Am reuşit chiar să pun şi ceva bani deoparte. M-am scârbit însă de dragoste. Numai

când îmi amintesc de toţi bărbaţii care m-au avut, îmi vine să urlu. Nu mai pot suporta ca un bărbat să mă posede...

El îi mângâie părul negru.

— Iar eu m-am purtat ca o brută.

— Nu aveaţi de unde să ştiţi...

Rămaseră amândoi tăcuţi o lungă perioadă de timp, fiecare cu fantasmele lui. Samantha părea liniştită, aproape fericită.

Mii de întrebări nu-i dădeau pace lui Malko. Cine era Samantha în realitate?

— Cum aţi ajuns să vă ocupaţi de traficul de arme?

Ea suspină cu amărăciune.

— La optsprezece ani, am fost înscrisă în registrul prostituatelor din München. Eu, contesa Adler, care ştiam de la opt ani cum să fac o reverenţă. Ştiam acum cum să fur portofelul unui bărbat adormit şi cum să-i produc plăcerea într-un timp mai scurt decât cel necesar ca să fumezi o ţigară. Am avut mai mulţi bărbaţi decât copacii din pădurea tatălui meu... Aveam bani şi doream continuu să am şi mai mulţi. Am încercat tot felul de afaceri: traficul de droguri, de maşini furate, de aur... Apoi am întâlnit un bărbat extraordinar. Era un american pe nume Roy. Era traficant de arme. S-a îndrăgostit de mine în clipa în care m-a văzut. M-a cerut chiar de nevastă! L-am refuzat. Nu era de acelaşi rang cu mine.

„Minunat, o adevărată prusacă", îşi zise Malko.

Dezlănţuită, contesa Adler îşi continuă istoria, fumând o ţigară Winston. Soarele strălucea din nou deasupra insulei. Malko se întrebă ce se întâmplase oare cu indonezianul Samanthei.

— Roy m-a învăţat totul, remarcă ea. Timp de zece ani, l-am urmat peste tot, i-am cunoscut clienţii şi furnizorii. Aveam numerele de conturi, ştiam ce capcane trebuie să evit. Am învăţat să recunosc prin întuneric o puşcă-mitralieră şi să văd dacă nu are percutorul folosit.

„ Lucrurile erau nu numai amuzante, dar şi instructive"...

— Şi atunci?

— Roy a murit. A fost doborât de o rafală de mitralieră în golful Tonkin. Tocmai încerca să introducă arme în Vietnam. Eu am fost cea care a terminat livrarea lor. Altfel, s-ar fi pierdut două sute cincizeci de mii de mărci. De atunci, am preluat eu toată afacerea.

Ea își strivi țigara într-o scrumieră și se întoarse spre Malko. Văzută chiar și de aproape, nu i-ai fi putut da mai mult de trezeci și opt de ani. Cu zece mai puțin de cât avea în realitate. Avea un corp perfect. Cum să-ți poți imagina că servise atât amar de bărbați...

— Tu m-ai făcut minunat de fericită, îi șopti ea cu o voce catifeletă.

Din nou îl tutuia.

— Și tu, la fel, zise Malko.

Era adevărat dacă nu se mai gândea la lovitura de picior.

El o privi. Brațul ei spânzura peste brațul canapelei, iar ea părea perfect relaxată.

— Cred că vei păstra o amintire minunată.

— O amintire?

Ea făcu o mișcare ușoară. Ochii cenușii își recăpătară lucirea de oțel. Malko coborî privirea aurie și văzu un Beretta 38 cu țeavă scurtă, îndreptat către pieptul său, ținut de mâna care îl mângâiase.

— Am de gând să te ucid, îl anunță Samantha cu un glas monoton.

Capitolul VI

Malko își simți deodată gura uscată. Samantha se îndepărtă puțin de el fără să-l scape din ochii lipsiți acum de orice expresie. Deși era în continuare goală, trupul ei nu mai iradia nici o dorință, cu toate că era la fel de frumoasă. Picături grele de ploaie începură să cadă iar pe acoperișul de tablă. Cu un gest către haine, ea îi spuse:

— Îmbracă-te.

Malko se sculă și-și puse slipul de baie. Era înfricoșat și, în același timp, neîncrezător.

— De ce vrei să mă ucizi?

— Pentru că îmi faci prea multe necazuri.

Vorbise serios, fără nici cea mai mică urmă de umor.

— La ce fel de necazuri te referi?

— Ar fi bine să nu mai faci pe prostul. Dacă te-aș lăsa să ieși de aici, la fel ai face și tu. Eu una am chef să mai trăiesc încă mulți ani de aici înainte. (Un zâmbet fugitiv îi lumină fața.) Ca să mai pot profita de momente plăcute ca acela de adineauri.

— Mulțumesc, făcu Malko prea puțin flatat.

Samantha nu amesteca afacerile cu sentimentele...

Se ridică în picioare.

— Va trebui să ieșim de aici. Afară ne așteaptă un Jeep. Te vei urca în el. La prima încercare de a fugi, te vei trezi cu un glonț în coloana vertebrală. Nu-mi place să te văd suferind.

Drăguț din partea ei.

— N-ai impresia că riști să ai neplăceri și mai mari dacă lichidezi un agent CIA?

Samantha ridică ușor din umeri.

— Cine va ști că am făcut-o eu?

Malko nu avea nici un chef să moară și încercă să câștige cât mai mult timp, indiferent prin ce mijloc.

— Mi-ai spus că ai necazuri, insistă el. Aș putea să-ți cumpăr eu transportul acela de arme.

Ea păru că ezită puțin, apoi scutură din cap.

— Inutil. Mă voi descurca singură. Nu am chef să mă las dusă de nas de o femeie. Să mergem, nu mai am timp de pierdut.

Fără să lase pistolul din mână, ea își puse slipul, apoi întredeschise ușa și strigă:

— Raka!

Afară ploua cu găleata.

Un bărbat apăru în fugă, cu hainele ude până la piele. Era indonezianul cu ochelari negri. Samantha i se adresă în engleză, fără să-i pese că este cu sânii goi:

— Fii cu ochii pe el.

Bărbatul scoase dintr-un buzunar un P-38 și îl aținti spre Malko, cu spatele rezemat de tocul ușii. Samantha dispăru în baie. Când își făcu apariția, avea o rochie imprimată și o eșarfă pe cap. Ea își băgă pistolul Beretta în poșeta din piele roșie.

Deschise apoi ușa și i se adresă lui Malko:

— Grăbește-te, altfel o să te uzi zdravăn.

Acesta trebuia să fie un soi de umor de gradul doi. Malko o ascultă. Jeepul se afla doar la câțiva metri. Șoferul nu-l slăbi din ochi nici o singură secundă. El se așeză îi față, cu intenția de a putea sări mai repede.

Samantha veni și ea fugind.

— Treci în spate, îi strigă lui Malko, care se supuse fără tragere de inimă. Era un Jeep de fabricație rusească, cu părțile laterale închise. Samantha și șoferul urcară și ei. Tânăra se întoarse către Malko.

— Îmbracă-te și nu mai face pe prostul, îi spuse ea cu o oarecare blândețe în glas. Raka este șoferul președintelui. Face parte din Poliția Secretă și poate să tragă în tine în plină zi dacă vei încerca să fugi.

— Ai aranjat bine lucrurile, remarcă el cu amărăciune.

Ea clătină din cap.

— Nu aveam de unde să știu ce se va întâmpla cu tine. Îi

spusesem doar lui Raka să mă aștepte în fața bungaloului și să fie pregătit pentru orice.

Mașina se îndreptă către Denpasar, dar viră la dreapta, către vest, mai înainte de a intra în oraș. Din cauza ploii și spre nefericirea lui Malko, drumul era complet pustiu. Zgâlțâit îngrozitor din cauza hurducăturilor mașinii, el încerca să se gândească. Nu înțelegea de ce Samantha și „gorila" ei își dădeau atâta osteneală până să-l elimine, dacă erau protejați de autorități?... Și de ce președintele Indoneziei importa arme în mod clandestin?

Atâta vreme cât se afla în Jeep, nu putea să încerce să facă nimic.

Întoarsă pe jumătate către el, Samantha îl păzea cu strășnicie. Prin fața lor, defila jungla, presărată cu *kampongs* [1] făcute din pământ bătătorit, ca în Africa. Femei bătrâne, cu sânii pleoștiți, își fumau pipa cu un aer indiferent, la adăpost de ploaie. Într-o fracțiune de secundă, Malko putu să zărească un grup de fete goale care se bălăceau vesele într-un râu. Api trecură pe lângă un panou pe care era scris „Karagansem, 97 km." Jeepul se îndrepta către acea zonă a insulei Bali, care fusese devastată din cauza erupției vulcanului Agung, cu patru ani mai devreme. Era evident, că nimeni nu avea să-i caute cadavrul pe astfel de coclauri.

Timp de o oră, nu se auzi nici o vorbă. Cu toate simțurile la pândă, Malko nu putea să vadă nici o portiță de scăpare. Numai un miracol îl mai putea salva. Dar Dumnezeu părea să nu se prea sinchisească de Indonezia. Deodată, șoferul călcă frâna. Malko fu propulsat în față și văzu că se află pe marginea albiei unui râu secat. Existau și rămășilele unui pod, risipite pe stânci. Ceea ce vedea era rezultatul unui cutremur de pământ. Două șiruri lungi de vehicule se încrucișau traversând albia râului. Un grup de bărbați gesticulau în jurul unui autobuz rămas în pană. Jeepul trebui să se așeze la coadă.

Malko își mai reveni puțin. Acum ori niciodată, trebuia să încerce să scape cumva. Inima îi bătea repede în piept. Un soldat cu pușca de asalt în bandulieră se apropie. Raka sări din

---

1. Sate (n.a.)

Jeep și se îndreptă către el. Samantha scoase pistolul Beretta din geantă, iar Malko putu să vadă că avea piedica trasă și că degetul femeii era pe trăgaci. Viața lui atârna de un fir de ață.

Raka discută câteva secunde cu soldatul, apoi își strecură în buzunarul gecei un bilet împăturit... Celălalt se îndepărtă. Indonezianul se urcă iar în Jeep și demară, depășind convoiul de mașini. Când trecu pe lângă soldat, acesta salută militărește. Aceasta era Indonezia. Cu un ton lejer, Samantha comentă:

— Aici este interzis fotografiatul. Ar putea să dăuneze intereselor Indoneziei...

Dar cadavrele nu erau interzise...

Depășiră un autobuz plin ochi cu pasageri și începură să urce o pantă abruptă. În anotimpul ploilor, drumul acesta era total impracticabil.

Drumul continua îngust, de-a lungul țărmului mării. Spatele lui Raka era ud de transpirație, iar ploaia încetase de multă vreme. Șoseaua emana un val gros de căldură. Erau ca într-o etuvă.

Malko se gândi să o atace pe Samantha prin surprindere. Dar femeia era atentă și, în plus, mai era acolo și Raka, înarmat și el. Nu putea să le vină de hac amândurora.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Samantha se întoarse și spuse în germană:

— Nu-mi pare rău de nimic. Oricum trebuia să te ucid, chiar dacă nu veneai să mă vezi. Știam că ești aici ca să-mi pui bețe în roate.

Femeia asta dădea dovadă de un sânge rece de necrezut.

— Cred că este totuși o soluție extremă, făcu Malko.

Samantha făcu un gest de neputință.

— În timpul războiului, mulți oameni au murit, deși nu voiau. Roy iubea viața la fel de mult. Dar nici el și nici tu nu aveți noroc. Asta-i totul.

Malko nu se dădu bătut:

— La ce îți folosește să mă ucizi? Sunt singur și destul de neajutorat, în vreme ce prietena ta, Kali, este atotputernică.

Femeia zâmbi.

— Ba ești extrem de periculos. Dacă ai fi fost un imbecil, nu te-aș fi ucis.

Ea tăcu, apoi spuse cu vocea schimbată:

— Adineauri ai profitat de mine mai mult decât majoritatea bărbaților.

Aceste vorbe erau ca păhărelul cu rom care este oferit condamnaților la moarte.

— De ce mă duci așa departe, întrebă Malko cu un ton cât se poate de degajat.

După o scurtă ezitare, ea îi răspunse cu o voce destul de nesigură:

— În râu sunt niște crocodili uriași, mari ca niște autobuze. Astfel lucrurile vor fi cu mult simplificate...

Încântători gropari... Malko simți că îl cuprinde panica. Un fior rece îi îngheță spatele. Concentrat asupra volanului, Raka nu spunea nimic.

Pădurea se mai luminase puțin. Locul de sacrificiu nu era departe.

* * *

Ruinele templului ajunseseră chiar și în albia râului. Lava înăbușise vegetația împiedicând iarba să mai crească. Din Mont-Agung continua să iasă un fuior de fum negru, amenințător. Regiunea era total abandonată. Cu siguranță, acesta era locul ideal pentru o crimă.

Raka opri mașina și, înjurând, trase frâna de mână, Samantha sări pe pământ, cu arma în mână.

— Coboară și tu.

Vocea ei era perfect calmă. Malko se mișcă cât putu de lent. Acum fiecare mișcare i se părea de o valoare inestimabilă, prețioasă. El privi la fumul ce ieșea din craterul vulcanului și se gândi că tare bine i-ar fi prins o erupție.

Samantha avansase până la marginea valului de lavă neagră întărită. Râul curgea leneș la doi pași mai departe. Printre ruinele templului, maimuțele scoteau țipete ascuțite.

Samantha se întoarse la Jeep și îi ordonă lui Malko:

— Acum, îndreaptă-te către râu și să nu încerci să te întorci.

El înțelese că va muri. Nu-i lăsa nici o șansă. Raka se afla

imediat în spatele lui, ca să intervină în cazul în care ar fi încercat să fugă.

Deschise gura ca să protesteze, apoi o închise. Samantha nu putea fi îmblânzită. Trebuia să-și pivească moartea în față, cu demnitate. Ochii cenușii ai femeii îi susținură privirea aurie. Ca să-și poată stăpâni frica, el se gândi atunci la trupul minunat al contesei Adler și se hotărî să plece.

Încercând să-și controleze respirația, se îndreptă către malul râului și se opri când ajunse acolo. Samantha îl va împușca iar el urma să cadă în apă.

Se mai scurseră câteva secunde. Tensiunea mușchilor pectorali era insuportabilă. Atunci, Malko se întoarse brusc. Ochii lui înregistrară scena. Samantha își așezase arma în poziție de tragere. Putea să vadă cu claritate gaura neagră a țevii. În spatele ei, Raka își pregătea și el arma ca să tragă. Dar nu în el, ci în Samantha, care nu putea să-l vadă.

— Samantha! Atenție!

Strigătul îi ieșise fără să se gândească. Se auzi o împușcătură. Samantha trăsese, dar țipătul lui o făcuse să devieze direcția armei. Malko avu însă timp să se arunce la pământ. Apoi, totul se petrecu cu repeziciune.

Samantha se aruncă înainte în momentul în care Raka trase. De acolo, trase două gloanțe în direcția șoferului, care, cu un urlet de durere, lăsă să-i scape din mână pistolul P-38. Apoi, o luă la sănătoasa, fugind cât îl țineau picioarele. În genunchi, Samantha îl lua la ochi ținând arma cu amândouă mâinile, dar indonezianul reuși să se ascundă după o movilă din lavă. Malko era acum lângă ea, față-n față cu țeava revolverului. Nemțoaica era de nerecunoscut. Un cerc alb înconjura frumoasa ei gură, iar trăsăturile feței erau crispate și păreau adâncite. El crezu că-l va ucide.

Cu mișcări lente, ea se ridică în picioare, respirând adânc, apoi lăsă arma în jos.

— Asta schimbă lucrurile în mod radical, făcu ea gânditoare. Ticăloasa!

Vocea îi era plină de ură. Apoi tăcu, palidă de furie. Prudent, Malko îi respectă tăcerea.

Ochii cenușii se opriră asupra lui.

— Poate că totuși ne vom înțelege.

Samantha se îndreptă către Jeep. Raka lăsase cheile în contact. Malko o urmă.

— Treci la volan, te rog, făcu tânăra femeie.

Ea se lăsă pe scaunul de alături, cu privirea ațintită în gol.

Raka se făcuse nevăzut.

Samantha zâmbi cu un aer veninos. Malko o simțea cum clocotește de furie.

— Abia aștept să ajung la hotel, să văd ce mutră o să facă vipera aia când mă va vedea!

Ea scuipă un cuvânt obscen în limba germană.

— Mi s-a părut că ești destul de prevăzătoare. Cum de n-ai observat nimic?

Tânăra contesă înjura de mama focului cu vocea scăzută. Cum puteau oare niște buze atât de superbe să profereze asemenea orori?

— Kali ne crede morți pe amândoi, remarcă Malko. Raka are nevoie de ceva timp ca să se întoarcă. Trebuie să o ștergem iute la Gilimanuk, unde vom găsi un vapor pentru Java. Asta în cazul în care aeroportul va fi supravegheat.

Ea își întoarse spre el fața schimonosită de ură.

— Și banii mei? Cum rămâne cu cele două sute de mii de dolari?

Pentru asta Samantha se încăpățâna să rămână în Bali... Malko începuse să înțeleagă cum stăteau lucrurile.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă el.

— O voi face să-mi plătească și o să o ucid pe această *kramme*[1] înainte să plec din țara asta nenorocită.

Cu asta, Malko era întru totul de acord. Nici acum nu uitase de *mygale*. Dulcea Samantha se juca însă cu focul.

— Sunt obligată să o ucid, îi explică ea, presimțind întrebarea lui Malko. În profesia asta, vestea se duce foarte repede. Nu vreau ca și următorul client să aibă ideea de a mă plăti cu un glonț în cap...

Ce-i drept, avea perfectă dreptate. Cum drumul deveni mai bun, Malko acceleră. Se bucurau de avantajul surprizei. După aceea, Kali avea să treacă la contraatac.

---

1. Cuvânt obscen în argoul german (n.a.)

— Cine este acest Raka?

— Este un om de-al lui Kali. Ea l-a pus la dispoziția mea...

În timpul întâlnirii prelungite dintre ei doi, acesta avusese suficient timp să-și informeze stăpâna și să primească instrucțiuni.

Mașina rula cu o viteză de aproape cincizeci și cinci de mile pe oră, viteza maximă. Aflat acum între două tigroaice, Malko se gândi că îl așteaptă zile grele. Ca să nu mai pomenim de arme, despre care tot nu știa unde se ascund. Ar fi dat întreaga sa bibliotecă din „epoca de glorie" pentru un radioemițător pe unde scurte și pentru un flanc din Flota a Șaptea...

— Kali este cea care a cumpărat armele?

Ea îl privi cu surpriză.

— Desigur. De ce mă întrebi?

— Nu te-ai întrebat de ce un șef de stat cumpără arme de contrabandă pe care le-ar fi putut obține în mod oficial?

— Dar nu președintele este cel care cumpără, ci Kali, protestă ea.

— O crezi capabilă să facă o revoluție?

Samantha ridică din umeri.

— Habar n-am și nici nu-mi pasă. Există o grămadă de oameni prin părțile astea care ar vrea să cumpere arme. Poate că vrea să facă doar o afacere bună.

Ajunseră la podul sfărâmat. Noaptea se lăsase deja și drumul era luminat cu lămpi cu gaz. Malko puse încă o întrebare:

— Și cum de te-ai lăsat păcălită?

Samantha trase o nouă înjurătură.

— Mi-a spus în ultimul moment că mă plătește în rupii! Care nu valorează nici cât greutatea lor în hârtie în afara granițelor Indoneziei. Când i-am cerut plata în dolari, așa cum fusese stipulat în contract, mi-a cerut o amânare de plată ca să-i poată aduna. De atunci, în fiecare seară, ne ducem la Joséphine care se ocupă cu schimbul de valută.

Bine mai erau potrivite lucrurile...

— Kali știe prea bine că nu pot să iau armele înapoi, făcu

Samantha. Dar eu credeam că se luptă să mai obțină o reducere de preț.

Frumoasă reducere...

Străbătură deșertul fără probleme. Până la Denpasar și *Bali-Beach*, mai aveau o oră de drum.

Malko se întreba dacă nu cumva visase. Adevărul era că nu scăpase de primejdie, era încă departe de așa ceva. Fitilul fusese stins, dar se afla încă pe un butoi umplut cu dinamită. Contesa Samantha Adler nu era deloc partenera ideală... Dar acum era sigur că armele se află în Bali.

Capitolul VII

Atentă, Kali tocmai terminase de vopsit unghiile cu pastă roșie. Apoi cu o strâmbătură își muie buzele în cupa cu șampanie. Imediat, se ridică și vărsă conținutul cupei în chiuvetă.

Nu putea să sufere șampania. Dar de când era soția președinteleui, se forța să o bea pentru că așa se cădea să facă o persoană de rangul ei. Tot din cauza asta îi punea pe servitori să-i pregătească feluri de mâncare europene, extrem de complicate, atunci când s-ar fi mulțumit doar cu un *nasi-goreng*. Când era singură, își repeta plină de mândrie: „Sunt soția Președintelui."

Stare extrem de trecătoare de altfel.

Repudierea era o specialitate a ilustrului ei șoț, președintele. Principalul era să aibă timp să adune suficient la ciorap...

Pentru moment, era bucuroasă foc. Cele două persoane care o incomodau cel mai tare fuseseră înlăturate. Ceremonia pictării unghiilor odată terminată, ea se așeză în fața oglinzii și își desfăcu halatul de mătase ce îi acoperea trupul gol. Își examină corpul cu plăcere; pântecele plat, picioarele lungi și fuselate, sânii mici, ridicați și ascuțiți. Cu gesturi lente, începu să-și maseze sânii, privindu-și prin oglindă degetele ce alunecau pe carnea elastică.

Se simți învăluită de o tulburare nedefinită, sub propria mângâiere. De la vârsta de treisprezece ani, era nespus de frumoasă. Comercianții chinezi din Glokok fuseseră primii ei clienți. Acest lucru îi permisese să mănânce întotdeauna după pofta inimii într-o țară în care foamea era la ordinea zilei. Nu-și cunoștea nici mama și nici tatăl, fiind crescută de un negustor

de beţişoare, care se străduise să o pregătească, făcându-i safteaua chiar în ziua când împlinise doisprezece ani.

Când fusese aleasă de preşedinte, Kali îşi ascunse vechea ei viaţă cu o energie feroce, începând să-şi elimine foştii amanţi de inimă.

Faţă de stăpânul ei se arătase de un servilism abject, acceptând distracţiile cele mai degradante şi venind în întâmpinarea celor mai nesăbuite dorinţe ale acestuia.

Încetul cu încetul, îi devenise indispensabilă şi îşi folosise rolul de favorită oficială ca să poată pătrunde în cercul magic în care se făcea traficul cu cel mai mare profit.

Reuşind să dea uitării trecutul, ea îşi elaborase o poveste imposibil de dezminţit pentru revistele cu cancanuri. Era un fel de amestec între Cenuşăreasa şi Albă ca Zăpada...

Acum se grăbea să se întoarcă în Djakarta. Nu voia să-l lase singur pe preşedinte prea multă vreme. Carnea este slabă... Afacerea asta cu arme era prima ei ocazie în care putea să-şi convingă soţul că-şi merită locul în cercul de aur. Nu numai în patul prezidenţial.

Cei doi ghimpi fuseseră înlăturaţi, deci nu mai avea probleme. Samantha fusese singurul element de surpriză al întregii afaceri. Preşedintele o trimise pe Kali să trateze tranzacţia, pentru că el se aşteptase la un bărbat. În asemenea situaţie Kali ar fi putut rezolva lucrurile cu mult mai simplu. Nici un bărbat nu ar fi rămas indiferent la farmecele ei.

Eliminarea americanului îi oferise un excelent pretext pentru a împuşca doi iepuri dintr-o singură lovitură.

Kali fu cuprinsă brusc de nelinişte. Se uită la ceas. Era trecut de ora nouă. Ce făcea idiotul ăla? Mai mult ca sigur că Jeepul rusesc rămăsese în pană pe undeva.

Cineva bătu la uşă, iar Kali se înfăşură în halatul de mătase, maiestuoasă ca Ludovic XIV.

Guru-ul ei favorit, Peta, intră, încovoiat până la pământ.

— Au sosit muzicanţi, Excelenţă.

Primul ei impuls fu ca să-l dea pe uşă afară, dar îşi aminti la timp că o persoană de rangul ei nu se cuvenea să facă aşa ceva.

— Să intre, spuse ea sclifosindu-se.

Unul după altul, muzicanții hotelului intrară în liniște și se așezară direct pe dușumea. În fiecare seară, avea loc același ceremonial.

Muzica sincopată a instrumentelor de percuție puse la grea încercare nervii frumoasei Kali. *Guru,* care o cunoștea prea bine, își ascunse un zâmbet în barbă. Nu putea să o sufere.

Soția președintelui pândea cu ochii pe ușă. Avea presimțirea că ceva rău se întâmplase. Ar fi fost în stare să o jupoaie ea însăși pe acea străină care avea tot ce îi lipsea ei: pielea albă, mătăsoasă și distincția naturală pe care ți-o dă cultura și educația. Kali își dădea seama instinctiv, că, în afara Indoneziei, ar fi fost privită ca un soi de animal exotic...

Muzicanții își terminară concertul și se ridicară în picioare. Kali le mulțumi cu o înclinare a capului, nerăbdătoare să-i vadă pe toți plecați. După ce ușa se închise în urma lor, începu să se răstească la *guru* cu o voce ascuțită și vulgară:

— Unde este Raka?

Celălalt se îndoi din șale, servil și ipocrit.

— Excelență, am coborât la garaj din cinci în cinci minute. Mașina nu este acolo.

Între timp, vânduse tot stocul de flaconașe cu lături din baia președintelui la angajații hotelului.

Kali simți că explodează.

— Să dispari din ochii mei, urlă ea. Să nu te întorci decât cu el.

Rămase singură și începu să bată cu piciorul în dușumea ca un copil răsfățat, apoi se aplecă peste balcon ca să se liniștească. Silueta vasului eșuat, văzută în lumina spectrală a lunii, părea un vas fantomă.

Armele, trebuia să meargă să caute armele. Dar cât timp Raka încă nu se întorcea, nu putea să întreprindă nimic.

Cineva râcâi la ușă. Kali traversă camera într-un salt și o deschise.

La început, nu văzu nimic. Tocmai voi să o închidă, când își aplecă privirea și îl văzu. Raka era prăbușit la picioarele ei, cu capul prins între mâini. O eșarfă însângerată îi înfășura mâna dreaptă. Tremura din toate încheieturile și din gură îi ieșeau sunete dezarticulate.

Pe culoar nu mai era nimeni altcineva.

Kali simţi că o furie oarbă pune stăpânire pe ea. Cu o brutalitate de necrezut, îl apucă de păr şi îl târî în cameră, unde începu să-l lovească cu picioarele.

— Ridică-te şi spune ce ţi s-a întâmplat, şuieră ea.

Raka rămase prosternat şi scoase un geamăt neinteligibil. Kali simţi că înnebuneşte!

— Unde sunt ceilalţi doi?

Nici un răspuns.

Puse tocul pantofului pe mâna însângerată şi Kali se lăsă cu toată greutatea pe el, până ce auzi cum îi trosnesc oasele. Raka începu să se zvârcolească de durere. Cândva, o văzuse pe Kali castrând un armăsar cu un cuţit de bucătărie, pentru că o azvârlise din şa. Rândaşii erau bolnavi, altfel ar fi fost în stare să-i castreze şi pe ei.

Femeia se aplecă şi apucă chica neagră şi unsuroasă.

— Ce s-a întâmplat? Vorbeşte sau te omor!

Raka reuşi să-i povestească ce se întâmplase. El se întorsese la autobuz după ce mersese pe jos patru ore. Cuvintele lui pătrundeau cu greu în creierul lui Kali.

— Vrei să spui că amândoi sunt încă în viaţă şi că ea ştie că am vrut să o ucid? îl întrebă ea cu o voce aproape calmă.

El nu avu curajul să spună „da". Fără nici un fel de avertisment, ea îi trase o lovitură de picior în ochiul drept.

— Trădătorule!

Simţi că se sufocă de furie. Puţin îi păsa ei de american, dar Samantha, unde era ea? Acum, chiar că risca să piardă armele. Cu alte cuvinte, risca să fie repudiată. Privi cu scârbă zdreanţa umană ce zăcea la picioarele ei. Aproape că nu-i venea să creadă că dăduse greş într-o misiune atât de uşoară. Raka venise să o vadă în timp ce Malko se afla la Samantha. Kali profitase de situaţie. Dacă nemţoaica îl lichida pe intrus, trebuia să fie lichidată la rândul ei. Fusese trădată. Trebuia să afle unde se ascunde acum. Raka trebuia obligată să vorbească, cu orice preţ.

Se apropie de uşă şi strigă:

— Peta.

Guru, care stătea cu urechea lipită de uşă, apăru imediat.

— Spune să scoată Mercedesul din garaj! Vom pleca la Prakasan.

Raka își înăbuși un țipăt și încercă să se agațe de sariul stăpânei sale. Ea îl pocni scurt cu vârful pantofului drept în nas, convinsă că o trădase după ce se culcase cu europeanca.

Nefericitul șofer plângea cu sughițuri.

Oricine era mai bun decât Prakasan. Era șeful cel mai crud dintre toți membrii PKI, partidul comunist indonezian.

Guru îl scutură pe Raka și reuși să-l pună pe picioare. Kali își puse un sari portocaliu și îi scoase pe cei doi afară.

În timp ce se aflau în ascensor, Raka tremura în așa hal, încât făcea să se cutremure cabina! Kali se răsti la el:

— Dacă scoți un singur cuvințel jos în hol, îți sfâșii pielea cu propriile mele unghii.

Părea capabilă de asta.

Mercedesul negru 250 o aștepta cu cel de al doilea *guru* la volan. Kali se așeză pe bancheta din spate, după ce îl azvârli pe Raka înăuntru.

— La Ubud, ordonă ea.

* * *

Țipătul neîntrerupt al maimuțelor era asurzitor. Acesta începea o dată cu lăsarea nopții și se termina în zori. Nici un băștinaș n-ar fi pus piciorul în pădurea cu maimuțe după apusul soarelui. Era ora la care ieșeau să se plimbe în libertate duhurile și zeitățile.

Așezată pe o pernă pusă pe ruinele vechiului templu, Kali contempla spectacolul. De departe, ai fi crezut că asistă la una din nenumăratele ceremonii care se desfășoară în Bali noapte de noapte, la care se sacrifică animale și se fac rugăciuni.

De astă dată, în mijlocul unui grup mic, stătea un bărbat legat fedeleș, aruncat pe pământ ca un pachet. Prakasan veni și se înclină înaintea lui Kali. Era un zdrahon, cu o talie herculeană, cu ochii mici și plini de cruzime, afectați de un strabism divergent puternic. Era șeful secției PKI din Ubud și unul dintre cei mai redutabili oameni din Bali.

— Vă asigur că va vorbi, zise el.

Kali îl răsplăti cu un surâs.

— Contez pe tine.

Oamenii PKI făceau de gardă împrejurul templului, ca să facă față unui posibil atac. Templul abandonat se afla la mai bine de un kilometru distanță de sat, la capătul unui drum. Ceilalți membri îl înconjurau pe Raka. Două torțe aprinse luminau întreaga scenă. Kali se așeză mai comod ca să nu-și șifoneze sariul.

Raka era în genunchi, cu mâinile legate la spate. Șeful PKI mergea cu pași rari în jurul lui, balansând într-o mână un *parang* [1] lung de treizeci centimetri, cu lama ascuțită. Dintr-o singură lovitură, ar fi putut despărți un cap de trunchi.

Cu un hohot de râs, îl apucă de păr pe condamnat și îi trase capul pe spate, plimbându-i pe gât lama cuțitutului, ce lăsă în urma ei o dungă roșiatică. Raka scoase un urlet sugrumat.

Așezați în cerc în jurul lui, membrii PKI începuseră să mănânce și să discute veseli între ei. În mod simbolic, i se aduse și lui Kali o farfurie. Gestul acesta făcea parte din ceremonialul de intimidare. Raka cunoștea prea bine acest ritual, la care participase adesea, dar în calitate de călău.

Din când în când, Prakasan se ridica și, cu nonșalanță, venea să-i mai facă o crestătură cu cuțitul prizonierului, făcând să mai curgă puțin sânge.

O maimuță mai obraznică decât celelalte ieși din pădure și se apropie ca să șterpelească puțină mâncare. Kali îi aruncă o bucată de pui, iar maimuța plecă satisfăcută.

Raka pândea farfuriile. Știa că atunci când și ultima bucățică de mâncare va fi înfulecată, va începe adevăratul supliciu. Iar el nu putea face nimic ca să-l evite pentru că nu avea nimic de mărturisit.

Într-adevăr, o dată ce farfuria îi rămase goală, Prakasan se îndreptă încet spre el, cu *parangul* în mână. De astă dată, el trase capul prizonierului în față, descoperindu-i ceafa.

— Unde se află femeia?

Raka scutură capul cu un hohot de plâns.

— Nu știu. Vă spun adevărul. Vă jur că nu știu.

— Cu atât mai rău pentru tine.

Cu toată forța de care era capabil, Prakasan abătu maceta. Raka scoase un muget sălbatic când lama se înfipse în pământ

---

1. Un tip de cuțit de abator, folosit în Indonezia (n.a.)

după ce îi atinsese doar capul. Prakasan izbucni într-un râs puternic, iar Kali îl aprobă zâmbind.

Prakasan începu să-l bată pe prizonier cu latul *parangului*. Din când în când, îl mai ciopârţea niţel. El repeta continuu aceleaşi întrebări. Nefericitul suspina, implorând-o pe Kali să se îndure de el. Aceasta îi făcu un semn discret călăului. Raka nu avea de gând să vorbească dacă îl tratau cu binişorul.

Omul PKI tăie funiile care îl legau. Clătinându-se pe picioare, Raka reuşi să se ridice. Cu o mişcare rapidă, Prakasan îl apucă de degetele mâinii drepte, făcându-l să o întindă. Lama cuţitului luci în aer, Raka scoase un ţipăt privind prosteşte degetele căzute pe pământ. Sângele îi ţâşni în şuvoi, ajungând până la picioarele lui Kali.

Acum începea adevăratul supliciu.

Doi oameni ai PKI veniră şi legară mâna ciopârţită cu un garou făcut din liane ca să nu i să scurgă prea repede sângele înainte de sfârşitul ritualului.

Sfâşiat de durere, Raka nu se mai zbătea. Ştia acum că torţionarii săi aveau de gând să-l ucidă. Cu cât va fi mai supus, cu atât avea să sufere mai puţin.

Aruncând cuţitul, Prakasan scoase la iveală un fel de brici cu care începu să radă capul lui Raka, cu mişcări largi, desprinzând şi fâşii de piele o dată cu părul.

I se aduse un borcan cu vopsea roşie şi cu ea, şeful PKI scrise pe craniul ras literele PKI. Vopseaua curgea pe faţa lui Raka. Parcă era sânge. Mâna acestuia începu să se agite teribil şi el începu să geamă.

Prakasan îi înălţă capul.

— Ai de gând să vorbeşti?

Raka se aruncă în genunchi.

— V-am spus adevărul.

Prakasan se uită la Kali. Urmarea depindea de ea. Or, soţia preşedintelui era profund tulburată. În stadiul acesta al supliciului, nouăzeci şi nouă la sută din cei torturaţi ar fi mărturisit deja. Dar Raka părea că spune adevărul. Era posibil oare să se fi înşelat? Raka era nevinovat?

Era însă prea târziu ca să mai dea înapoi. Nu strica să impresioneze spiritele destul de simple ale militanţilor. Oricum, Raka se purtase ca un tâmpit. Merita să fie pedepsit.

— Continuă, zise ea cu o voce ascuţită.

Brațele condamnatului fură din nou legate la spate și el fu din nou ridicat în picioare.

Apoi șeful PKI începu să execute un dans macabru în jurul lui. La fiecare pas, el atingea cu *parangul* trupul victimei. Usturimea tăieturilor nu se simțea pe moment, dar pe măsură ce trecea timpul și sângele începea să curgă, Prakasan lovea din ce în ce mai tare, cu o abilitate diabolică. Vârful lamei îi atinse sexul, iar Raka avu o mișcare de panică. Kali își mușcă buzele. Închise ochi și încercă să-și imagineze că victima era Samantha.

Prakasan se opri și unul dintre asistenții săi veni să smulgă de pe Raka și ultimele fâșii de haine.

Militanții PKI contemplau sinistrul spectacol ca hipnotizați. Pentru acești balinezi frustrați, viața nu avea o valoare prea mare. O cruzime ancestrală ieșea la iveală din sufletele lor, iar acum se simțeau protejați de prezența lui Kali.

Supliciul se apropia de sfârșit.

Cu o puternică lovitură, Prakasan deschise pântecele șoferului. Acesta se prăbuși, cu mâinile crispate pe abdomen, încercând să-și țină intestinele.

Prakasan își șterse sudoarea de pe frunte.

Unul dintre militanți se duse să caute o cușcă mică de unde se auzeau niște miorlăituri disperate, și o așeză lângă Raka. În cușcă se afla o pisică neagră. Călăul îl ridică pe Raka cu fața în sus. Trupul acestuia era scuturat de frisoane și un geamăt continuu se auzea din gura larg deschisă.

Patru bărbați veniră și imobilizară mâinile și picioarele muribundului.

Urletele lui Raka nu mai aveau acum nimic omenesc. Chipul îi era schimonosit într-un rictus oribil. Ai fi crezut că este o maimuță. Șeful PKI o chemă cu respect pe Kali.

Tânăra femeie aștepta clipa aceasta. Cu pași maiestuoși, ea se apropie de condamnat. Mirosul fetid al intestinelor o făcu să strâmbe din nas.

Dar trebuia să-și facă datoria până la capăt. Cu gesturi grațioase, ea se aplecă și deschise portița cușcii în care se afla pisica.

Animalul scuipă și se retrase în fundul cuștii. Cu un gest iute, Kali o apucă de gât și o lipi de rana deschisă, ținând-o acolo cu forța, aplecată asupra corpului scuturat de spasme.

Scena era halucinantă. Speriate de țipetele osânditului, maimuțele toate tăcuseră. Raka își clătina capul dintr-o parte în cealaltă și din gură începu să-i curgă o spumă roșie. Pisica își înfipsese ghearele în intestinele sale cauzându-i o suferință insuportabilă.

Kali ținea animalul care se zvârcolea cu furie ca să scape. Era o veche ceremonie de exorcism. Balinezii nu erau musulmani ca cea mai mare parte a indonezienilor, ci animiști. Credințele lor se amestecau cu budismul, într-o cruzime brutală și primitivă. Trebuia ca sufletul defunctului să fie preluat de pisică, pentru ca acesta să nu-l urmărească pe călău după aceea.

Când Kali se ridică în picioare, avea cocul desfăcut, sângele îi pătase chipul și mâinile îi erau pline cu zgârieturi.

Ochii morți ai lui Raka priveau fără să vadă copacii din pădurea cu maimuțe. Kali aruncă pisica ce fugi imediat.

Cu greutate, ea ordonă lui Prakasan:

— Să-l puneți în portbagajul mașinii.

Dacă dușmanca ei îndrăznea să se întoarcă la Sanur, așa cum era de așteptat, avea cu ce să o sperie.

Capitolul VIII

Un miros îngrozitor și dulceag se infiltra încet pe sub ușă, trezindu-l pe Malko din somn.

Samantha dormea, culcată pe pântece, iar trupul ei gol era învăluit de lumina zorilor. Din discreție, preferaseră să nu se ducă la *Bali-Beach*, ci la *Bogor*. Malko blestema încăpățânarea nemțoaicei. Acum ar fi putut fi amândoi îmbarcați în drum spre Java. Departe de Kali și de ucigașii ei.

El se sculă din pat. Oribilul miros invadase bungaloul. Îl cunoștea prea bine ca să se poată înșela asupra lui. Provenea de la un cadavru.

Încet, ca să nu o trezească pe Samantha, se duse și scoase din geanta roșie pistolul Beretta. Cu arma în mână, dădu la o parte perdeaua de la fereastră.

Soarele răsărise deja. Drumul era pustiu, dar în fața intrării era așezat un balot.

Malko își trase pe el pantalonul și, fără să o scoale pe Samantha, ieși. Aerul cald îl mângâie plăcut, dar mirosul emanat de balot era din ce în ce mai pătrunzător. Învingându-și scârba, Malko se aplecă și îl desfăcu.

Cu greu putu să se abțină să nu verse. Întoarse capul ca să respire aer proaspăt.

Pântecele spintecat al lui Raka își revărsa conținutul de organe sângerânde ca o masă de culoare roșie-cenușie.

Fața mortului nu fusese mutilată, iar el putu să-l recunoască cu ușurință pe șoferul ucigaș. Dar ce însemna PKI? Erau inițialele partidului comunist indonezian. Raka fusese ucis de ei? Era ceva straniu, căci acesta făcea parte din partidul aflat la putere, iar PNI nu avea nimic clandestin.

De ce PNI avea nevoie să aducă arme de contrabandă? Un mister din ce în ce mai mare învăluia afacerea. Cui îi fusese destinată încărcătura de arme?

Kali era singura care putea să răspundă la această întrebare.

Malko se întoarse în bungalou. Era inutil să o trezească pe Samantha.

Făcuseră cea mai mare tâmpenie că se întorseseră în Bali. Aici, soția președintelui avea puteri absolute. Acest cadavru arăta cu prisosință acest lucru. Era un avertisment pentru ei.

În timp ce-și făcea un duș, Malko încercă să reflecteze asupra situației în care se afla. Înainte de toate, trebuia să găsească armele. Deci, să o facă pe Samantha să vorbească. Ele se aflau cu siguranță în Bali. Altfel, contesa nu ar fi stat acolo.

Samantha deschise ochii dintr-o dată. Băgă mâna în geantă și, negăsind pistolul, se năpusti în baie. În fața aerului nevinovat al lui Malko, întrebă:

— Ce faci?

Încrederea nu era aici la ea acasă.

— Niciodată nu asasinez o femeie frumoasă în timp ce doarme, răspunse el cu un aer serios. Sunt un om cu principii. Cunosc însă persoane care nu au nici un fel de scrupule. Am primit o vizită...

— Cine?

— Raka.

Samantha încremeni.

— Și l-ai ucis?

— Nu a fost nevoie, căci treaba a fost deja făcută.

El îi descrise cadavrul. Contesa nu păru prea șocată.

— Deci vrea să mă sperie, șuieră ea printre dinți. Mă ia drept o mucoasă.

Era goală și se pieptăna. Un adevărat spectacol! Malko își uită necazurile pentru câteva secunde.

După ce își aranjă părul într-un coc, Samantha se întoarse spre el.

— Va trebui să mergem la Kali.

— Ce să facem acolo?

— Mai întâi, trebuie să-mi dea banii. M-am săturat să tot aștept. Și apoi, dacă putem, o s-o ucidem.

Programul era nițel cam încărcat. Malko avea alte griji acum.

— Nu înțeleg de ce nu mi le vinzi mie, reluă el propunerea făcută anterior. Ar fi cu mult mai puțin periculos și mai simplu. Toate problemele noastre ar fi rezolvate. Kali deja a încercat să te ucidă și va încerca din nou.

Ea îl privi ironic.

— O femeie prevenită face cât două la un loc. Dacă nu voi putea să-i vin de hac ticăloasei, poate că ți le voi vinde ție. Nu înainte însă.

— Mai întâi, vreau să știu unde sunt armele.

Pe chipul Samanthei apăru un zâmbet trist.

— Mă crezi chiar atât de fraieră? Îți voi spune numai după ce-mi vei plăti...

— Dar Kali? Ea știe?

— Da.

— Și de ce nu le ia?

— Câtă vreme sunt eu în viață, nu va îndrăzni.

Samantha intră și ea în baie să facă un duș. Termină foarte repede. Cât ai clipi, era îmbrăcată și cu pistolul recuperat.

— Este îngrozitoare duhoarea asta, hai să plecăm cât mai repede.

Trecură repede prin fața cadavrului și se urcară în Jeep. Samantha era încordată și tăcută. Nici Malko nu era mai liniștit.

— De unde știi că are bani ca să te poată plăti?

Samantha ridică din umeri.

— Nu știu nimic. Dacă nu are bani, poate să-i găsească. Nu poate să-și bată joc de mine.

— Kali este soția președintelui. Riști să ai serioase probleme cu ea.

O privire tăioasă îl sfredeli.

— Nu te mai frământa atât. Dacă au nevoie de arme, le vor plăti.

Malkă încercă un sentiment de admirație.

— Nu te temi de nimic...

Femeia surâse.

— Singura ființă de care mi-a fost vreodată frică a fost dădaca mea nemțoaică, *nanny*, care mă bătea îngrăzitor la fund când nu stăteam dreaptă...

Nu avură nevoie decât de cinci minute ca să ajungă la *Bali-Beach*. Malko simți o strângere de inimă. Ce surpriză le mai pregătise Kali în afară de cadavrul lui Raka?

Holul hotelului era pustiu, cu excepția a doi indonezieni care măturau în silă mozaicul.

Malko ardea de nerăbdare să se vadă în camera sa și să-și pună haine curate. Se duse la recepție și ceru cheia. Imediat, își dădu seama că ceva nu este în regulă. Recepționerul murmură ceva și, în loc să-i dea cheia, intră în biroul șefului său, un chinez pe nume Lim.

Acesta ieși repede din birou și veni către Malko făcând risipă de plecăciuni și zâmbete. În cele din urmă, scoase din buzunar un plic și i-l întinse.

— Am primit azi dimineață un ordin de la guvernator în ceea ce vă privește, explică el cu o voce plângăreață între două plecăciuni. Sunteți obligat să rămâneți în Denpasar până la noi ordine.

Lui Malko nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Cred că glumiți, spuse el. Sunt cetățean austriac, nu indonezian.

Vizibil terorizat, chinezul îi privi neputincios.

— Desigur, desigur, dar Excelența Sa Surpadijo este atotputernic în Bali. Ordinul a venit direct de la el. Mai mult ca sigur că este vorba de o greșeală, de o regretabilă greșeală...

Mai bine zis, era un cadou din partea frumoasei Kali... Malko simțea că ia foc. Ochii lui aurii deveniseră aproape verzi și asta era semn rău. Își dădea seama că nu are rost să mai discute.

— Vă mulțumesc, zise el rece, băgând hârtia în buzunar. O să am grijă.

Chinezul îl apucă de braț.

— Nu încercați să ieșiți din Bali, îi șopti el. Vi s-a luat pașaportul...

Malko sări ca ars.

— Cum adică mi s-a luat?

— A venit poliția și a răscolit în camera dumneavoastră.

Malko îl privi pe chinez. Bietul părea sincer înspăimântat.

— Presupun că am dreptul să apelez în această problemă la autoritățile din Djakarta și să-i previn pe cei de la ambasada mea...

Ușurat în fața puterii de înțelegere de care dădea dovadă străinul, chinezul aprobă cu putere.

— Bineînțeles, domnule. Nu trebuie decât să scrieți o scrisoare pe care eu însumi o voi duce guvernatorului...

Omul vorbea chiar serios. Voia să ducă cererea guvernatorului, care îi era supus lui Kali. Aceasta se gândise că dacă îl omora, ar fi avut numai necazuri. Izolându-l însă în Bali, putea să facă tranzacția în liniște.

Acum, mai mult ca oricând, trebuia să intre în contact cu CIA. Prezența lui Kali în centrul afacerii cu armament, făcea ca misiunea sa să se complice. De ce președintele Indoneziei voia să cumpere arme în mod clandestin? Dar dacă soția sa lucra pe cont propriu?

Oricum, problema numărul unu era să trimită în afară informațiile de care dispunea în prezent. Iar apoi, trebuia să descurce ițele.

Malko îl reținu pe chinezul care se pregătea să se retragă.

— Aș vrea să dau un telefon la Djakarta.

Celălalt se făcu mic de tot,

— Va trebui să primim avizul guvernatorului, fiind dată situația dumneavoastră...

Malko se cam așteptase la asta. Cercul era bine închis în jurul său. Singura șansă de a scăpa din capcană era să plece înotând. În această insulă în care, în afară de turiști, nu existau alți albi, nu avea nici o șansă să scape din plasă.

În afară de una singură. Mintea îi lucra cu viteza unui ordinator. El se aplecă spre chinez.

— Domnule Lim, în Denpasar trăiesc și chinezi?

Luat prin surprindere, funcționarul se bâlbâi:

— Da, da, sigur că da, și sunt foarte fericiți...

Pe Malko îl durea în cot dacă sunt sau nu fericiți. Chinezul părea vădit îngrijorat.

— Domnule Lim, zpuse el cu claritate, Sunt dispus să plătesc o mie de dolari celui care mă va scoate din Bali cu un vas. Nu contează direcția în care pleacă: la Timor sau la Sarwak.

Chinezul era mut. Când reuși să vorbească, fu nevoit să-și ascundă mâinile în buzunare, așa de tare tremurau.

— Dar, dar este absolut ilegal, gemu el.

Malko își dădu seama că dacă nu ar fi fost la mijloc enormitatea sumei oferite, tipul ar fi fugit mâncând pământul

— Dacă nu ar fi fost periculos, n-aș fi oferit o sumă atât de mare. N-am deloc chef să aștept aici după bunul plac al guvernatorului...

La chinezi, frica era însă mai mare decât lăcomia de bani.

— Nu cunosc pe nimeni, făcu Lim. Compatrioții mei nu doresc să-și trădeze patria adoptivă.

În fața unor sentimente atât de nobile, Malko simți că i se strepezesc dinții. Apoi își aminti un amănunt interesant.

— Domnule Lim, o cunoașteți pe Joséphine?

Chinezul făcu ochii mari.

— Dacă nu vreți să mă ajutați, voi spune poliției că dumneavoastră mi-ați dat adresa ei și că sunteți amestecat în traficul cu devize...

Domnul Lim sughiță de indignare.

— Dar nu este adevărat!

— Sigur că nu-i adevărat, admise Malko cu seninătate. Dar cum ați putea dovedi contrariul? Eu am fost la Joséphine cu un taxi de hotel. Șoferul nu va recunoaște niciodată că mi-a dat el adresa...

Chinezul se uită de jur-împrejur, ca și cum guvernatorul ar fi fost de față. Era pierdut. Lui Malko i se făcu milă de el. Dar domnul Lim reprezenta unica lui șansă de a fugi.

— Așadar, cum rămâne cu propunerea mea? Mă duc la poliție?

Cu o voce abia auzită, funcționarul spuse:

— În Denpasar este un restaurant condus de un prieten de-al meu. Se află lângă piață. Nu puteți să nu-l găsiți. Este singurul restaurant chinezesc. Prietenul meu are o șalupă de pescuit cu care iese adesea în larg... Dar...

— Îmi este de ajuns, făcu Malko.

Tocmai voia să plece, când îi veni o idee.

— Apropo, din ce partid face parte guvernatorul acesta?

Chinezul spuse ezitând:

— Se spune că este un simpatizant al PKI. Dar este enorm de bogat și are multe moșii. Este un prieten foarte apropiat al președintelui.

Iată un adevărat oportunist.

PKI era singurul partid organizat în Bali. Malko înțelegea din ce în ce mai puțin. Cui erau destinate toate acele arme, atunci când chiar guvernul era amestecat în trafic? Din ce în ce mai perplex, Malko se despărți de chinez și se întoarse la Samantha care îl aștepta pe o canapea din hol.

— Doamna Președinte ne așteaptă, îl anunță ea cu ironie în glas. A avut chiar tupeul să mă întrebe de ce i-am furat Jeepul.

Cei doi se urcară în ascensor. Malko avea să-și schimbe mai târziu hainele.

Ușa de la apartamentul lui Kali era întredeschisă. Samantha bătu și intră prima. Malko observă că mâna nemțoaicei era pusă pe încheietura genții, foarte aproape de armă. Se întrezărea un dialog foarte interesant...

Șeful *guru* își făcu apariția și, după o plecăciune adâncă, îi conduse la „sfânta sfintelor", în salonul unde se odihnea stăpâna sa.

Deodată, Malko fu îmbrâncit cu brutalitate. Întorcându-se, se trezi în fața țevii unei puști-mitralieră de fabricație cehoslovacă. Tipul care o ținea era o namilă cu capul acoperit de o batistă în carouri. El îl îmbrânci pe Malko cu spatele la zid și îl făcu să ridice brațele.

În același timp, pistolul Berètta era lipit de ceafa *gurului*. Malko voi să-i strige Samanthei să nu tragă. Alți doi indonezieni erau în spatele ei, înarmați cu niște pumnale lungi. Nu avu însă timp.

— Aruncă arma, proasto, făcu o voce furioasă. Altfel, nu mai ieși vie de aici.

Kali tocmai intrase ca o furtună în cameră, mai frumoasă ca oricând, într-un sari negru și lung, cu degetele pline de inele și cu un aer dur. Pieptănătura și machiajul ei erau impecabile, de parcă ieșise din paginile revistei *Vogue*. Probabil că avusese nevoie de cel puțin șase ore ca să se împodobească.

Beretta Samanthei se roti cu un sfert de cerc. Capătul țevii era acum la mai puțin de un metru de fața lui Kali. Vocea ei sună perfect de calmă.

— Ordonați maimuțelor dumneavoastră să iasă, altfel vă zbor creierii.

Degetul ei începuse să apese pe trăgaci, iar Kali o vedea perfect. Ea rămase cu gura deschisă, apoi spuse cu o voce gâtuită:

— Dacă trageți, Prakasan vă va ucide prietenul, iar apoi vă va ucide și pe dumneavoastră.

Era nevoie de ceva mai mult ca să o tulbure pe nemțoaică.

— Tipul acesta nu este prietenul meu. Oricum dumneavoastră nu veți mai trăi ca să vedeți. Așadar, le spuneți maimuțelor să plece imediat, da sau nu? Malko privea fix țeava armei îndreptate asupra lui. Ca să nu se mai gândească la ea, întoarse capul către balcon. Marea scânteia în soare, iar pescarii se duceau în larg să pescuiască la apă adâncă. Era o priveliște de liniște și pace.

Tăcerea se prelungea. Malko își simți gura uscată. Samantha nu putea să prelungească prea mult această cacialma. Dacă Kali se încăpățâna, ar fi fost obligată să tragă. Iar dacă trăgea, el ar fi fost ucis.

Indoneziana scoase un oftat ce semăna cu șuieratul unei etuve aflate sub presiune, apoi spuse câteva cuvinte indonezienilor.

Țeava puștii-mitralieră din fața lui Malko se lăsă în jos. Indonezianul îl privi cu ură și ieși din încăpere urmat de ceilalți doi. Kali și Samantha rămaseră față în față. Erau ca două pantere negre. Soția președintelui își recăpătase sângele rece. Ura feroce din ochii ei ar fi înghețat și sângele unei cobre.

— Ce doriți? întrebă ea cu un aer semeț.

Fără să răspundă, Samantha făcu un pas înainte și, fără să lase Beretta, o pălmui cu sete pe Kali cu mâna stângă

— Nemernico.

Nu sunase ca o insultă, ci ca o simplă constatare.

Malko crezu că, în ciuda pistolului, indonezianca va sări să o sugrume. Nemțoaica, doar atât aștepta. Chiar dacă după aceea ar fi trebuit să înfrunte și „gorilele". Malko începea să înțeleagă de ce îi reușiseră până acum afacerile cu trafic de arme.

Kali se făcu deodată mică. Ochii își pierdură strălucirea. Era speriată. Cel puțin provizoriu.

— Sunt soția președintelui, protestă ea.

— *My foot*, făcu Samantha. Nu sunteţi decât o hoaţă. Aţi vrut să mă ucideţi ca să nu plătiţi. Unde sunt banii?

Kali ar fi sfâşiat-o dacă ar fi putut. Cele două femei se înfruntau, uitând că mai era şi el pe acolo.

— Dacă vi-i dau, nu mai ieşiţi vie de aici.

Samantha se aşeză cu graţie într-un fotoliu, fără să lase arma jos.

— Dacă vreţi acele arme, va trebui să scoateţi şi bani pentru ele. Şi asta, repede. M-am săturat până peste cap de ţara asta împuţită...

Malko îşi spuse că femeia asta se juca într-adevăr cu focul. Kali îşi reluă ţinuta de suverană.

— Nu am de gând să vă dau banii, zise ea. Am rechiziţionat armele în numele autorităţilor acestei ţări.

— În viaţa mea n-am auzit un lucru mai caraghios, replică ea cu o voce plictisită. Şi ce se întâmplă cu mine în acest caz?

Kali ridică din umeri.

— Puteţi pleca din Bali când doriţi.

— În caz contrar?

Vocea Samanthei ar fi îngheţat şi o banchiză.

— Vă voi ucide, spuse Kali cu satisfacţie.

Ceea ce în limbaj diplomatic, era un fel de ultimatum.

Malko simţi că sosise momentul să se amestece şi el în discuţie.

— De ce şi, mai ales, pentru cine doriţi aceste arme?

Kali îl fixă cu o privire lipsită de expresie.

— De ce vă interesează asta?

— Întâmplător, mă interesează enorm de tare, făcu el. Am venit aici tocmai în acest scop.

— A ştiu, ştiu, domnul este spion american. Noi suntem o naţiune independentă. Iar dumneavoastră o să vă treziţi într-o închisoare. Ca să aşteptaţi mai bine. Acum, plecaţi imediat cu această nerusinată...

Samantha, furioasă, ezită puţin, apoi întoarse spatele şi ieşi.

Vocea lui Kali se auzi în urma ei:

— Aveţi termen până mâine să acceptaţi propunerea mea.

Cei doi erau acum în hol. Era în continuare pustiu. Malko o privi pe Samantha.

— Ce ai de gând să faci acum?

Ea strânse buzele.

— Nu va vedea niciodată armele.

— Joci un joc extrem de periculos, remarcă el. Aici ea este atotputernică.

— Nu este pentru prima dată când mi se întâmplă așa ceva.

— Atunci îți doresc succes. Eu trebuie să mă schimb. Ne întâlnim după aceea la piscină.

Malko se urcă în ascensor. Avea la dispoziție douăzeci și patru de ore ca să poată acționa.

Capitolul IX

Restaurantul chinezului prieten cu directorul adjunct de la *Bali-Beach* nu era decât o tavernă ordinară. Era în același timp bazar, băcănie și restaurant și zidurile acoperite cu fructe uscate erau murdare și coșcovite.

Malko coborâse din taxi aproape de piața din Denpasar. Orașul era îngrozitor de deprimant. Câteva prăvălii în care se vindea *batik* evocau un fel de bazar oriental, iar majoritatea dughenelor sordide erau făcute din chirpici. Fiind sigur că este urmărit, Malko începu să se plimbe și, timp de o oră, cutreieră prăvăliile cu suveniruri. Prudența îl făcu să se intereseze la mai mulți vânzători de adresa unui restaurant și să cumpere o mască din lemn cioplit, reprezentând chipul hidos al unui *garuda*, un zeu indonezian.

În Denpasar, practic, nu existau restaurante. Puținii turiști nu se mișcau de la *Bali-Beach*. Străzile neluminate, urât mirositoare și pline de indivizi suspecți, nu erau deloc atrăgătoare.

După ce estimă că și-a plimbat destul urmăritorii, Malko sosi ca din întâmplare și în fața bombei chinezești.

O pereche de chinezi bătrâni luau masa. Ei îl priviră curioși, apoi își băgară nasul în farfurie. Un chinez zbârcit, care stătea la casă, își ascunse surpriza printr-un zâmbet știrb și îi ieși în întâmpinare ca să-l întrebe ce dorește. Vorbea o engleză foarte precară.

— Aș vrea să servesc masa, spuse Malko.

Asta da, surpriză. Nici un alb nu mai intrase vreodată în prăvălia lui. El îi semnală masa cea mai puțin jegoasă și îi oferi un scaun șubred. Roiuri de muște bâzâiau în jurul fructelor suspendate și un miros înțepător venea din fundul încăperii.

Un alt chinez, ceva mai tânăr, răsări lângă Malko. Acesta încercă prin gesturi să ceară o listă de bucate.

Nu aveau așa ceva. Malko îl făcu să înțeleagă că poate să-i aducă orice.

Chinezul dispăru în bucătăria urât mirositoare.

El reapăru aproape imediat cu o farfurie plină vârf cu o pastă galbenă și aburindă. Malko gustă. Era *nasi-goreng*, mâncarea tipică a indonezienilor. Era orez cu șofran! Îl strigă pe chelner ca să protesteze. Acesta, spuse cu un aer mirat:

— *Chinese cooking*[1]

Era adevărat că, pe lângă orez, mai erau și câteva bucățele mici de carne, ca să-i dea un aer chinezesc. Patronul își părăsi casa și veni în ajutor, jurându-se că este vorba de o mâncare ce se gătea la Beijing.

Era pentru prima dată când Malko vedea un chinez care își uitase propria bucătărie. Cu siguranță că erau terorizați de indonezieni! Resemnat, consumă *nasi-goreng* pe care îl udă cu bere Heineken, care sosise acolo nu se știe cum. În mod voit, el întârzie cu mâncatul, așteptând ca perechea de bătrâni să termine și să plece. El își termina berea când cei doi plecau. Bătrânul chinez moțăia la casă. Malko se sculă de la masă și, cu un zâmbet, ceru nota de plată. Bătrânul îi întinse o hârtie pe care scrisese: „Două sute de rupii". Mai rău ca la *Maxim's !*

Malko scoase o bancnotă de cinci dolari și o puse tejghea.

— O puteți schimba?

O luminiță trecu prin ochii bătrânului.

— Nu voie schimb dolari.

— *No rupees*, făcu Malko cu un glas energic.

Bătrânul cătină din cap nedecis. Murea să înhațe bancnota, dar frica îi paraliza mâna uscată.

— *No rupees*, repetă Malko.

Cu iuțeala unei șopârle ce înghite o muscă, mâna apucă bancnota ce dispăru în sertarul murdar. Chinezul începu să numere rupiile înțepenite de stratul gros de murdărie de pe ele. În sinea lui, Malko jubila. Primul pas fusese făcut.

Scoase din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari, făcut sul. Bătânul mai că făcu un atac de cord.

---

1. Mâncare chinezească (n.a.)

— Aș vrea să fac o plimbare pe mare, îi explică Malko. Mi s-a spus că aveți un vapor...

De data asta, chinezul aprobă imediat.

— Da, da, vapor, mâine. Hotel *Bali-Beach*?

Malko intră imediat în joc.

— Aveți un vapor mare?

Celălalt râse și aprobă din cap. Ceea ce nu dovedea nimic.

— Are motor?

Dezolare profundă. Vaporul nu era cu motor. Un agent CIA care fugea din Bali pe o ambarcațiune cu pânze, în anul 1970, era ceva destul de caraghios... Malko se aplecă spre lumina fumegândă a lămpii cu gaz.

— Vreau să plec din noaptea asta. Nu mâine.

Chinezul îl privi mai întâi fără să înțeleagă. Malko repetă, vorbind rar și despicat. Încetul cu încetul, fraza lui pătrunse în creierul sclerozat al chinezului. El scutură cu putere capul.

— *Not by night, not by night.*

Malko avu impresia că-l va da afară din restaurant. Dar nu mai putea să dea înapoi. Scoțind din nou teancul de bancnote, scoase trei foi de câte o sută de dolari. Era o sumă fabuloasă pentru chinez.

El rupse în două cele trei bancnote, apoi puse trei jumătăți în palma bătrânului, privindu-l în ochi.

— *You come a three this night.*

Celălalt era parcă lovit de apoplexie. Brusc, în stradă se auziră zgomote. El vârî jumătățile de bancnote în sertar. Era deci în mâna lui Malko. Urmă un moment lung de tăcere. Cei doi bărbați se uitau unul la altul, în aparență indiferenți. În cele din urmă buzele chinezului se descleștară.

— Ora patru.

După zece minute de explicații, reieși că era doar o problemă de maree..

Omul era hotărât să vină.

Malko desenă pe un șervețel de hârtie planul plajei, cu nava eșuată. Acolo urma să îl aștepte vaporul chinezului. După aceea era doar o problemă de noroc. Insula Java se afla doar la o distanță de o sută de kilometri, dar Timor, posesiune portugheză, și deci un refugiu cu mult mai sigur, se afla la mai mult de o mie de kilometri.

Cei doi bărbaţi se despărţiră fără să-şi strângă mâna. Malko se simţea ceva la liniştit. Chinezul era bine prins în laţ. Dacă Dumnezeu şi Kali îl lăsau în viaţă...

Părăsind Denpasar, el întâlni o procesiune care înainta încet cântând. Femeile erau desculţe, ducând pe capetele lor adevărate eşafodaje alcătuite din fructe, rafie, flori şi ofrande pentru zei.

Bărbaţii zâmbitori şi liniştiţi îşi legănau cuţitele în ritmul paşilor. Şoferul de taxi fu gata să intre în şanţ ca să-i lase să treacă. Malko simţi nevoia să-i urmărească pentru a vedea ce se întâmplă. Dar, cu siguranţă, nu l-ar fi lăsat să-i însoţească. Când este vorba de ceremoniile lor, balinezii sunt foarte ascunşi.

Hotelul părea în continuare pustiu. Malko îşi luă cheia de la recepţie şi urcă în camera sa, închizându-se pe dinăuntru. Era îngrijorat puţin în privinţa Samanthei. Trebuia să-şi omoare timpul până la miezul nopţii. Ca să se mai destindă puţin, îşi puse slipul de baie şi coborî la piscină.

Bineînţeles, nu mai era nimeni acolo. Dar apa caldă îi făcu bine. Era aproape la fel de cald ca la prânz. Cu regret, se urcă iar în camera sa. Pentru turişti, Bali era cu siguranţă un paradis.

* * *

Paşii lui Malko se afundau în tăcere în nisipul negru. Undeva, în spate, se desluşea silueta întunecată a hotelului *Bali-Beach.* Miriade de stele străluceau pe cerul ecuatorului. Valurile se spărgeau cu zgomot de recifii de corali, creând un fond sonor continuu, apăsător.

Malko îşi aminti de trupul aurit şi înmiresmat al Samathei. Ce ciudată era viaţa. Dacă ar fi fost doi oameni normali, acum ar fi făcut dragoste în noaptea tropicală, şi ar fi fost fericiţi în această insulă paradiziacă. Malko nu-şi luase decât pistolul, pe care îl strecurase sub centură, la îndemână.

Părăsise hotelul discret, ieşind pe uşa dinspre plajă. Noaptea era destul de luminoasă, aşa că era sigur că nu fusese urmărit de nimeni.

Acum, silueta sa se pierdea pe nisipul negru, presărat cu pietre ponce.

Epava eșuată se afla la numai o sută de metri. Era ora patru fără zece. Începu să scruteze marea luminată de razele lunii. Nu se vedea nici o ambarcațiune.

Brusc, masa epavei i se păru amenințătoare. Valurile se izbeau de ea cu un zgomot surd, spărgându-se de tabla ruginită. Parcă toate fantomele din Bali își dăduseră întâlnire în acest loc sumbru.

El se opri și ascultă cu atenție. Nimic. Poate un țipăt îndepărtat de maimuță. Balinezii se temeau de întuneric și ieșeau foarte rar noaptea afară.

Reluându-și mersul, Malko ajunse până la epavă. Văzută de aproape, era enormă, complet scufundată în nisip. El o ocoli cu grijă, dar nu văzu nimic suspect.

Ghemuit sub cocă, el aștepta, supraveghind în același timp și plaja și marea, cu pistolul pregătit.

Un crab mare, ce îi trecu pe la picioare, îl făcu să tresară. Acele fosforescente ale ceasului său înaintau încet. Era patru și jumătate. Chinezul se temea. Se hotărî să aștepte până la revărsatul zorilor. Ori acolo, ori la hotel, era la fel. Era singura lui șansă să părăsească Bali.

Încet, încet, o lumină slabă apăru la orizont. Răsărea soarele.

Pe Malko îl trecură fiorii. Blugii îi era umezi și reci. O pasăre mare de noapte zbură într-un cocotier. Marea era absolut pustie. Întunericul se risipea cu o viteză uluitoare. Deja se vedea masa violacee a munților în spatele cocotierilor de pe plaja nesfârșită.

Malko își dădu seama că acum putea fi văzut de pe pământ. Voia să aștepte până în ultima clipă. Chiar dacă chinezul venea ziua, trebuia să-și încerce norocul. Dar se decise să-l aștepte în interiorul epavei.

Ocoli coca și văzu o gaură în ea. Dintr-un salt, se văzu în interior. Rămase însă încremenit. Chinezul era acolo. Avea mâinile și picioarele legate fedeleș, iar capul îi era aproape despărțit de corp. Fusese tăiat cu *parangul !* Marea îi spălase sângele. Ai fi zis că treaba fusese făcută de un măcelar, atât era de curată și precisă.

Probabil că fusese mai întâi ucis și apoi dus în interiorul epavei, ca Malko să-l poată găsi. Îl făcuseră să vorbească, de

asta se afla acolo, mort. Kali își bătea joc de Malko. Ar fi putut să-l omoare până acum. Se mulțumise însă să-i demonstreze cât de puternică este.

Aplecându-se deasupra leșului, Malko văzu ceva ce-l îngrozi.

În gura deschisă a mortului erau băgate cele trei jumătăți de bancnote. Erau arginții lui Iuda.

Malko părăsi epava. Era ziuă. Kali dormea sau îl pândea din balconul ei. Poate că avea chef să se distreze și să-l împuște cu o armă cu lunetă, ca pe un iepure.

Clocotind de furie, se îndreptă către *Bali-Beach*, mergând pe nisipul negru. Frica îi dispăruse complet.

Capitolul X

Samantha se machia cu grijă. Era un truc vechi, folosit ca să se calmeze. Vremea era superbă și pânzele albe ale pirogilor de pescari se vedeau pe mare. Câțiva turiști se târguiau pe plajă cu negustorii de *batik*.

Ultimatumul lui Kali expira peste câteva ore, iar nemțoaica nu avea de gând să se lase sacrificată ca un miel.

În pielea goală, ea se privi în oglindă și făcu câteva mișcări de gimnastică.

O aștepta o zi grea. Analizând situația cu luciditate, științific, își dădu seama că avea o mică șansă de reușită. Trebuia să aibă însă curaj, dar și noroc... Zâmbi cu răutate când își imagină ce față va face Kali în acest caz.

Își puse niște blugi din fibră de lastex și îi prinse cu o centură prevăzută cu o cartușieră cu cinci încărcătoare pentru pistolul Beretta.

Cu părul prins într-o eșarfă, Samantha avea aerul nevinovat al unei turiste obișnuite. Aruncă o ultimă privire prin cameră și simți că i se strânge un pic inima, când se gândi la cele șase rochii Pucci pe care era nevoită să le abandoneze..

Cu geanta roșie atârnată pe umăr, îngreunată de armă, Samantha se urcă în lift. Jeepul recuparat de la Raka o aștepta în parchingul hotelului. Din fericire, în înfruntarea ce avusese loc, Kali uitase complet de el. Ea sări în mașină, încălzi motorul și se îndreptă către Denpasar fără grabă. Până la Ubud, avea de mers o oră.

* * *

Malko se străduia să înghită micul dejun la marginea piscinei. Era o zăpușeală atât de mare, încât nu puteai lăsa

afară nici măcar o salamandră, dar cu toate astea, el nu simţea arsura soarelui pe umerii goi.

Sunase la Samantha în cameră, dar în zadar. Aceasta dispăruse fără urmă. După spusele recepţionerului, ea nu părăsise hotelul. Kali de asemenea dispăruse, iar el se simţea mai rău decât o muscă prinsă în plasa unui păianjen.

O indoneziancă tânără, îmbrăcată în sari, ieşi din galeria comercială şi se apropie de el. Putea să aibă în jur de vreo treizeci de ani, dar chipul ei rotund şi dulce îl seduse pe Malko.

— Sunteţi domnul Malko Linge? îl întrebă ea în engleză.

— Chiar el.

Oare ce catastrofă avea să-i anunţe?

— Mă numesc Wintija Taman, spuse ea. Mă ocup cu organizarea unor excursii în interiorul insulei, cu maşini confortabile. Directorul adjunct al hotelului mi-a spus că veţi rămâne mai mult timp aici.

Iată un eufemism plin de amabilitate.

Wintija Taman avea o figură simpatică, deschisă, chiar plăcută. Din pură galanterie, Malko o pofti la o ceaşcă de ceai. Avea însă şi un gând ascuns.

— Îi însoţiţi chiar dumneavoastră pe clienţi? o întrebă el.

— Uneori, da. Atunci când este vorba de ceva mai important, sau când şoferii sunt ocupaţi.

— Conduceţi singură această afacere?

Ea aprobă dând din cap.

— Am rămas văduvă. Am o casă mare lângă plajă. Familia mea a locuit dintotdeauna în Bali. Străbunicul meu avea un castel în Klangkung.

O idee încolţi în mintea lui Malko.

— Aş avea nevoie de o maşină fără şofer. Ar fi posibil aşa ceva?

Indonezianca făcu semn că nu.

— Nu, străinii nu au drept să conducă. Aţi putea fi arestat în orice clipă. Dar am şoferi foarte buni...

— Cine interzice asta?

— Guvernatorul.

Din nou, guvernatorul. Malko se întrebă dacă interlocutoarea lui îi cunoştea situaţia. În orice caz, chipul ei nu arăta acest lucru.

— Am auzit o grămadă de lucruri ciudate despre acest guvernator, remarcă el.

Figura tinerei femei se crispă în mod imperceptibil.

— Lumea vorbește multe lucruri, făcu ea evaziv. Dar atât timp cât există o lege, nu pot să o încalc.

Malko nu mai insistă. Nu dorea să o enerveze. Cu toate acestea, avea impresia că femeia nu-l prea are la inimă pe guvernator. Cel mai bun mijloc de a o câștiga de partea lui era să apeleze la serviciile ei.

— Adevărul e că tot nu prea am ce face, așa că aș putea să fac azi o excursie, făcu el deodată. Mi-ar plăcea să merg la Ubud.

Acolo locuia Joséphine. Cel puțin, ar fi putut să o mai întâlnească pe traficantă. Iar aceasta era amestecată în afacerile necurate ale lui Kali.

— Este extrem de simplu, zise tânăra femeie încântată. În două ore, vă trimit o mașină. Vă convine?

— Perfect, o asigură Malko.

El se ridică și îi sărută mâna, apoi femeia se îndepărtă într-un foșnet de mătase. Malko rămase pe gânduri. Poate că Joséphine știa unde sunt ascunse armele.

* * *

Samantha opri Jeepul în mica piață, aflată în apropierea marelui pod suspendat. Drumul se termina într-o înfundătură. În mijlocul unei vegetații luxuriante se aflau doar vreo șase căsuțe, aproape toate locuite de pictori. Aici era unul dintre cartierele aflate la cea mai mare altitudine din Bali. Pictori de toate naționalitățile locuiau aici de mai bine de zece ani, fără electricitate și fără apă, în mijlocul junglei, adoptați de băștinașii care le furnizau cu regularitate fete foarte tinere.

Samantha întoarse mașina, ca să poată pleca cât mai repede, apoi se îndreptă către casa Joséphinei.

Aceasta stătea în fața oglinzii, pregătindu-se să probeze o nouă pereche de pantofi, îmbrăcată ca de obicei cu un pantalon negru, perfect mulat pe corpul suplu, și cu o bluză din dantelă de aceeași culoare.

Simțind că nu mai este singură, ea se întoarse și se pomeni cu un revolver în nas. Nemțoaica intrase tiptil ca o pisică.

— Sunteţi singură?

Joséphine înghiţi în sec, fără să poată scoate vreun sunet. Apoi, spuse cu o voce gâtuită de spaimă:

— Da. De ce?

Fără să-i răspundă, Samantha se apropie de ea și, cu țeava pistolului, o împinse, apoi închise ușa cu piciorul.

— Deschideţi seiful.

Joséphine lăsă ochii în jos. Întotdeauna știuse că, într-o bună zi, i se va întâmpla acest lucru. Pieptul ei impozant se ridica în mișcări sacadate. Samantha nu o scăpa nici o secundă din ochi. Planul ei era simplu: să recupereze banii pentru armament și să șteargă putina. Avionul companiei Thai pleca la ora cincisprezece și cincizeci de minute. Chiar în seara aceea, putea fi la Singapore sau la Bangkok, în deplină siguranţă.

— Nu pot, șopti indonezianca.

Samantha nu se clinti.

— Dacă nu faceţi ce v-am spus, vă ucid. Chiar acum și într-un mod extrem de neplăcut.

Cu brutalitate, ea înfipse țeava revolverului Beretta în stomacul Joséphinei. Aceasta se încovoie de durere. Samantha o lovi în tâmplă cu patul armei. Femeia căzu ca o cârpă pe pat.

Când își reveni în simţiri, era goală pușcă. Samantha o legase zdravăn de pat, cu braţele și picioarele complet desfăcute și o examina cu ochii unui entomolog care studiază o insectă ciudată.

— Vreţi să deschideţi seiful? făcu ea răbdătoare. Nu am prea mult timp la dispoziţie.

Mută de teroare, Joséphine făcu semn că nu. Ochii Samanthei, aţintiră pântecele brun și bombat.

— Faceţi foarte rău.

Calmă, ea apucă un *parang,* pe care îl găsise în bucătărie, și își ocoli victima. Apoi introduse vârful lamei între coapsele Joséphinei, apăsând puţin.

Indonezianca scoase un ţipăt de porc înjunghiat. Mâna Samanthei descrise un arc de cerc, iar ţipătul se transformă într-un muget sacadat. Cu ochii ieșiţi din orbite, Joséphine avea trupul acoperit de sudoare.

Deodată, ea leșină. Samantha retrase cuțitul. Lama lui era acoperită de sânge. Ea așteptă ca femeia să-și revină, apoi se aplecă și începu să-i vorbească la ureche.

— O, nu! o rugă ea cu disperare în glas.

— Haide, deschide odată seiful!

Joséphine clătina din cap înnebunită.

— Nu pot. Ea mă va ucide.

Samantha nu mai insistă. Înfipse cu ferocitate *parangul*. Din gura Joséphinei ieși un horcăit, însoțit de o spumă albă.

Samantha se aplecă asupra ei.

— Dacă nu te grăbești, va fi prea târziu.

Parangul se vedea ieșind din trupul indoneziencei ca un membru monstruos și mortal. Joséphine înțelese că nemțoaica avea de gând să meargă până la capăt.

— Îl voi deschide, șopti ea.

Samantha se apropie de seif. Joséphine, cu vocea întretăiată, începu să-i spună combinația de numere. Nemțoaica formă cifrul și trase de ușa de oțel. Cu un zgomot sec, aceasta se deschise.

O servietă neagră ocupa raftul superior. Samantha o scoase și o deschise. Era plină de teancuri cu bancnote de o sută de dolari, prinse cu elastic. Nemțoaica zâmbi. Nu se înșelase. Prima parte a planului ei reușise.

Joséphine gemea. Fără să acorde vreo atenție tencurilor de rupii, Samantha luă servieta. Cu pistolul în mâna dreaptă, ea ieși din încăpere. Când ajunse în grădină, auzi o portieră trântindu-se.

* * *

Peta, șeful *guru*, se pomeni față în față cu Samantha. El deschise gura să strige, când Beretta scuipă două gloanțe. Sfântul bărbat își duse mâinile la pântece și se prăpuși pe loc, ca o cârpă îngălbenită.

Samantha păși peste trupul lui. Evitând poteca, ea traversă grădina, ajunse la zidul ce o înconjura și sări peste el. Jeepul era la doi metri distanță.

Mercedesul lui Kali era oprit ceva mai departe. Soția președintelui, însoțită de Prakasan și de șofer, urca treptele

vilei. La zgomotul făcut de săritura Samanthei, ea se întoarse și scoase un țipăt.

Kali înregistră îndată scena. Mâna ei dispăru o clipă și ieși înarmată cu un pistol. Fără nici o ezitare, trase în direcția nemțoaicei.

— Omorâți-o! urlă ea. Repede!

Prakasan reacționă imediat. Samantha se întoarse și aținti arma către el. Un glonț șuieră pe lângă capul lui Kali, făcând să sară așchii dintr-o piatră. Aceasta fugi să se adăpostească, blestemând și înjurând de mama focului.

Cu mâna stângă, Samantha porni motorul. Se auzi un zgomot, dar mașina nu porni. La întâmplare, ea mai trase trei focuri în direcția grădinii ca să-l împiedice pe Prakasan să o urmărească. Pe urmă, schimbă încărcătorul și rearmă Beretta cu gesturi precise și iuți. Apăsă iar pe demaror.

De astă dată, motorul porni cu toți cei trei cilindri. Între timp, Kali o descoperise pe Joséphine și văzuse seiful deschis. Ea se năpusti afară din casă, urlând ca o sirenă. Cu forțe noi, Prakasan ieși în drum, însă era prea târziu. Jeepul tocmai dispărea pe pod. Douăzeci de secunde mai târziu, Samantha înghițea drumul ca o vijelie.

În servieta neagră ducea economiile de o viață întreagă de muncă necinstită.

Kali, ca o nebună, își descărcă revolverul. Mâna îi tremura atât de tare, că era să-l nimerească pe Prakasan.

Cu mișcări febrile, șoferul încerca să întoarcă Mercedesul. Mașina porni atât de brusc, încât o jumătate din aripa ei fu smulsă de colțul zidului de piatră. Dacă ar fi condus Kali, acum toți ar fi fost morți.

Când au ajuns pe pod, Jeepul dispăruse deja. *Guru* agoniza uitat pe dușumeaua din lemn de tec, iar Joséphine țipa după ajutor.

* * *

Hurducat pe drumurile desfundate, Malko era la capătul răbdării. Mașina înainta cu o încetineală exasperantă. La fiecare curbă, șoferul încetinea viteza și se încăpățâna să-i semnaleze orezăriile și orice loc în care se scăldau băștinașele goale.

Doamna Taman exagerase mult când afirmase că șoferul ei vorbește engleza. Vocabularul lui se limita doar la *yes* și *no*, și acestea, de multe ori, folosite pe dos...

Șoferul opri brusc și se întoarse râzând către Malko.

O bătrână băștinașă mergea demnă pe marginea drumului, cu sânii spânzurând până la talie. Tinerele purtau de mult timp sutien.

Drumul ieși dintre culturile de orez și începu să traverseze jungla. Brusc, în fața lor apăru o mașină care, după ce făcuse un viraj periculos, venea cu toată viteza în mijlocul șoselei.

— Hei! făcu Malko neliniștit.

Fordul în care se afla, rula și el pe mijlocul drumului și exista pericolul iminent al unei coliziuni.

Aplecat în față, el recunoscu deodată Jeepul de fabricație rusească al Samanthei. La volan, era o femeie.

* * *

Samantha scoase o înjurătură ca la ușa cortului, care ar fi făcut-o pe *nanny* să leșine. Își dădea seama că nu are nici o șansă să scape de urmăritorii ei. Rezervorul Jeepului era aproape gol, iar în Bali, nu existau pompe de benzină.

Până să găsească benzină, risca să fie ajunsă din urmă de Kali și de ucigașii ei. Aceasta nu ar fi cruțat-o. Era cuprinsă de *amoc,* dezlănțuită ca elefanții cuprinși de nebunie, pe care oamenii sunt obligați să-i ucidă.

Nemțoaica privi servieta plină cu dolari. Ar fi dat jumătate din ei pentru o canistră cu benzină și o oră de avans. Jungla se sfârșea, făcând loc culturilor de orez. Nici măcar nu mai avea unde să se ascundă dacă ar fi abandonat mașina.

Tocmai făcuse un ultim viraj, când în fața ei apăru Fordul.

Era șansa vieții ei. Cu ajutorul pistolului, va avea o mașină cu benzină.

Frână cu putere, iar Jeepul se opri răsucindu-se de-a curmezișul șoselei. Cele două vehicule se opriră unul lângă celălalt.

Samantha îl recunoscu pe Malko în clipa în care tocmai își dăduse seama ca ar fi pierdut prea mult timp ca să ocolească Fordul după ce l-ar fi ucis sau intimidat pe șoferul acestuia. Atunci, o idee nebunească îi veni în minte.

Malko deschise gura când, cu un gest rapid, Samantha aruncă servieta pe bancheta din spate a mașinii, strigând:

— Iată banii. Atenție, Kali este pe urmele mele.

Jeepul demară apoi în forță.

Totul fusese atât de rapid, încât Malko nu știa dacă șoferul observase gestul nemțoaicei. Acesta porni mașina fără să facă nici un comentariu.

După două sute de metri, la dreapta, se deschidea un drumeag ce ducea către un sat. Malko îi făcu șoferului semn să-l ducă într-acolo. Încântat de faptul că reușise să-i stârnească clientului său dorința turistică, șoferul se supuse.

Totul se întâmplă cu un minut înainte ca pe șosea să-și facă apariția Mercedesul 250 al lui Kali, pornită ca o adevărată furie pe urmele dolarilor.

Capitolul XI

Ochii Samanthei erau ieşiţi din orbite. Cu dinţii încleştaţi, gata să se spargă, şi cu toţi muşchii încordaţi, ea încerca să facă faţă durerii şi panicii. Ştia că va muri. De una dintre cele mai înfiorătoare morţi.

Indonezianul care o strangula cu încetinitorul, o mai strânse un pic. El îşi încrucişase ambele braţe în jurul grumazului ei şi, stând în picioare la spate, o strângea din ce în ce mai tare.

Se aflau într-un fel de garaj, cu pământ bătătorit pe jos, fără altă deschidere în afară de uşa din tablă groasă. Aici era locul de întâlnire al membrilor PKI din Ubud.

Goală până la brâu, Samantha era legată de un scaun din fier, iar sânul stâng avea urme de arsuri de ţigară. Însăşi Kali se ocupase de treaba asta, cu o bucurie neprefăcută. Samantha se zbătuse şi urlase până ce a leşinat.

O prusacă adevărată nu putea să cedeze uşor în faţa acestor sălbatici.

— Continuă, îi porunci Kali călăului.

Muşchi enormi ai acestuia se umflară din cauza efortului.

Samantha avu impresia că plămânii ei lipsiţi de aer aveau să-i explodeze. Un văl întunecat i se lăsă peste ochi şi deodată nu mai ştiu nimic.

— Imbecilule, strigă Kali. Ai omorât-o.

Confuz, Prakasan îşi desfăcu strânsoarea. Gâtul femeii era umflat şi vânăt. Cu capul căzut pe piept, ea abia mai respira. Numai o secundă dacă ar mai fi strâns-o, ar fi dat ortul popii. Kali o lovi cu pantoful ei de aur, dar prizoniera nu reacţionă.

— Trebuie să o facem să vorbească, murmură ea.

Trecuse jumătate de zi de când tot încerca să biruie voinţa Samanthei. Reuşiseră să pună mâna pe ea chiar înainte să intre în Denpasar.

Dar Samantha se încăpățâna să nu vorbească. Kali se izbea de o putere de rezistență supraomenească. Simțea că ar fi putut să-i jupoaie pielea, fâșie cu fâșie, și nemțoaica tot n-ar fi vorbit.

Cu toate acestea, orice suferință are limitele ei. Mai știa că, dacă moare, își va pierde banii în mod definitiv.

Or, președintele nu va crede nici în ruptul capului în povestea banilor dispăruți.

Samantha își reveni în simțiri. Kali o apucă de păr și, cu o strâmbătură furioasă, o întrebă:

— Unde sunt banii?

O undă de bucurie o încălzi pe Samantha. Angoasa din vocea dușmancei o umplea de curaj.

— În orezării, făcu ea cu o voce slabă. Trebuie să căutați acolo.

Închise ochii. De când fusese prinsă, repeta întruna același lucru. Trupul o durea, dar știa că încă nu sosise clipa cea mai grea. Era sigură că nimeni nu-i va veni în ajutor.

Cuprinsă de o furie oarbă, Kali bătu din picior.

— Omoar-o! Omoar-o imediat!

Prakasan se repezi și, cu *parangul* într-o mână, o apucă de părul negru. O trase cu o forță atât de mare, încât răsturnă scaunul și Samantha se lovi cu capul de pământ, unde rămase nemișcată.

— Așteaptă!

Soția președintelui își recăpătase sângele rece. Nu câștiga absolut nimic dacă nemțoaica murea.

— Am o idee, spuse ea. Eu o să plec pentru două ore. Între timp nu trebuie să-i dai nici o clipă de răgaz. Cum se trezește, bate-o, dar să ai grijă să nu moară.

Ea ieși din garaj și-i porunci șoferului să o ducă la *Bali-Beach*. Americanul se mai afla încă acolo. Poate că știa unde fuseseră ascunși banii. Cu sensibilitatea ridicolă de care dădeau dovadă europenii, poate că va dori să o salveze pe nemțoaică.

* * *

Motorul din dreapta al vechiului aparat de zbor Beechcraft zăcea făcut bucăți pe o pânză murdară, în timp ce doi

mecanici, păroşi ca nişte maimuţe, îşi făceau de lucru la cilindri.

În afară de avionul Lookheed Electra care tocmai aterizase venind de la Djakarta, acesta era singurul aparat ce se afla acum pe pista din Denpasar. Treaba asta era profund descurajantă. În plus, mai era şi militar.

Dezgustat, Malko îşi abandonă berea caldă şi ieşi din aerogară. Nu putea să facă nimic. Pentru că nu avea paşaport, nu avea voie să folosească nici cursa Caravelle a companiei Thai, nici cursa Electra

Cu toate acestea, trebuia neapărat să părăsească Bali, ca să-i poată preveni pe cei din CIA.

O dată cu dispariţia dolarilor, furia lui Kali se dezlănţuise năpraznic. Banii se odihneau în măruntaiele epavei, într-o ascunzătoare găsită în vechea carcasă. Numai crabii puteau să afle de prezenţa lor acolo. Malko o făcuse pe viteazul, cerând şoferului să-l lase mai înainde de a ajunge la hotel. Apoi mersese pe jos, de-a lungul ţărmului, ca să nu fie observat de la distanţă. De departe, sacoşa sa putea fi luată drept o sacoşă de plajă. Ca măsură de precauţie, îşi scosese cămaşa şi o înfăşurase în jurul servietei.

Era ora siestei. Pe plajă nu era nici ţipenie de om. Când ieşi din interiorul epavei, avea mâinile goale. Împinse prudenţa atât de departe, încât mai zăbovi aproape o jumătate de oră, scăldându-se în mare.

* * *

Holul aerogării era acum plin cu pasageri. Supărat, Malko îşi croi drum către ieşire. Nu putuse să găsească un avion cu care să plece din Bali.

Era pe trotuar, uitându-se după un taxi, când se auzi o voce de femeie strigându-l:

— Domnule Linge!

Era Wintija, surâzătoare, care stătea de vorbă cu un comandant de bord al companiei Garuda.

Malko o salută, iar tânăra îl reţinu.

— Vă întoarceţi la hotel? Aş putea să vă las acolo.

Ea îl prezentă pilotului, un bărbat tânăr şi cu o faţă sinceră, iar Malko acceptă. Cei trei se urcară în Mercedes.

— Malang este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, îi explică ea lui Malko. A venit aici pentru două zile. Mi-a adus de la Djakarta ultimele noutăţi.

Malko zâmbi politicos. Gândurile lui erau duse aiurea. Celălalt putea să plece în lumea civilizată, pe când el...

O jumătate de oră mai târziu, Wintija îl lăsă în faţă la *Bali-Beach* şi plecă mai departe împreună cu comandantul de bord. Era una din femeile din fiecare port...

Malko se grăbi să străbată culoarele hotelului. Spera ca nimeni să nu descopere comoara sa.

Deschise uşa camerei şi se opri. Instalaţia de aer condiţionat era în funcţiune, deşi el o lăsase închisă la plecare.

— Bună seara, se auzi o voce pe care o cunoştea foarte bine. Vă aşteptam.

* * *

Kali era aşezată cu graţie pe marginea unui fotoliu, înfăşurată într-un sarong foarte ajustat pe pieptul semeţ. Machiajul ei ar fi făcut-o geloasă chiar şi pe Jackie Onasis. Mâinile lungi şi măslinii erau impecabile şi toată făptura ei respira distincţie şi graţie.

În afară de ochi.

Aceştia erau negri şi duri ca oţelul şi-l sfredeleuu pe Malko cu intensitate. Faţa triunghiulară, amintea de capul unei insecte. Numai că era o insectă muiată în parfum franţuzesc.

Malko reuşi să se stăpânească. Oare Kali descoperise cele două sute de mii de dolari?

— Este o adevărată plăcere să găsesc o femeie atât de fumoasă în camera mea, spuse el făcând un efort deosebit.

Gura sa crispată, încercuită de două cute adânci, îi dezminţea însă vorbele.

Kali bătu furioasă cu tocul în duşumea.

— Tăceţi!

Cu siguranţă că descoperise dolarii! Malko înţepeni.

— Am venit să vă fac o propunere, continuă ea cu dulceaţă în glas.

Malko rămase cu toate simţurile la pândă. Avea certitudinea că îşi bătea joc de el, ca o pisică ce îşi vânează şoricelul...

— Ce fel de propunere? Tot ce doresc eu, este să pot pleca de aici.

Un zâmbet răutăcios apăru pe fața femeii.

— Eu pot să vă ofer ceva și mai de preț. Viața unei femei care vă este scumpă...

— Nu cred.

Minciună sfruntată. Malko nu se așteptase la o viclenie atât de mare din partea ei.

Kali se ridică mlădioasă.

— Domnișoara Adler va muri. M-a jefuit și a rănit de moarte pe unul din oamenii mei. O singură persoană mai poate să o salveze: dumneavoastră.

Malko înălță din sprâncene.

— Nu prea văd cum. În plus, această persoană nu-mi este chiar așa de scumpă după cum afirmați. La un moment dat, a încercat chiar să mă ucidă.

Indonezianca făcu o grimasă care ar fi putut însemna că nu trebuie să dea acestui fapt o importanță prea mare.

Kali nu mințea. Viața Samanthei era în primejdie de moarte. Prezența soției președintelui acolo nu putea să însemne decât un singur lucru: îl bănuia pe el că ar fi amestecat în dispariția banilor. Dar nu era încă sigură. În caz contrar, atitudinea ei ar fi fost total diferită.

Așadar, Samantha nu vorbise. Nu încă.

— Văd că nu prea vă pasă de soarta domnișoarei Adler, remarcă indonezianca.

În picioare, în fața lui, Kali părea că ezită. Malko ar fi dat orice ca să-i aibă alături pe Krisantem sau pe bodyguarzii lui, Chris Jones și Milton Brabeck. Lucrurile ar stat cu totul altfel.

O scânteie de răutate trecu prin ochii negri ai lui Kali, care stătea cu un șold înainte, mai frumoasă ca oricând.

— La urma urmelor, poate că vreți să vă luați revanșa asupra ei. Vă invita așadar să asistați la execuția ei.

Cei doi se măsurară din ochi. Malko tare ar fi vrut să știe dacă totul fusese premeditat sau era doar o inspirație de moment.

Confruntarea cu Samantha risca să fie extrem de dramatică. Pe de altă parte, exista posibilitatea ca el să o poată salva. Indonezianca îl scuti să aleagă singur. Ea îndreptă spre

stomacul lui un micuţ revolver automat pe care îl scosese din sarong.

— Să mergem.

Malko ezită. Kali făcu un pas înapoi.

— Dacă încercaţi să fugiţi, vă zbor creierii. Și ar fi păcat să nu o mai puteţi revedea pentru ultima oară pe compatrioata dumneavoastră.

În ciuda voinţei sale, Malko trebui să o urmeze.

Când ajunseră la ascensor, pistolul dispăruse în faldurile sarongului, dar Malko știa că femeia îl va folosi cu prima ocazie.

Indonezianca se așeză în Mercedes alături de Malko. El îi simţea carnea elastică lipită de el, pe sub mătasea fină a sarongului, dar nu știa dacă atingerea era intenţionată sau nu. Kali nu mai scotea nici o vorbă. Prin faţa ochilor lor defilau culturile cu orez, alternând cu suprafeţe întregi acoperite de junglă. Din când în când, treceau pe lângă câte un sat înconjurat cu ziduri din lut.

Părăsiră șoseaua asfaltată, pătrunzând pe un drumeag, trecură de un templu părăsit, înghiţit de vegetaţia luxuriantă a junglei și se opriră, în cele din urmă, în faţa unei case izolate.

— Am ajuns. Să intrăm.

Cei doi indonezieni care făceau de pază în faţa ușii, se dădură în lături și-i lăsară să pătrundă înăuntru.

În întunericul ce domnea nu se distingea mare lucru. Cineva aprinse o torţă și atunci Malko o văzu pe Samantha.

Nu mai rămăsese din ea decât o masă acoperită cu sânge închegat. Chipul ei frumos era acum de nerecunoscut, tumefiat și cu ochii înfundaţi în carnea stâlcită de lovituri. Sânii ei minunaţi erau plini de vânătăi urâte și de arsuri de ţigară, iar spatele îi era sfâșiat de lovituri. Un miros acru de sudoare, amestecat cu cel de sânge, domnea în încăpere.

Singuri, ochii ei nu fuseseră alteraţi. Erau cenușii, cu luciri metalice, și îl fixau pe Malko cu un calm desăvârșit, ca în ziua în care se întâlniseră pentru prima oară pe plajă. Femeia respira foarte lent ca pentru a-și economisi forţele, cu capul aplecat înainte.

Din spatele lui Malko se auzi vocea suavă a lui Kali:

— Doriţi să asistaţi la interogatoriu?

Ochii aurii se făcură verzi.

— Dezlegați-o, făcu el cu o voce glacială. Este nedemn ceea ce faceți.

Surâsul lui Kali era veninos.

— O voi face dacă îmi restituie banii furați de la Joséphine.

— Ea nu va vorbi, zise el.

Soția președintelui se postă în fața lui, înfruntându-l.

— Poate că ați putea vorbi dumneavoastră, în schimb.

În fața tăcerii lui Malko, ea se întoarse spre Prakasan, așezat într-un colț al încăperii și îi dădu un ordin.

Indonezianul se ridică în picioare și, balansând *parangul*, se apropie de Samantha. El atinse sânul drept al femeii cu vârful cuțitului și îl apăsă în carne. Apărură câteva picături de sânge. Samantha își înăbuși repede geamătul.

Prakasan apăsă și mai tare.

Malko nu mai putu să suporte și se repezi către ea. Prakasan reacționă pe loc. Puțin lipsi ca să-i reteze capul cu o singură mișcare. Kali zâse mulțumită.

— Ah, ce sensibil sunteți! Omul meu se amuză doar. Ar putea să-i reteze sânul cu o singură lovitură doar, și cred că o va face în curând...

Hotărârea lui Malko începu să se clatine. Trupul schingiuit al Samnthei era la doar trei metri de el. Dacă tăcea, știa că va fi ucisă. Dar ce avea să se întâmple dacă ar fi restituit banii lui Kali? Pentru aceasta, viețile lor nu valorau nimic.

— Lăsați-mă să vorbesc cu ea, zise el deodată.

Kali făcu un semn și Prakasan se dădu la o parte.

Malko luă cu gingășie capul Samanthei între mâini.

— Samantha, mă auzi?

Ea deschise ochii și buzele i se mișcară. Fu nevoit să se apropie ca să audă ce spune.

— Pleacă.

Era inflexibilă. Malko se întoarse, profund emoționat. Pentru prima oară în viața lui era nevoit să abandoneze o femeie aflată într-o astfel de situație. Era ceva de neînchipuit.

Kali își dădu seama de tulburarea sa. Dădu un ordin scurt, pe care i-l traduse apoi:

— Am poruncit să-i scoată ochii.

Indonezianul tocmai îi dăduse capul pe spate. Ea nu opuse nici o rezistență. Prakasan scoase de la cingătoare un fel de tijă ascuțită.

— Întâi, scoate-i ochiul stâng! preciză Kali.

Vârful de oțel era deja la un centimetru de obrazul Samanthei. Abia atunci, Malko observă teroarea în ochii ei cenușii.

— Opriți-vă, făcu el cu o voce gâtuită. Nu faceți asta!

Strigătul îi scăpase aproape involuntar. Puțin îi mai păsa de arme și de CIA. Nu voia să abandoneze în acest sat o ființă, parte din el însuși, așa cum făcuse în misiunea de la Hollywood [1].

Kali îl opri pe Prakasan cu o vorbă.

— Ce vreți să îmi spuneți?

Vocea îi era încordată. Din spatele ei se auzi glasul calm și puternic al Samanthei:

— Accept să plec din Bali, după ce vă livrez armele.

Malko rămase cu gura căscată.

— Când?

— Când veți dori.

Ochii cenușii ai Samanthei îl fixară pe Malko, cu o privire plină de mister.

El nu mai înțelegea nimic.

---

1. Vezi: SAS – Pantera de la Hollywood (n.a.)

Capitolul XII

La fiecare zdruncinătură a mașinii, Malko simțea trupul suplu al Samanthei. Imediat după ce porniseră la drum, ea căzuse într-un somn adânc, cu capul pe umărul său.

Fața îi era încă foarte tumefiată, dar o noapte de somn mai îndreptase lucrurile un pic. Ei dormiseră în hamacurile instalate în sediul PKI din ordinul lui Prakasan. Kali se făcuse nevăzută. Malko nu putea să-și ia gândul de la dolari. Când se trezise din somn, Samantha își aranjase părul și se parfumase cu un atomizor pe care îl avea în geanta ei roșie. Mercedesul 250 al lui Kali era inundat de „Miss Dior"... Indonezianca stătea pe bancheta de lângă șofer și nu scotea nici o vorbă. Malko nu știa cum să-i interpreteze tăcerea. De asemenea, nu pricepea nici schimbarea de atitudine a Samanthei.

De bună seamă, simțise că el avea să-i dezvăluie lui Kali locul unde erau ascunși banii și hotărâse să capituleze.

Or, îndată ce aceasta ar fi primit armele, i-ar fi torturat cu siguranță pe amândoi ca să afle unde sunt ascunși banii...

Malko nu reușea să înțeleagă planul nemțoaicei, iar în prezența lui Kali nu avea cum să-i ceară explicații. Nici în timpul nopții nu putuse să-i ceară explicații din cauza lui Prakasan.

Mișcându-se în somn, Samantha se sprijini și mai tare de el, gemând. O durea tot corpul. Malko privi gâtul delicat al lui Kali, din fața lui. Poate că ar fi putut să o sugrume mai înainte ca șoferul ei să poată interveni. Odinioară, la școala specială de la Fort Braggs, se antrenase destul de mult în karate.

Dar ce ar fi câștigat cu asta?

Mercedesul era urmat de trei camioane rusești nou-nouțe,

burdușite cu vreo cincizeci de oameni de-ai lui Prakasan. Cei mai mulți dintre ei erau înarmați. Or, micul convoi se afla acum în mijlocul pădurii, traversând insula de la sud la nord. Malko nu avea nici o șansă de reușită. Iar Samantha, în starea în care se găsea, era prea slăbită ca să poată fugi.

Mașina rula spre Singaradja, cel mai mare oraș din nordul insulei Bali. Mai aveau de mers cel puțin trei ore pe acest drum plin de gropi și serpentine periculoase, pe care nu se putea merge cu mai mult de patruzeci de kilometri pe oră. Zgomotul asurzitor al camioanelor speria maimuțele, punându-le pe fugă.

Unii dintre bărbați erau îmbrăcați cu ceva asemănător uniformei militare, dar nici unul nu era soldat. De altfel, cei mai mulți erau înarmați cu *paranguri* ascuțite, băgate la cingătoare. De o parte și de alta a drumului, pădurea forma un zid de nepătruns, alcătuit din liane, ferigi fosforescente și arbori gigantici. Rădăcinile aeriene încâlcite semănau cu noduri de vipere imobile, năpădite de miriadele de termite.

Kali se întoarse și o privi cu ură pe Samantha. Malko uită de frumusețea peisajului. Se afla în primejdie de moarte și trebuia să născocească ceva ca să scape. Kali era fără milă.

Șoferul puse o frână bruscă. Trebuia să treacă peste un mic vad. Samantha deschise ochii, se aranjă și mai bine, dar nu mai adormi. Cu ochii ațintiți în gol, ea stătea cu capul întors către drum. Acest calm aparent îl cam agasa pe Malko. Ai fi crezut că femeia asta își bătea joc de toată lumea.

Ca să rupă liniștea, el întrebă:

— Cum se face că armele sunt aici, o dată ce au sosit la Djakarta?

Cu o voce indiferentă, nemțoaica răspunse:

— Procedez la fel cum obișnuia să facă Roy. Arareori livra armele în mod direct. În plus, căpitanul vasului nu ținea să le debarce la Djakarta, unde prea multă lume ar fi fost tentată să le rechiziționeze.

Vorbea liniștită, ca și cum toate acestea nu o priveau defel. Malko o privi curios. Atitudinea ei contrasta atât de mult cu îndârjirea cu care luptase pentru a salva încărcătura... Șocul torturii părea că o transformase total.

Era convins că, îndată ce Kali va pune mâna pe arme, se va descotorosi imediat de ei. Numai faptul că banii erau ascunși era o garanție pentru viața lor. Cuprins de o inspirație de moment, Malko se aplecă înspre Kali.

— Ce aveți de gând să faceți cu aceste arme?

Soția președintelui catadicsi să-i răspundă cu un ton plin de îngâmfare:

— Ne trebuie pentru marea noastră revoluție națională.

Drumul era din-ce în ce mai prost. Treceau acum pe lângă masivul vulcanic care ocupă partea centrală a insulei Bali.

Pe versanții masivului erau orezării așezate în terase. Acestea alternau cu porțiuni de junglă verde și luxuriantă.

Tocmai pătrundeau într-un sat. Malko o văzu pe Kali cum își umezește buzele uscate și poruncește ceva șoferului. Acesta opri mașina în fața unei băcănii chinezești unde fu imediat înconjurată de o mulțime de curioși. În față, era o fată cu un superb păr negru și un piept minunat gol, ca în timpurile străvechi.

Când Malko o fixă cu ochii lui aurii, fata nu-și plecă privirile și îi zâmbi. Nu aflase încă ce este pudoarea.

Cu sarongul strâns până la talie și cu pielea bronzată, simboliza bucuria de a trăi în această insulă de la capătul lumii.

Kali îi surprinse privirea. Deodată, spuse ceva necunoscutei cu sânii goi. Aceasta se făcu nevăzută. Soția președintelui remarcă cu dezgust:

— Pe aici, sunt încă sălbatici...

Și totuși, tânăra cu sânii goi nu era mai sălbatică decât ea.

În mod inexplicabil, Kali făcu un gest neașteptat: ea îi întinse lui Malko sticla destupată, din care ea tocmai băuse.

Acesta luă o înghițitură și fu cât pe-aci să o scuipe.

Era un vin chinezesc, dulceag, cu un gust scârbos, deloc răcoritor. Era tot ce se putea găsi în sat, în afară de apă, care avea în ea mai mulți bacili decât atomi de hidrogen...

Malko începu să se gândească la ce spusese Kali.

Cuvântul "revoluție" nu-i dădea pace. Care revoluție? De ce președintele avea nevoie să facă o revoluție într-o țară pe care o conducea?

Nu exista decât un singur răspuns: Kali avea de gând să facă revoluția pe contul ei. Dar și asta era ceva aberant. Nici o femeie nu ar fi putut să conducă o țară ca Indonezia. Nici chiar o ființă așa de dură cum era Kali. Ceva îi scăpa lui Malko, de fapt, esențialul.

Brusc, el întâlni privirea Samanthei. Părea că aceasta vrea să-i spună ceva.

— Te simți mai bine? o întrebă el.

Ea dădu din cap, iar buzele umflate schițară un zâmbet.

Era din nou fermecătoare. Malko simți cum i se strânge inima. Nu mai regreta faptul că se afla aici. Chiar cu riscul de a-și lăsa și pielea.

Un gentleman nu părăsește niciodată o femeie într-o situație atât de critică.

— Nu ești un laș, remarcă Samantha în germană. Deobicei, bărbații sunt lași...

Auzind-o vorbind, Kali întoarse capul spre ea. Îi susținu privirea plină de ură, fără să clipească măcar.

Ajunseră într-un loc unde drumul era blocat de un val de lavă. Ultima erupție distrusese o treime din insulă. La vest, se mai putea vedea o coloană de fum negru care se înălța din Mont-Agung.

Fură nevoiți să aștepte camioanele care urcau panta cu greu.

În continuare, drumul cobora în serpentine până la Singaradja. Pe măsură ce se apropiau, Kali devenea din ce în ce mai nervoasă. Ea îi spuse Samanthei:

— Dacă ai de gând să-mi întinzi o cursă, vă ucid pe amândoi imediat. Vă îngrop în nisip și vă las să vă mănânce crabii...

Ce suflet milos.

Mai trecu o oră de drum înainte să ajungă pe coastă. Locurile erau diferite de sudul insulei. Stânci ascuțite străjuiau plajele pustii și imense, ținând piept valurilor.

Samantha se trezise complet și era atentă la peisaj.

Drumul se bifurca.

— Ia-o la dreapta, ordonă ea.

Kali traduse șoferului. Ea își pusese pistolul pe genunchi, dar Samantha nu păru să-l observe.

Locurile erau complet pustii.

O jumătate de oră mai târziu, se auzi vocea egală a Samanthei:

— Am ajuns. La stânga.

Mercedesul intră pe o cărare ce cobora înspre plajă. Apoi roțile derapară pe nisip și motorul se opri. Șoferul începu să înjure, apoi sări din mașină și făcu semn camioanelor să oprească. Pentru unul din ele, era deja prea târziu. Se îngropase cu roțile din spate în nisip.

Kali își agită pistolul.

— M-ai trădat!

Samantha înălță din umeri.

— Nu am nici o vină că șoferii dumneavoastră nu știu să conducă...

Malko examină locurile. La mică distanță de ei, stâncile se înălțau chiar pe țărm. Mareea era mică și doar un ușor clipocit se auzea la poalele stâncilor.

Samantha făcu un semn către peretele de piatră.

— Acolo se află o grotă în care apa are o adâncime de doi metri. Lăzile cu arme sunt așezate pe fundul apei.

— Cum, în apă? strigă Kali tresărind. Îți bați joc de mine?

Nemțoaica ridică disprețuitoare din umeri.

— Lăzile sunt din zinc, complet etanșe.

Bărbații din camioane înconjuraseră Mercedesul. Kali se uita când la Samantha, când spre grotă, cu un aer neîncrezător. Dimpotrivă, nemțoaica își recăpătase sângele rece.

În jurul lor nu se vedea nici țipenie de om. Zgomotul valurilor, însoțit de țipetele pelicanilor, era un fond sonor odihnitor. Cel mai apropiat sat se găsea la mai mulți kilometri depărtare.

— De ce ați ales acest loc? o întrebă Malko.

— Era folosit încă de pe vremea japonezilor. Printre recifurile de corali, există un canal adânc prin care

vapoarele de mare tonaj se pot apropia la două sute de metri de țărm fără nici un risc.

— Ia cu tine cinci oameni și vino, îi ordonă Kali lui Prakasan.

Indonezianul scoase de sub scaun o mitralieră veche, de fabricație germană, introduse un încărcător și se îndreptă către țărm.

Oamenii săi erau înarmați cu *paranguri*, unul dintre ei având și o pușcă rusească automată. Cu batistele înnodate pe cap, după moda balineză, ai fi putut crede că sunt doar niște țărani nevinovați...

Prakasan ajunse la vreo zece metri de grotă. Cu mitraliera îndreptată către intrare, el rămase în așteptare. Samantha spuse cu un ton batjocoritor:

— Vă este frică?

Kali tresări, dar nu răspunse. Cu pistolul în mână, le făcu semn la amândoi să se apropie.

Deasupra lui Prakasan se aplecau ramurile unui cocotier. Malko se gândi că ar fi distractiv dacă i-ar cădea în cap o nucă de cocos. Peste câteva minute, erau lângă micul grup.

Nu se mai auzeau decât țipetele pelicanilor. Malko simțea o greutate în piept. Oare ce mai avea să se întâmple?

Kali vorbi ceva cu Prakasan. Imediat, acesta își adună oamenii și se apropiară de grotă.

La doar câțiva metri de ea, se întoarse și strigă:

— Pot să-i văd fundul. Nu este nimeni înăuntru.

Nemernicul necheza de bucurie. Cu coada ochiului, Malko o privi pe Samantha. Ea nu clipise măcar, ca și cum puțin i-ar fi păsat.

Indonezianului îi curgeau deja balele numai cu gândul la ce i-ar fi făcut el Samanthei după ce punea mâna pe arme.

Deodată, Samantha scoase un țipăt scurt și se prăbuși. Kali se întoarse cu pistolul îndreptat spre ea. Aceasta gemu:

— Cred că mi-am răsucit glezna.

Puțin neîncrezătoare, Kali îi întoarse spatele. Malko se uită la nemțoaică. Buzele ei se mișcau pronunțând cuvântul „culcat".

Ceva mai departe, grupul compact de oameni se bulucea la intrarea grotei.

Restul se petrecu într-o clipită.

Malko nu mai ezită și se aruncă la pământ chiar în momentul în care o serie de explozii asurzitoare scutura plaja. Prakasan fu aruncat în aer într-un nor de fum negru, nelăsând din mână mitraliera. Piciorul său stâng se încăpățână să rămână pe nisipul plajei.

Gheizere de nisip explodau din toate părțile, în lanț, acoperind cu zgomotul lor țipetele răniților. Intrarea în grotă era acum învăluită de o perdea groasă de fum.

Asurzit, amețit și plin de nisip, Malko întâlni privirea îngrozită a lui Kali, înainte ca aceasta să fie măturată de suflul unei explozii și aruncată în nisip.

Samantha se îndepărtă de Malko vreo zece metri, rostogolindu-se, și începu să sape ca o nebună cu mâinile goale în nisip, ca un câine care își dezgroapă osul.

Malko se ridică în patru labe și cercetă plaja. Kali zăcea pe spate, fără viață, ceva mai departe. Sarongul i se ridicase deasupra coapselor bronzate. Un picior îi sângera. Malko observă că nu avea nimic pe dedesubt. Nu dăduse însă drumul la pistol. Bărbatul cu pușca automată aruncase departe de el arma și își smulgea hainele de pe el urlând.

Un altul zăcea mort pe spate. Altul gemea chircit pe o coastă, cu gura plină de nisip amestecat cu sânge.

Samantha se ridică în genunchi, cu o mitralieră cehoslovacă în mâini. Văzând că Malko nu a pățit nimic, ea vârî mâna în groapa pe care o făcuse și îi aruncă și lui o armă asemănătoare. Două încărcătoare erau prinse cu bandă adezivă de țeavă.

— Repede, strigă ea, să ne adăpostim. N-au murit cu toții.

Ea fugi către o dună de nisip de la poalele falezei. Malko se luă după ea, amețit încă de violența șocului. Nici nu se adăpostiră bine, că se auziră câteva împușcături. Unul dintre indonezieni recuperase pușca de la Prakasan și golea încărcătorul în direcția lor. Samantha răspunse cu o rafală

prelungită. Tipul făcu câțiva pași înainte și căzu mort, străpuns în diagonală de gloanțe.

La rândul său, Malko trase o serie de rafale în indonezienii ce rămăseseră lângă camioane. Aceștia se ascunseseră pe burtă sub mașini sau o luaseră la fugă pe plajă.

Samantha își întoarse arma către Kali. Din cauza grabei cu care trase, prima rafală nimeri în nisip, la numai câțiva metri de indoneziancă. Când trase a doua oară, se auzi un sunet metalic sec. Nu mai avea gloanțe. Până să pună un alt încărcător, Kali avu timp să se târască până la Mercedes. La rândul ei, trăgea cu pistolul înspre Samantha, care era la adăpost, culcată pe burtă. Profitând de o scurtă acalmie, Malko întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Grota a fost înconjurată de un brâu de grenade defensive, îngropate în nisip. A fost de ajuns ca cineva să calce pe una din ele. Celelalte au explodat prin „simpatie".

Cât despre mitraliere, pe acestea le-am pus într-un sac impermeabil. Pentru ca să elimin orice surpriză...

Gloanțele șuierau deasupra capetelor lor. Furioasă, Kali urla ordine celor din jur. Indonezienii care scăpaseră cu viață se adăposteau în spatele camioanelor, trăgând de acolo cu armele de care dispuneau.

Un urlet îngrozitor se auzi din grotă. Prakasan își revenise din leșin și striga după ajutor. Sângele curgea șuvoi din ciotul amputat, pe care el îl strângea cu amândouă mâinile.

Samantha se ridică într-un genunchi. Mitraliera scuipă mai multe gloanțe.

Prakasan căzu cu fața în jos și nu se mai mișcă. Un glonț îi spulberase o jumătate din cap.

Un indonezian se năpusti deodată către ei, cu *parangul* în mâna ridicată. Mitraliera lui Malko îl seceră pe loc. El se prăvăli pe nisip. Samantha făcu un gest aprobator.

— Bravo, prințe. Văd că nu ați învățat doar scrima la Viena.

Kali chelălăia de mai mare dragul. Dar indonezienii supraviețuitori nu păreau să facă prea mult caz de asta. Nu știau ce arme aveau adversarii lor. Malko auzi zgomotul unui

motor. Era Mercedesul care reușise să iasă din nisip. Acoperit de camioane, vehiculul se întoarse și se îndreptă către șosea. În același timp, ultimul camion dădea înapoi, ca să-i strângă pe cei rămași în viață. Apoi zgomotul motoarelor se stinse. Malko și Samantha rămaseră stăpâni pe situație.

Liniștea se lăsase pe plajă. Dacă nu ar fi fost cadavrele și craterele produse de explozii, ai fi zis că nu s-a întâmplat nimic...

Cei doi se ridicară în picioare. El își șterse fruntea acoperită de sudoare. Un nor de muște zbura acum deasupra cadavrelor.

— S-ar putea ca să se întoarcă, remarcă Malko.

Un surâs răutăcios strâmbă chipul tumefiat al femeii.

— Avem cu ce să-i primim.

Ea se apropie de fiecare cadavru, îl cercetă, ținând mitraliera sprijinită de coapsă.

Parcă era Diana la vânătoare.

Malko se îndrepta către intrarea în grotă, când fu oprit de glasul Samanthei:

— Atenție!

El se opri speriat.

La câțiva metri, cadavrul lui Prakasan era o dovadă certă că nisipul ascundea o primejdie ce-i putea fi fatală.

— Nu te mișca, țipă Samantha.

Ea alergă către el, apoi se aplecă, scormoni în nisip și dezgropă un cablu.

— Au mai rămas suficiente rezerve ca să poată arunca în aer destulă lume, remarcă ea. Mai sunt două încărcături de TNT, de-o parte și de cealaltă, cu aprindere prin atingere.

Malko simți un fior rece pe șira spinării. Fără intervenția Samanthei, acum ar fi fost pulverizat. El ar fi vrut să creadă că nu l-a salvat numai de dragul dolarilor ascunși de el.

Cei doi pătrunseră în grotă. Acolo domnea o răcoare plăcută. O limbă de nisip lată de doi metri înconjura stânca, permițându-le să se deplaseze cu ușurință. Apa era foarte clară și lăzile cu arme de pe fundul ei se vedeau ușor. Brusc, ceva negru apăru din fundul grotei și, atingând fruntea lui Malko, fugi afară. Era un șobolan de apă. Samantha râse cu poftă de sperietura lui Malko.

— Semeni cu indonezienii. Numai lor le este frică de animalele astea. Și fără să știe că locul minat, nu ar veni de bunăvoie aici...

Malko le dădea o oarecare dreptate. El privi gânditor la lăzile așezate pe fundul apei. Prima parte a misiunii sale fusese îndeplinită. Reușise să dea de urma încărcăturii fantomă. Acum îi mai rămânea să o scoată din circuit. Lucru tare dificil...

— Ce aveți de gând să faceți cu aceste arme? întrebă el.

Nemțoaica clătină din cap.

— Va reveni cu forțe noi. Acum știe că sunt singură. Până acum, a crezut că am cu mine oameni care păzesc armele.

— Cui erau destinate aceste arme?

— Nu am nici o idee, afirmă Samantha. Kali m-a contactat în Europa, prin intermediul unui pilot al companiei Garuda. Părea o afacere foarte serioasă. Chiar au depus la o bancă din Zürich garanția cerută de mine. Am crezut că este vorba de o banală operațiune de contrabandă.

Malko era perplex. Dacă soția președintelui ar fi fi acționat în mod oficial, acum ar fi fost înconjurați de armata indoneziană. Singaradja era la o distanță de douăzeci de minute.

El se îndrepta către cadavrul indonezianului cu piciorul smuls și se aplecă deasupra lui.

Nisipul îi înghițise sângele. Malko îl căută prin buzunare și găsi un portofel vechi. În el se găseau doar câteva rupii și un cartonaș – carnetul de membru al PKI.

Învingându-și dezgustul, cercetă și celelalte șase cadavre răspândite pe plajă. Toate aveau asupra lor carnetele de membri ai PKI. El le luă și, intrigat, le arătă Samanthei.

— Erau comuniști cu toții, făcu el. Este clar, Kali își trădează soțul, președintele Indoneziei, și încearcă să dea o lovitură de stat comunistă. Cum aici sunt mai mulți comuniști, a ales Bali pentru început.

Nemțoaica înălță din umeri.

— Puțin îmi pasă dacă sunt comuniști sau nu. Ce ați făcut cu banii?

Era din nou stăpână pe ea.

— I-am ascuns aproape de *Bali-Beach*.

— Aproape de *Bali-Beach*. Ea repetase cuvintele rar, ca și cum el și-ar fi bătut joc.

— Va trebui să ne întoarcem la Sanur, cât mai repede posibil, zise ea.

— Dar Kali?

Samantha se îndepărtă deja cu pași mari pe plajă.

— În Bali, nu există numai comuniștii. Oamenii președintelui vor fi încântați să afle de povestea cu armele. Ea nu poate să ne denunțe fără să se acuze singură.

Malko o urmă. Responsabilitatea care apăsa pe umerii săi era imensă. Era singurul occidental dintr-un serviciu secret care era la curent cu faptul că în Indonezia se pregătea o insurecție comunistă. Întoarcerea în Denpasar era un risc enorm, dar Samantha l-ar fi împușcat dacă s-ar fi împotrivit.

Samantha se instală și ea confortabil, cu mitraliera pe genunchi. Mai avea un încărcător.

Capitolul XIII

Motorul camionului Molotov porni un pic și, după zece metri, se opri definitiv. Putea Malko să acționeze demarorul mult și bine, căci motorul se încăpățâna să nu mai pornească. Indicatorul rezervorului de benzină era de mult la semnul zero. Rezervoarele din spate erau goale. Iar pentru a găsi o picătură de benzină în Bali după ora unsprezece noaptea, aveai nevoie de o adevărată minune...

— Ce putem face? zise Samantha.

Malko oftă. Îl dureau șalele după atâta hurducătură.

— Suntem nevoiți să plecăm pe jos. Până la Sanur mai sunt vreo zece kilometri. Probabil că doamna președinte ne-a pregătit o primire specială.

Timp de douăzeci și patru de ore, rulaseră fără a fi opriți și arestați. În loc să folosească același drum, făcuseră un ocol considerabil, pe la Kintimani și Gianjar, la vest de drumul pe care veniseră împreună cu Kali. Această rută era atât de nenorocită, încât fuseseră nevoiți ca, din două în două ore, să facă popas. În restul timpului, rulau cu doar treizeci de kilometri pe oră. Drumul acesta era complet pustiu. Nu întâlniseră decât câteva autobuze, dar nici un baraj al poliției. Așadar, Kali nu alertase autoritățile. Era singurul lor atu. Denpasar și *Bali-Beach* rămâneau totuși niște locuri extrem de primejdioase. Kali nu avea nevoie de permis oficial ca să le facă de petrecanie sau ca să-i captureze.

Tocmai treceau de satul Tjeluk, când camionul avu o pană. În continuare, drumul ce ducea spre Denpasar se îndepărta de coastă.

Malko sări din mașină, urmat de Samantha, care avea mitraliera cu ea.

Malko își lăsase arma pe plajă. Rămăsese fără muniție.

O plantație de cocotieri se întindea de fiecare parte a drumului. Noaptea era minunată și locul părea complet pustiu. Încă un sfert de oră de drum, și ajungeau pe țărmul mării, de unde puteau ajunge la *Bali-Beach* mergând pe plajă.

Ei se așezară pe nisip, extenuați.

— Este imposibil să ne întoarcem la hotel, zise Samantha.

În Denpasar nu se puteau ascunde, și nici într-o orezărie sau pe plajă. În plus, începuse să le fie foame. De douăzeci și patru de ore nu mai puseseră nimic în gură în afară de banane și de două nuci de cocos.

— Ar mai fi o soluție, spuse Malko deodată. Să apelez la o tânără prietenă indoneziancă, ce nu-l prea are la suflet pe guvernator. Poate că va accepta să ne ajute.

Samantha îl privi cam neîncrezătoare.

— Care tânără indoneziancă?

Malko îi povesti cum o cunoscuse pe Wintija și despre simpatia pe care o simțise pentru ea. Nemțoaica se ridică în picioare.

— Atunci, să mergem. Vom vedea ce va fi.

Cei doi porniră pe jos prin nisipul negru. Zgomotul pașilor lor era acoperit de vuietul valurilor. După calculele lui Malko, aveau să ajungă pe la ora patru dimineața.

* * *

Casa Wintijei era scufundată în întuneric. Malko bătu ușor în ușa din lemn, ținându-și respirația. Peste două ceasuri, se lumina de ziuă. Samantha rămăsese pe plajă, ca să nu o sperie pe indoneziancă.

Nu se auzea nici o mișcare. Malko bătu ceva mai tare. Fără nici un rezultat.

Făcu atunci ocolul casei și bătu la ferestrele camerei din spate. De astă dată, un câine începu să latre în interior atât de

brusc, încât lui Malko îi veni să o ia la fugă. După ce-i trecu sperietura, bătu din nou.

Se auziră paşi şi, apoi, un scârţâit. O voce îngrijorată de femeie se auzi din casă:

— Cine este acolo?

Lui Malko îi veni inima la loc şi, bucuros, întrebă:

— Wintija? Sunt eu, Malko Linge, clientul de la *Bali-Beach*. Am nevoie de dumneavoastră.

Indonezianca scoase un mic strigăt de surpriză.

— O, dumneavoastră? Veniţi la intrare, vă deschid imediat uşa.

Malko o ascultă. Ajunse la uşă o dată cu Wintija. Aceasta avea părul negru şi lung, revărsat pe umeri, şi purta un sarong care abia îi acoperea sânii. În mână, avea o lampă cu ulei. Malko se strecură înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă indonezianca aşezându-se într-un fotoliu mare, din lemn de bambus.

Malko îi povesti atunci tot. Ea îl urmărea cu atenţie.

— Ştiam că aveţi necazuri cu autorităţile insulei, remarcă ea, dar nu mă gândeam că lucrurile stau atât de prost.

— Ar trebui să părăsesc insula, zise Malko. Mă paşte un pericol de moarte şi, în plus, trebuie să-mi avertizez şefii în legătură cu ce se petrece aici.

Wintija îşi uni mâinile.

— Eu nu pot să vă ajut în problema asta. Ar fi prea primejdios. În schimb, aş putea să vă ascund până se mai liniştesc lucrurile. Pe dumneavoastră şi pe prietena dumneavoastră.

Ea îşi aplecă privirea în faţa expresiei din ochii aurii ai lui Malko şi şopti:

— Aş face lucrul acesta pentru oricine. Nu pot să-i sufăr pe comunişti.

— Mulţumesc, zise Malko. Mă duc după Samantha.

Wintija se ridică în picioare.

— Să nu faceţi zgomot. Eu nu sunt singură, adăugă ea puţin tulburată. Sunt cu prietenul meu.

Malko își aminti de pilotul de la Garuda. Un beculeț roșu se aprinse în creierul său.

— Aveți încredere deplină în el?

— Desigur.

Răspunsese din tot sufletul.

— Credeți că va accepta să-mi facă un serviciu? Pentru mine ar fi foarte important, iar el nu ar fi deloc în pericol.

Ea ezită o clipă.

— O să-l întreb. Acum însă, grăbiți-vă. Vă veți instala în camera din fund.

Ea îl așteptă până se întoarse cu Samantha. Când văzu însă mitraliera, fața i se întunecă.

— Nu vreau arme la mine în casă. Dați-mi-o, vă rog. O să v-o înapoiez la plecare.

După o scurtă ezitare, Samantha fu nevoită să renunțe la armă.

— Iată camera noastră, îi spuse Malko.

Nemțoaica nu se lăsă mult rugată. Cu un surâs puțin crispat adresat Wintijei, se făcu nevăzută, trăgând ușa după ea. Malko rămase cu Wintija. Era hotărât să aibă încredere totală în ea. În situația în care se afla, nu prea avea de ales...

— Aș dori să vă încredințez un obiect, zise el. Pentru ca prietenul dumneavoastră să-l ducă la Djakarta. Va accepta acest lucru?

Ea păru să dea înapoi.

— Sper că nu este vorba de o bombă.

Malko zâmbi. Era pentru prima dată în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Nu, nu este o bombă.

— Atunci, cred că va accepta.

— O clipă doar, trebuie să mă duc după el.

Malko ieși. Se întoarse după zece minute, ducând o servietă neagră, umedă și murdară de nisip.

— Aș vrea ceva de scris.

Fata îi aduse hârtie și un pix. El luă loc la masă.

— Noapte bună, Wintija. Nu știu cum să vă mulțumesc.

Ea îi surâse fără să spună nimic și ieși din cameră.

Malko rămase un moment pe gânduri. Se afla în Bali de o săptămână și abia acum ancheta sa făcuse un progres. Era însă prins în cursă ca un șobolan. Poate chiar în acest moment, Kali recupera armele lăsate de Samantha în grotă. Dumnezeu știe ce se mai putea întâmpla mai departe.

Unica sa oportunitate depindea acum de pilotul de la Garuda. Era bucuros că Wintija îi luase mitraliera Samanthei. Era sigur că aceasta nu va fi deloc încântată să-și vadă dolarii confiscați. Însă era unicul mod ca să o aibă în puterea lui. Dat fiind caracterul ei, acest lucru putea fi extrem de util atât cât stăteau încă în Bali.

El începu să-și redacteze raportul. Casa era învăluită de o liniște absolută. Doar vuietul îndepărtat al mării ajungea foarte vag aici.

* * *

Comandantul de bord al companiei Garuda stătea într-unul din fotoliile de bambus, față în față cu Malko. Văzut mai de aproape, părea cu mult mai tânăr. Uniforma sa era însă șifonată și arăta destul de jalnic.

Malko era impresionat de privirea sinceră din ochii lui. Erau mari și-l priveau fără ocolișuri.

Între ei, se afla o valiză. În ea, era și servieta cu dolari, precum și raportul întocmit de Malko. Samantha se odihnea încă în camera ei, la sugestia lui Malko, ce o sfătuise să se arate cât mai puțin posibil...

Cei doi bărbați își strânseră cu putere mâinile. Pilotul era gata de plecare. Wintija era în picioare, în spatele lui, cu un aer destul de tensionat. Malko avea o încredere instinctivă în acest cuplu. Wintija îi explicase iubitului ei cine era Malko, căci nu-i pusese nici o întrebare acestuia când îi înmânase raportul.

— Cum ajungeți la Djakarta, luați un taxi și duceți-vă la Ambasada americană. Acolo, întrebați de al treilea secretar și dați-i aceasta, explicându-i cum a intrat în posesia dumneavoastră.

— Așa voi face.

Malko preciză cu sinceritate.

— Ceea ce vă cer este destul de periculos. Dacă doriți să mă refuzați, nu vă voi purta pică. Oamenii care mă urmăresc sunt puternici și foarte bine organizați.

Wintija răspunse în locul lui:

— Nu vă temeți de nimic. Comuniștii i-au masacrat întreaga familie în 1948. I-am explicat eu despre ce este vorba. Nimic nu-l va împiedica să ducă pachetul și scrisoarea persoanei indicate de dumneavoastră.

— Atunci, vă doresc mult noroc, spuse Malko. Când plecați?

— Peste aproape două ore. Nu facem nici o escală până la Djakarta.

Malko înălță o rugăciune cerului.

— Din clipa în care veți părăsi această casă, să nu mai aveți încredere în nimic și în nimeni, îl avertiză el.

Pilotul zâmbi dezvelindu-și dinții de un alb strălucitor.

— Așa procedez de obicei. La PNI am fost învățați să ne ferim de comuniști. Din clipa în care am decolat, nu mai au nici o putere asupra mea.

Malko spera din toată inima ca să aibă dreptate. Era la întrecere cu timpul. Kali va sfârși prin a pune mâna pe arme. Trebuia ca CIA să acționeze cât mai repede posibil.

Malko se ridică în picioare. Nu mai avea nimic de spus pilotului.

Indonezianul ieși, ducând valiza cu el. Malko îl văzu urcându-se în Mercedesul Wintijei. Ducea cu el toate speranțele sale. Acum nu-i mai rămânea decât să o neutralizeze pe Samantha.

Totuși ceva îl sâcâia.

— El nu a avut nici o pretenție bănească, remarcă el. Cu toate astea, nu pare un om prea bogat, iar ce l-am rugat eu să facă este destul de periculos.

Zâmbetul de pe chipul femeii avea ceva crud.

— Prietenul meu ar face orice împotriva comuniștilor. În ziua nunții fratelui său, acești a au măcelărit toată lumea aflată

la ceremonie. Pe mire și pe mireasă i-au străpuns cu niște pari și i-au aruncat în fluviu. Toate astea s-au petrecut cu mult timp în urmă, în Sumatra, dar el nu poate să le uite. Acum trebuie să-l conduc. La revedere.

Acum trebuia să vorbească cu Samantha. Malko auzea zgomotul făcut de dușul deschis.

* * *

Buza în continuare umflată și arsurile de pe sâni erau singurele urme ale torturilor din ajun. Samantha îi deschise ușa lui Malko, înfășurată într-un prosop de baie pe care îl lăsă să cadă fără nici o urmă de pudoare, ca să se poată întoarce sub duș.

Ea își frecă trupul îndelung, fără să se sinchisească de el. Malko ezita să-i vorbească. Frumoasa Samantha putea fi la fel de periculoasă ca și Kali atunci când îi erau în joc propriile interese.

Iar în cazul de față, aceste interese erau grav prejudiciate.

— Am de gând să dezvălui autorităților prezența stocului de arme, o anunță el.

Samantha scăpă prosopul din mâini.

— Ai înnebunit? îl întrebă ea cu o voce albă de furie.

Malko clătină din cap, încercând să-și alunge din minte gândurile erotice care-l năpădiseră la vederea acestui trup perfect din care deja se mai înfruptase.

— Nu. Vei primi banii pentru ele, dar la Djakarta. Iar eu fac ce vreau cu armele. Mi se pare destul de corect, nu?

— La Djakarta? Cum adică, la Djakarta?

— Acesta este micul meu secret, zise Malko, a cărui încredere în contesa Adler era destul de limitată. Mâine cred că banii vor fi la dispoziția ta.

Samantha se apropie de el. Sânii ei superbi fremătau.

— Dacă ai de gând să te folosești de banii mei, îți scot ochii.

Cu siguranță că era capabilă s-o facă. Malko simți că

discuţia lor luase o întorsătură periculoasă. Galant, el făcu o plecăciune adâncă în faţa trupului ei gol.

— Te las să te aranjezi. Pe curând.

Din acest moment avea de gând să n-o mai tutuiască.

Legănându-şi şoldurile furioasă, Samantha se îndreptă spre duş.

* * *

Wintija se întoarse o oră mai târziu. Malko observă că este îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el imediat ce femeia intră în casă.

Ea se forţă să zâmbească.

— O, nu este nimic grav. A avut loc un mic incident pentru că Malang a refuzat să-i fie controlate bagajele. Agenţii poliţiei controlau pe toată lumea, din ordinul guvernatorului. N-au îndrăznit să-l aresteze pe Malang din cauză că este pilot, dar cred că îl vor denunţa.

Inima lui Malko încetă să mai bată. Kali fusese probabil deja prevenită în legătură cu cele întâmplate. Era posibil chiar ca ea să împiedice decolarea avionului.

Malko se hotărî imediat.

— Duceţi-mă imediat la aeroport, o rugă el. Trebuie să ştiu ce se întâmplă, poate că pot face ceva.

— Dar este o nebunie, protestă indonezianca.

Malko o apucă de braţ.

— Voi sta în umbră şi nu voi fi văzut. Voi coborî din maşină mai înainte de a ajunge la aeroport şi voi merge pe jos până acolo. Dacă se întâmplă ceva, poate pot să-l salvez pe Malang. Voi lua mitraliera cu mine.

Ea înţelese că nimic nu-l putea opri pe Malko. Fără să mai spună nimic, ea se duse după mitralieră şi urcară amândoi în maşină.

Drumul li se păru extrem de lung. Undeva, un autocar zăcea răsturnat într-un şanţ. Când Mercedesul 190 opri ca să coboare Malko, un zgomot puternic îl asurzi: era zgomotul unui avion aflat pe pista de decolare.

Malko ajunse în aerogară, traversând parchingul și intră în clădirea plină cu pasageri. El putu să vadă atunci cum Lockheed Electra începe să se deplaseze încet și se opri cu sufletul ușurat. Malang reușise să plece. Era inutil să mai rămână. Făcându-și loc prin mulțime, Malko voi să iasă din aeroport, când, dintr-un Mercedes 250, apăru Kali. Vehiculul opri la câțiva metri de Malko. Soția președintelui coborî în fugă, însoțită de doi civili. Văzându-l pe Malko, ea scoase un urlet furios și se năpusti asupra lui. Era prea târziu să mai fugă. Gândindu-se la avionul care rula acum pe pistă, Malko se simți invadat de o bucurie enormă.

Kali îl înfruntă, cu cocul desfăcut, înarmată cu un pistol și încadrată de cei doi civili. Mulțimea din jur se îndepărta înfricoșată.

— Ce căutați aici? întrebă ea țipând ca să acopere huruitul motorului.

Electra făcu un viraj și începu să ruleze pe pista est-vest. Peste câteva secunde, avea să fie departe de indoneziancă.

— Mă uit și eu la avioane cum pleacă, strigă Malko.

Kali bătu enervată din picior.

— Ce ai pus la cale cu pilotul avionului?

Electra prinsese viteză. Pieptul lui Malko se umflă. Nu mai putu rezista. Ochii lui aurii și ironici o străpunseră pe Kali.

— Să vă păgubim, făcu brusc Malko.

Neîncrezătoare, ea se uită după avion și apoi la Malko.

— Imbecilule! țipă Kali.

Întorcându-i spatele, se năpusti către mașină, urmată de cei doi civili. Cu un scrâșnet de roți, Mercedesul demară către pistă.

Timp de câteva secunde, Malko avu impresia că vor ajunge din urmă avionul. Distanța dintre Mercedes și aparatul de zbor era din ce în ce mai mică. Mașina rula cu o viteză mai mare de o sută patruzeci de kilometri pe oră. Deodată, distanța față de avion crescu.

Malko răsuflă ușurat. Kali pierduse partida... Avionul se ridica deja în văzduh, peste liziera junglei. Pneurile mașinii lui Kali scoteau fum din cauza frânei. Electra era deja deasupra mării.

Mercedesul se întorcea în viteză. Spre marea surpriză a lui Malko, mașina trecu fulgerător prin fața clădirii, îndreptându-se spre micul turn de control aflat ceva mai departe. Kali sări din mașină și începu să urce din patru în patru trepte scara exterioară.

Malko era însă liniștit. Malang nu s-ar fi întors. El se îndreptă către mașina Wintijei, care îl aștepta ascunsă pe un drumeag, la o distanță de o sută de metri.

Picături grele de ploaie începură să cadă, iar dinspre mare se adunau nori negri.

* * *

Când Kali năvăli în turnul de control, cei doi tehnicieni care erau de serviciu se uitară fix la armă, fără să înțeleagă ce se petrece. Un ecran rotund de radar era luminat în fața unuia dintre ei. Cu un ton ce nu admitea nici o replică, Kali se adresă celuilalt tehnician care ținea în mână un microfon. După o scurtă ezitare, acesta vorbi în microfon cu o vece nesigură:

— Papa-Delta-Bravo decolat la ora cincisprezece și treizeci. Contactați Bali-Radar pe frecvența de 12.3.75 megahertzi.

Urmară câteva momente de tăcere, apoi o voce clară se auzi în difuzor:

— Bali-Radar, aici Papa-Delta-Bravo. Roger [1].

Din nou urmă un moment de liniște, apoi vocea se auzi iar:

— Bali-Radar, aici Papa-Delta-Bravo, sunt în viraj în direcția 310, și urc la nivelul 180 [2].

Tehnicianul răspunse imediat:

— Aici Bali-Radar. Am înțeles.

Apoi el întrerupse difuzorul și se întoarse către Kali.

— Ce trebuie să fac acum, Excelență?

Indonezianca se gândi puțin, cu sprâncenele încruntate. În acest timp, Electra urca cu o mie cinci sute de picioare pe minut...

Kali întrebă deodată:

---

1. Recepționat (n.a.)
2. 18 000 picioare înălțime (n.a.)

— Dacă i-ai ordona să se întoarcă, crezi că s-ar supune?

Tehnicianul înghiţi în sec.

— Nu, nu cred. Eu nu am dreptul să-i dau un astfel de ordin. Îşi va da seama că este ceva anormal.

Fasciculul osciloscopului mătura cu o mişcare regulată ecranul rotund al radarului.

Cu fiecare tur, o pată de lumină din ce în ce mai mică materializa avionul Electra care se deplasase deja de la centrul către marginea ecranului...

Deodată, paşi grei cutremurară scara. Cu un aer crunt, Kali îşi ascunse arma şi se răsti la cei doi tehnicieni:

— Să nu scoateţi o vorbă. Altfel vă ucid...

Uşa se deschise şi un angajat al companiei Garuda intră cu un teanc de hârtii în mână. El le aruncă pe birou şi, privind cu indiferenţă spre cei trei intruşi, plecă.

În încăpere, domnea o tensiune puternică.

— Trebuie să opriţi acel avion, făcu soţia preşedintelui.

Tăcerea deveni şi mai apăsătoare. cei doi tehnicieni îşi plecară capetele. Operatorului radar îi tremurau mâinile, iar el le puse pe masă ca să le poată stăpâni. Era o căldură îngrozitoare şi ploaia grea tropicală începuse să izbească în geamuri. Nu se mai vedea nici vârful lui Mont-Agung.

Deodată, difuzorul anunţă în limba engleză:

— Bali-Radar, aici Papa-Lima-Charlie [1], plecat din Djakarta. Am depăşit Siput la ora cincisprezece şi douăzeci şi şapte minute, nivel 200. Oscar-Rome, la şaisprezece şi zece.

Operatorul radar răspunse imediat:

— Papa-Lima-Charlie. Roger. Menţineţi nivelul la 200. Vă voi chema pentru coborâre...

Microfonul fu decuplat, iar el se întoarse către Kali şi îi explică:

— Este avionul care vine de la Djakarta. Va ateriza către ora şaisprezece şi zece. Are puţină întârziere. Indonezianca

---

1. Aparatele de zbor comerciale sunt identificate cu ajutorul primei şi ultimelor două litere ale numelui de înmatriculare (n.a.)

părea cufundată într-o meditație profundă. Ea se apropie de ecran și examină cu atenție cele două pete ce reprezentau cele două avioane. În acel moment, ele se apropiau una de cealaltă.

Brusc, Kali înălță capul, cu o expresie veninoasă în privire.

— Cele două avioane se vor întâlni, nu-i așa? Peste cât timp?

Surprins, operatorul radar ezită o secundă înainte de a-i răspunde:

— Peste câteva minute, Excelență.

— Se află la mică distanță unul de celălalt? insistă ea.

— O, da, desigur.

Ea se aplecă spre tehnician și scuipă aproape cuvintele:

— Vezi cum te descurci, dar vreau ca ele să se ciocnească.

Operatorul radar rămase cu gura deschisă de oroare. Apoi începu să se bâlbâie:

— Dar, Excelență, acest lucru este imposibil. Este o... crimă. Amândouă aparatele sunt pline până la refuz. Nu pot să fac așa ceva.

Kali scoase din sari pistolul său nichelat și îi băgă țeava în urechea nefericitului.

— Să faci ce ți-am poruncit. Dacă ratezi, te ucid pe loc. Repede!

Tehnicianul scutură din cap fără să răspundă. Se făcuse alb ca varul. Ochii i se roteau în orbite. Gâtlejul i se crispase ca și cum musculatura îi scăpase de sub control. Părea că hohotește, dar nici un sunet nu ieșea de pe buze. El scutură din cap.

Kali îi băgă și mai tare în ureche țeava pistolului, apoi trase piedica.

— Grăbește-te, sau te ucid.

Corpul tehnicianului părea că înțepenește. Intensitatea dilemei era insuportabilă. Simți cum stomacul îi este cuprins de greață. I se cerea să-și încalce toate îndatoririle lui profesionale, să provoace ceea ce trebuia de fapt să evite cu orice preț. Altfel, trebuia să moară.

Kali puse mâna pe brațul operatorului. Acesta era tare și rece ca o bucată de marmură.

— Haide odată, repetă ea.

Indonezianul deschise gura. Buzele îi dezveliră dinții. El îndreptă spre Kali doi ochi care nu vedeau nimic.

— Haide, spuse din nou Kali, de astă dată cu un glas mai blând.

Operatorul sfârși prin a scoate un sunet, un fel de geamăt disperat. Corpul său se destinse și se prăbuși deodată peste masă, în fața ecranului radarului.

Kali trase o înjurătură și începu să-l zgâlțâie, dar fără nici un rezultat:

Unul dintre cei doi civili se apropie de urechea ei și îi spuse:

— A suferit de un atac de cord. Este inconștient.

Kali era desfigurată de furie. Brusc, ea se întoarse către cel de al doilea tehnician.

—Tu știi ce este de făcut?

Fără să răspundă, el înclină capul.

Imediat, Kali întinse pistolul către bărbatul inconștient. Detonația acoperi zgomotul ploii, iar mirosul acru de pulbere umplu turnul de control. Tehnicianul fusese fulgerat. El fu scuturat de câteva spasme, dar era mort.

Kali îndreptă apoi arma asupra celui de al doilea tehnician.

— Supune-te ordinului meu. Altfel te ucid și pe tine.

Celălalt nu ezită decât o fracțiune de secundă, cu ochii ațintiți la firicelul de sânge care curgea din urechea tovarășului său. Ca un automat, el se așeză în fața microfonului său și îl conectă. Fu nevoit să-și dreagă vocea de mai multe ori ca să poată vorbi:

— Papa-Delta-Bravo, aici Bali-Radar, comunicați poziția.

Vocea pilotului de pe Electra se auzi:

— Bali-Radar. Aici Papa-Delta-Bravo. Suntem stabilizați la nivelul 180.

Tehnicianul vorbi cu o voce fără inflexiuni, monocordă:

— Papa-Delta-Bravo. Bali-Radar. Roger. Ce direcție aveți.

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi se auzi:

— Papa-Delta-Bravo către Bali-Radar. Cap 320.

Vocea de automat a tehnicianului răspunse:

— Papa-Delta-Bravo, Mențineți direcția 320 și nivel 180.

El tăcu, cu fruntea acoperită de sudoare. Kali îi ține pistolul înfipt între omoplați.

— Anunță și pe celălalt, repede, făcu ea.

Kali era aplecată către ecranul radarului. Ploaia se înteţise şi pe pistă nu se mai afla nici ţipenie de om. Doar un cărucior de bagaje era abandonat. Vocea monotonă a tehnicianului continua să anunţe:

— Bali-Radar către Papa-Lima-Charlie. Începeţi să coborâţi la nivelul 120.

El se opri o secundă, apoi spuse rar:

— Întoarceţi în direcţia 100 ca să evitaţi o îngrămădire de nori cumulus. Rămâneţi la nivel 180.

Urmă un moment de linişte, apoi nava ce venea de la Djakarta comunică:

— Bali-Radar. Aici, Papa-Lima-Charlie. Începem coborârea la nivel 180, cap 100.

Kali se aplecă spre tehnician.

— Ce se întâmplă?

El scutură din cap. Degetul său arătă spre ecranul radarului.

— Este suficient, reuşi el să articuleze. Lăsaţi-mă în pace.

Pe ecran, cele două puncte luminoase se apropiau încet unul de celălalt. Era suficient un singur apel către unul din avioane ca să fie evitată catastrofa. Oare cum de piloţii nu-şi dăduseră seama de o manevră atât de îndoielnică? Încrezători, ei se supuneau ordinului primit de la turnul de control care avea obligaţia să-i ghideze pe vreme de furtună....

Tehnicianul stătea cu capul plecat pe piept şi cu ochii închişi. Kali nu scăpa ecranul din ochi. Cele două puncte de pe ecran se contopiră. Un strigăt se auzi din difuzor:

— Am un avion...

Fraza se întrerupse dintr-o dată. Microfonul rămase mort. Unul dintre cei doi piloţi zărise în ultima secundă avionul cu care urma să se ciocnească.

Era prea târziu ca să mai poată reacţiona.

Cele două puncte luminoase dispăruseră cu totul de pe ecran. Kali scoase un oftat de uşurare. Cu o mişcare rapidă, ea se postă în spatele tehnicianului împietrit. Gestul ei fu atât de rapid, încât cei doi civili abia îl observară. Detonaţia îi făcu să

tresară. De data aceasta, Kali trăsese în ceafă. Bărbatul se prăbuşi cu capul înainte. De fapt, el era deja mort din punct de vedere moral, mai înainte ca glonţul să-i pătrundă în creier.

Totul se terminase. Monstruoasa manevră reuşise. Cele două avioane se ciocniseră în plin în aer. Nimeni nu mai putea să afle despre ceea ce se petrecea în Bali.

Kali nu se gândise nici o clipă la sutele de persoane care tocmai muriseră. Era total lipsită de sensibilitate. Cei doi civili din PKI nu se prea şimţeau în largul lor. Orice tribunal din orice ţară i-ar fi condamnat la spânzurătoare fără drept de apel...

Pământul era acoperit de un strat gros de apă. În sala de aşteptare, pasagerii scrutau cerul, uitându-se după avionul ce venea de la Djakarta. Habar nu aveau că nu va mai sosi niciodată. Un fulger străbătu cerul. Câteva secunde mai târziu, tunetul făcu ferestrele să se zguduie.

Kali făcu un semn către cei doi civili. Angajaţii aeroportului vor începe curând să se îngrijoreze pentru întârzierea cursei de Djakarta şi vor merge la turnul de control, unde zăceau cele două cadavre.

Cine ar fi îndrăznit să se gândească la soţia preşedintelui?

Kali alergă spre Mercedes. Abia acum simţi să este udă de transpiraţie. Murea de nerăbdare să facă o baie. Civilizaţia o marcase totuşi puţin...

Maşina demară. Deşi ştergătoarele funcţionau cu viteză maximă, nu se vedea nimic la zece metri distanţă. Din clădirea aeroportului, maşina nici nu putea fi zărită. Difuzorul Bali-Radar vibra de apelurile nenumărate ale staţiei de radio din Surabaya care doreau să afle ce se întâmplă cu aparatul Electra PKIDB care ar fi trebuit să-şi facă apariţia de douăzeci de minute...

Capitolul XIV

Trei turiști germani îmbrăcați cu pantaloni scurți și încărcați cu aparate de fotografiat, mai ceva ca niște sateliți de spionaj, se pregăteau să plece în excursie în pădurea cu maimuțe, când un băiat de serviciu de la *Bali-Beach*, îmbrăcat în uniformă verde, năvăli în holul hotelului cu chipul desfigurat de groază:

—Taminii! Taminii! Vor să omoare toată lumea!

Cum el strigase în limba indoneziană, nemții rămaseră complet indiferenți. Cu ochi bovini, ei asistară la scena care urmă. Băiatul nici nu închise bine gura, că în hotel năvăli un grup de oameni înarmați. Cei mai mulți dintre ei purtau un fel de pijama de culoare neagră, uniforma secțiunii de asalt a PKI. Înarmați cu puști automate, cu cartușiere și cu grenade, ei își agitau armele, toate noi, cu un aer amenințător. Mai mulți îi înconjurară pe nemții care zâmbeau prostește, crezând ca au de-a face cu o manifestare populară, încă neștiută de ei.

Domnul Lim, livid, le sări în ajutor. Toți trei erau directori ai unor agenții de voiaj.

Deodată, el se pomeni nas în nas cu Kali, furtunoasă, cu părul ridicat într-un coc sever și cu o banderolă roșie de-a curmezișul sarongului negru.

— Vrem să punem mâna pe dușmanii poporului! făcu ea cu un aer solemn.

Ca să sublinieze filonul poetic al acestei atitudini, unul dintre tamini trase o rafală de gloanțe în ușa unui lift.

Îngroziți, nemții pomeniră ceva despre Liga Drepturilor Omului, despre ambasadorul lor și protecția divină. Ăsta nu mai era folclor...

Directorul adjunct era extrem de îngrijorat. Trei cute adânci îi brăzdau fruntea. Nu avea nimic împotrivă să-i predea pe toți

dușmanii poporului, dar mai întâi, trebuia să știe care sunt aceștia.

— Excelență..., începu el cu timiditate.

— Aici, nu mai există nici o Excelență, îi tăie vorba Kali. Acum sunt președinta Comitetului de Eliberare Națională din insula Bali. Îndată ce mișcarea se va extinde în întreaga țară, va fi format un nou guvern. Până atunci, noi vom asigura ordinea în Bali.

Vocea ei avea un ton patetic.

— Președintele nostru iubit, soțul meu, a hotărât să-i elimine pe șacalii care sug sângele poporului indonezian, pe toți bogătanii care fură și fac trafic cu orez. Îi vom nimici pe toți ticăloșii. Trăiască Indonezia! Trăiască Președintele! Trăiască PKI!

Lim încerca să-și amintească dacă fusese întotdeauna suficient de serviabil față de redutabila Kali. Cât îi privește pe dușmanii poporului, întotdeauna se pot găsi, la o adică. El înțelegea de ce Kali alesese această insulă pentru revoluția ei. Garnizoana militară nu avea decât două sute de bărbați, în timp de oamenii PKI erau cu miile. Și se părea că toți au arme noi.

— Sunt la ordinele dumneavoastră, Ex... hm. Dar acești...

El făcu un semn către oamenii de afaceri germani.

— Ei să rămână în camerele lor, ordonă Kali. Aeroportul este închis din această dimineață. Trebuie să facem un control sever în hotel.

Acum, victoria ei urma să fie completă, căci putea să-i prindă pe Malko și pe Samantha.Toate secțiunile PKI fuseseră alertate. Dacă cei doi s-au gândit să se ascundă în hotel, acolo unde, în mod normal, nimeni nu ar mai fi venit să-i caute... Condusă de domnul Lim și încadrată de banda de ucigași îmbrăcați în negru, Kali se îndreptă maiestuoasă către ascensor.

* * *

Trapa hambarului cu orez se ridică brusc și Samantha înșfăcă mitraliera. Nu era însă decât Wintija. De când se întorsese de la aeroport, indonezianca îi ajutase să intre în această ascunzătoare care se afla sub bucătăria ei.

Wintija avea o înfățișare gravă.

— Nu veţi mai putea rămâne aici. Comuniştii au luat puterea azi-dimineaţă în toată insula. Au început să caute în toate casele suspecţilor. Ar putea veni şi aici. Kali este în fruntea lor. În acest moment, ei se află la *Bali-Beach*.

Cu alte cuvinte, se găseau numai la cinci sute de metri.

— De unde ştiţi toate astea? o întrebă Malko.

— Cineva a venit să mă prevină. O persoană de încredere.

Samantha îşi mângâie mitraliera.

— Dar în Bali nu este armată?

Wintija clătină din cap.

— Este, dar prea puţină, iar guvernatorul a trecut şi el de partea PKI.

Malko oftă.

— Sper ca prietenul nostru să ajungă cu bine la Djakarta. Ar mai fi încă timp să preîntâmpinăm catastrofa.Trebuie să scăpăm cu orice preţ de Kali.

— Acum, mai mult ca oricând, este imposibil să fugiţi din Bali. Ar fi sinucidere curată. Eu nu pot să vă mai ajut.

Malko rămase tăcut. Tânăra femeie avea dreptate. Fără ajutorul ei, era însă total neputincios.

— Ce putem face?

Aşezată pe un sac cu orez, Samantha privea în pământ.

— Cum este aeroportul?

Malko zâmbi ironic.

—Toate manualele revoluţionare precizează că acesta este primul loc ce trebuie controlat. Dacă ai chef să fii trasă în ţeapă, poţi să te duci.

Malko nu înţelegea de ce preşedintele ţării părea să sprijine această lovitură de stat.

— Cunosc un loc unde aţi putea fi la adăpost, spuse Wintija. Se află în munţi, într-un sat. Nimeni nu vă va căuta acolo. Puteţi sta ascunşi şi să aşteptaţi să treacă valul...

Treaba asta nu-i prea plăcea lui Malko.

— Nu cred că de acolo aş mai putea interveni, făcu el

— Nu fi cretin. Mai întâi trebuie să-ţi scapi pielea, zise Samantha.

Wintija întrerupse conversaţia care risca să se învenineze.

— Puteţi să mai rămâneţi aici până diseară. Nu putem pleca pe lumină. La revedere.

Trapa se închise fără zgomot. Lumina lămpii cu ulei, desena pe zid umbre fantastice. Într-un colţ, se mişcă un şobolan chiţăind.

Cu inima cât un purice, Malko se sprijini de un sac cu orez şi încercă să adoarmă.

* * *

Mercedesul 190 se deplasa în noapte cu viteză redusă. Ascunşi în spatele maşinii sub o cuvertură urât mirositoare, Samantha şi Malko numărau gropile. Până acum, nu se întâmplase nimic neprevăzut. Străzile din Denpasar erau pustii. Câteva colibe incendiate fumegau. Se apropiau de Bangli, unul dintre „punctele forte" ale comunismului din Bali. Aici, optzeci la sută din populaţie făcea parte din PKI. După ce treceau de zona asta, drumul era liber până la Batur, cu excepţia câtorva cătune. Wintija îi interzisese Samanthei să ia şi mitraliera cu ea. În caz că ar fi fost descoperiţi, nu ar fi folosit decât la masacrarea lor.

— Atenţie, ne apropiem. Nu vă mişcaţi chiar dacă voi fi oprită.

Nu trecură nici două minute, că Wintija scoase o exclamaţie înăbuşită. La intrarea în sat, vreo treizeci de oameni erau îngrămădiţi de-a lungul şoselei cu torţe aprinse în mâini.

Câţiva se năpustiră către maşină, agitând torţele de bambus.

Wintija încetini şi le zâmbi. După un moment de ezitare, aceştia se dădură în lături şi o lăsară să treacă. Cei mai mulţi dintre ei erau înarmaţi şi arborau banderola PKI. Maşina intră în sat. Mai multe colibe de pe partea dreaptă a şoselei fuseseră dărâmate. În faţa lor, stăteau ghemuite pe pământ câteva femei, care nici măcar nu ridicară capul când maşina trecu pe lângă ele.

În sat nu se vedea nici o lumină aprinsă în afara torţelor. Brusc, un bărbat în uniformă neagră veni în fugă. Avea în mâini o puşcă de asalt de fabricaţie rusească şi pieptul îi era acoperit cu încărcătoare. Wintija opri puţin, apoi plecă mai departe. De când intrase în sat, nu mai scosese nici o vorbă.

Şoseaua făcu o cotitură. După viraj, Wintija frână. La douăzeci de metri în faţa maşinii, se afla o mitralieră MG-42, aşezată în mijlocul drumului.

— Nu vă mişcaţi, şopti ea. Trebuie să vorbesc cu ei.

După ce opri motorul, ea se dădu jos din mașină și se îndreptă către arma automată. În spatele mitralierei, erau doi bărbați îmbrăcați cu aceeași pijama neagră și cu banderola PKI. Mitraliera părea nou-nouță.

De jur-împrejur, țăranii cu chipuri indiferente și cu capetele acoperite cu batiste, o observau pe străină.

Ceva mai departe, un bărbat așezat pe un pietroi cânta la chitară. Wintija se adresă unuia dintre bărbații de lângă mitralieră:

— Trebuie să ajung în munți...

Bărbatul îi răspunse cu o privire feroce:

— Pe aici nu se trece. Am primit ordin să nu lăsăm pe nimeni...

Poate da, poate nu. În fiecare sat, exista o unitate mobilă de poliție. Aici, totul fusese preluat de PKI.

— Dar mama mea este foarte bolnavă, insistă Wintija. Poate să moară.

Civilul îmbrăcat în negru neagă din cap. Puțin îi păsa lui. Era mândru de mitraliera lui nouă. Cu două ore înainte, se antrenase să o folosească, doborând vreo douăzeci de membri ai opoziției care se adunaseră în templu. Cadavrele lor fuseseră aruncate în râu, iar satul se liniștise.

Șefii lor din PKI le ordonaseră să-i extermine pe toți dușmanii comunismului și pe toți cei care aveau mult orez. El o privi bănuitor pe Wintija. Era suspectă pentru că era cu mașina. Fără să fie o expertă în arme, ea își dădea seama că o mitralieră este o armă redutabilă. Nu putea să forțeze trecerea. Trebuia să folosească alt șiretlic...

— Vrei să mă conduci ca să mă pot întoarce?

Bărbatul sări imediat. O femeie tânără și singură îl intriga și totodată îl excita.

Wintija îl așteptă în picioare lângă Mercedes, sprijinită de portieră. Când bărbatul se apropie, simți mâna întinsă a femeii. În ea se afla un teanc gros de bancnote.

Nu îndrăznea însă să le ia. Cu abilitate, Wintija i le puse în mână și îi strânse degetele în jurul lor. Civilul luă banii și, cu o mișcare înceată, îi băgă în buzunar. Nu era mirat deloc. În Indonezia, traficul și corupția erau în floare. Cu trei luni în urmă,

toţi deţinuţii puşcăriei din Jogjakarta evadaseră după ce plătise fiecare câte două mii de rupii.

Profitând de mirarea civilului, Wintija îl luă de mână şi îl conduse în partea din spate a maşinii, unde nu putea să-i vadă nimeni.

— Trebuie să o văd pe mama, îi şopti ea. Neapărat.

În acelaşi timp, ea se lipi cu pântecele de bărbat cu un gest mai mult decât clar.

Omul rămase încremenit. Pur şi simplu, femeia i se oferea. Tovarăşul său dormita lângă mitralieră. Mâinile lui începură să caute cu înfrigurare sub sarong, descoperind coapsele şi apoi pântecele. Un ţăran ca el nu avusese niciodată o femeie atât de frumoasă şi rafinată. Se dezlănţui cu brutalitate, cu gândul numai la sexul mătăsos şi cald.

Wintija scoase un ţipăt în clipa când el o penetră cu brutalitate.

Mercedesul cu suspensia uzată se legăna în ritmul bărbatului. Wintija, cu rinichii striviţi între greutatea bărbatului şi caroseria din tablă a maşinii, încerca să se gândească la altceva.

Din fericire, el se retrase repede cu un mormăit mulţumit. Această scurtă întâlnire cu o necunoscută din oraş avea să rămână amintirea vieţii sale.

Wintija îşi lăsă sarongul în jos.

— Cum rămâne atunci? Pot să plec?

Civilul se bâlbâi spunând ceva cu părere de rău. Dacă i-ar fi dat numai banii, nu i-ar fi păsat prea mult de ea, dar îl făcuse să se simtă atât de bine... Şi apoi, dacă avea de gând să se plângă sau să ţipe...

— Aşteaptă aici. Mă duc să vorbesc cu tovarăşul meu.

Tânăra femeie îl aşteptă sprijinită de portbagaj. Cu o grimasă de dezgust, se şterse repede pe picioare, imediat după ce el se îndepărtă.

Cei doi bărbaţi discutară încet lângă mitralieră. Cel care tocmai făcuse sex cu Wintija îi strecură colegului său câteva bancnote. Wintija număra minutele. Discuţia prelungită a celor doi era nespus de greu de suportat.

În cele din urmă, civilul se întoarse cu un pachet în mână. El i-l dădu Wintijei spunând:

— Te lăsăm să treci, dar trebuie să duci acest pachet negustorului chinez din Susutra. Dacă doarme, lasă-i în fața ușii. Ai înțeles?

Susutra era satul următor. Wintija aruncă pachetul pe bancheta de lângă ea și închise portiera. Era fericită că reușise.

Cuprins deodată de bănuieli, bărbatul se răsti la ea:

— Ești membră a PKI? Ai carnet?

— Sigur că da, spuse Wintija cu o voce indiferentă.

Omul nu mai insistă. Împreună cu tovarășul său, împinse mitraliera într-o parte ca să facă loc mașinii să treacă.

Wintija demară încet. În sfârșit, trecură.

După Bangli, șoseaua era goală și traversa jungla. Deodată văzură niște forme ciudate pe bornele kilometrice, Tânăra indoneziancă scoase un strigăt furios și opri motorul. Malko ieși de sub pătură. O văzu pe Wintija alergând în lumina farurilor.

Malko sări și el din mașină în ciuda riscului. Pe dată simți cum i se face rău. Pe fiecare bornă, se afla câte un cap retezat. Sângele scurs pe piatră semăna cu o vopsea roșie. Scăfârliile aveau ochii mari deschiși, holbați în mod îngrozitor:

— Sunt capete de musulmani. Fără cap, ei nu vor mai putea intra în paradis...

Cei doi se îndreptară tăcuți spre mașină. Oroarea era și mai mare în acest peisaj de vis. Deodată, Wintija avu o presimțire întunecată. Cu mișcări febrile, începu să desfacă pachetul primit de la santinelă. Hârtia fu înlăturată și un cap ieși la iveală. Era capul unui chinez, bătrân și zbârcit. Avea ochii scoși. Wintija, cu un gest de scârbă, îl aruncă în șanț. Bineînțeles, ar fi trebuit să-l îngroape, dar nu aveau timp.

Muți de groază, se urcară în mașină și plecară în noapte.

Traversară mai multe cătune adormite și liniștite. Prin aceste locuri parcă nici nu auziseră de revoluție. La un moment dat, Wintija întoarse mașina pe un drumeag.

— Vom încerca să dormim aici, spuse ea. Nu ne ajută cu nimic dacă ajungem în timpul nopții la lacul Batur. Nu vom găsi pe nimeni care să ne conducă la Trumjan.

Erau atât de epuizați încât adormiră aproape imediat. Malko fu surprins când simți cum Samantha îl apucă de mână.

În junglă se auzea urletul maimuțelor și țipetele stranii ale păsărilor invizibile.

* * *

Un firicel de fum negru ieșea din craterul vulcanului Mont-Agung, care domina lacul Batur. Vulcanul era încă activ.

Însuși lacul se afla într-un crater stins. Mercedesul tocmai oprise aproape de intrarea într-un cătun. În jurul lui se adunară câțiva localnici.

Malko și Samantha erau morți de foame, dar nu aveau să mănânce nimic înainte de a se simți la adăpost. Lacul Batur se întindea pe o distanță de vreo douăzeci de kilometri. De cealaltă parte a lui, se vedea o faleză înaltă de mai multe sute de metri, cu un perete abrupt către apă.

— Vedeți faleza aceea înaltă, acolo jos? La poalele ei, se află satul Trumjan. Nu se poate ajunge acolo decât traversând lacul cu o pirogă. Faleza este imposibil de urcat. Eu voi merge să vă conduc acolo și voi veni să vă iau atunci când va trece primejdia...

Își făcură apariția niște căluți trași de băieți îmbrăcați în zdrențe. Wintija se tocmi cu ei și îi rugă pe Malko și pe Samantha să încalece. În loc de șa, pe căluți era pusă o cuvertură, iar spinările lor erau ascuțite ca niște lame de ras... În șir indian, ei începură să coboare pe o cărare abruptă și bolovănoasă ce ducea către lac. Așa trecu o oră de chin. Când se văzură lângă coastă, Malko de abia se mai putea ține pe picioare.

Câțiva indigeni îi așteptau la marginea lacului, lângă un grup de pirogi. Din nou începu târguiala. Samantha se strâmbă când văzu pirogile. Erau făcute din niște trunchiuri de arbori, scobite înăuntru și destul de instabile. În afară de băncile vâslașilor, nu mai era nimic pe care să te așezi. O apă urât mirositoare, în care se agita o faună ciudată, băltea pe fundul lor.

Malko se întrebă deodată dacă nu ar fi fost mai înțelept din partea lui să o înfrunte pe Kali.

Sus pe cer, trecea un avion. Unul dintre indonezieni se duse după niște scânduri pe care le așeză în pirogi, ca să se

așeze cei doi albi. Malko avu un sentiment puternic de culpabilitate. În vreme ce el o lua la fugă, rebeliunea lua proporții. Pe de altă parte, știa că, dacă ar fi rămas în Denpasar, ar fi fost curată sinucidere.

În sfârșit, Malko se instală într-una din pirogi, iar Wintija și Samantha, în alta. Fiecare pirogă avea câte doi vâslași așezați în genunchi. Apa ajungea până la marginea de sus a trunchiului. Din fericire, lacul era liniștit.

— Ei se tem mai tare decât dumneavoastră, strigă Wintija. Nu știu să înoate.

Apa era rece ca gheața, dar soarele începu să-i încălzească. După zece minute, deveni aproape insuportabil. Fără încetare, Malko și Samantha își stropeau fața cu apă, riscând să răstoarne pirogile. Iar faleza părea la fel de îndepărtată... Traversarea lacului le lua trei ore. Trei ore fără să te miști, ghemuit pe fundul unei pirogi, este enorm de mult. Un păianjen se urcă pe piciorul Samanthei, dar călătoria lui se opri acolo.

Pe Malko îl cuprinse o stare de somnolență. Cu capul lăsat pe spate, el încercă să recupereze ceva din forțele irosite până atunci:

Când se trezi la realitate, pirogile se aflau la câțiva metri de satul Trumjan. Mai mulți copii alergau de-a lungul țărmului, agitându-și mâinile în semn de bun venit. Bordeiele erau ridicate între lac și faleză, pe o bandă îngustă de pământ. De o parte și de cealaltă, era jungla.

Debarcarea fu măreață. Erau de față toți locuitorii satului. Personajul care îi fascina cel mai tare nu era Malko, ci Samantha. Femeile se înghesuiau să-i atingă sânii, picioarele și lanțul de aur.

— Nu vă temeți de ei. Nu au mai văzut niciodată o femeie albă. Olandezii nu s-au aventurat niciodată până aici, iar turiștii, nici atât. Aici sunteți în deplină siguranță.

Cu mare alai, fură conduși până la o casă destul de curățică, puțin retrasă. Bineînțeles, nimeni nu vorbea englezește și viitorul era destul de incert.

— Este casa unor tineri căsătorți, le spuse indonezianca. Aici veți fi liniștiți. După ce trece pericolul, vin să vă iau. Trebuie să aveți însă grijă să nu mergeți în locul împrejmuit care se află

în spatele satului: este un loc sacru și străinii nu au voie să pătrundă acolo. Locuitorii acestui sat sunt animiști. Ei nu-și îngroapă morții, ci îi duc și-i lasă în junglă, ceva mai departe, unde vin maimuțele ca să-i devoreze. Probabil că veți putea merge să-i vedeți.

* * *

Malko și Samantha se uitau cu inima strânsă de emoție cum Wintija se îndepărtează în micuța pirogă. Localnicii nu erau deloc ostili, dar cu toate acestea, se simțeau pierduți. Nu aveau nici un mijloc de comunicare cu exteriorul, nici măcar un radio. În fața lor, de cealaltă parte a lacului, se înălța amenințător Mont-Agung, cu pantele negre și golașe.

La orizont, ținutul părea total nelocuit. În afară de satul Trumjan, malurile lacului erau pustii. La Washington, David Wise se întreaba cu siguranță de ce Malko nu dădea nici un semn de viață...

Doi tineri îi aduseră lui Malko un soi de grepfrut de o mărime deosebită, tăiat cu *parangul,* din care se scurgea un suc parfumat.

* * *

Wintija conducea mașina cu inima ușoară. Se apropia de Bangli și până acum nu i se întâmplase nimic rău.

Era fericită că putuse veni în ajutorul lui Malko, dar și puțin agasată de prezența femeii brune. Dacă nu ar fi fost aceasta, i-ar fi plăcut să rămână și ea acolo cu Malko. Era înnebunită după bărbații blonzi, cu pielea albă, iar ochii aurii ai acestuia erau extraordinari.

Capetele tăiate dispăruseră de pe bornele kilometrice, dar casele arse erau încă acolo, sinistre și în ruine.

Deodată, când să intre în Bangli, apăru un baraj. Wintija frână. De data asta nu avea nimic ascuns, iar mitraliera nu o mai speria.

Surâzătoare, ea scoase capul pe fereastra coborâtă și recunoscu chipul civilului din PKI, cu care avusese de-a face în ajun.

— Bună ziua, spuse ea.

Fără să scoată o vorbă, el deschise portiera cu brutalitate și o smulse pe Wintija afară din mașină, aruncând-o în praful drumului.

Sarongul ei se ridică, dezvelindu-i coapsele cu forme perfecte, dar acest lucru nu-l emoționă pe bărbat. Când femeia încercă să se scoale în picioare, el o lovi cu sete cu patul puștii. Pielea obrazului plesni cu un zgomot sec și începu să curgă sânge. Se vedea osul alb al maxilarului.

Wintija se prăbuși.

Bărbatul o apucă de păr și o târî până la o mașină în care se aflau doi civili din PKI.

— Iat-o, spuse el cu un glas triumfător. Pot să o ucid?

Abia aștepta să-și răscumpere slăbiciunea de care se făcuse vinovat. Cum însă ar fi putut el, un simplu militant din Bangli, să știe că însăși Kali, soția președintelui se interesa de femeia aceasta?

— Imbecilule, făcu șeful PKI, pornind motorul.

Jeepul demară cu brutalitate, iar chipul Wintijei se izbi de un șurub, care-i sfârtecă o nară.

* * *

Samantha contempla în tăcere un craniu uman, îngropat pe jumătate în nisipul micuței plaje ce înconjura lacul. În jurul ei și al lui Malko, țipau maimuțele care păstrau o distanță respectuoasă față de ei. Vâzându-i apropiindu-se de locul unde se depozitau cadavrele, ele credeau că li se adusese hrană proaspătă. Decepționate, se răzbunau țipând înciudate.

Cei doi mergeau pe oase, pe resturi de cranii și cavități toracice, acoperite cu o mâzgă verzuie. Era un cimitir sub cerul liber. Din cauza altitudinii, aerul era răcoros, dar plăcut.

Samantha și Malko se priviră. Se gândeau la același lucru. Nu era un lucru imposibil ca și osemintele lor să se alăture în curând celor care putrezeau în junglă.

Malko își întoarse privirea de la oase și o îndreptă către lac...

Simți că i se oprește inima în loc. Din depărtare, un obiect se deplasa cu o viteză uimitoare.. La început, avu impresia că

este o pasăre mare ce zboară la mică altitudine. Apoi, văzu valul de spumă lăsat în urma lui: era o barcă cu motor care se apropia de ei.

— Privește!

Ochii cenușii ai Samanthei erau împietriți. Când se întoarse către Malko, un cerc alb îi înconjura buzele.

— Am fost trădați, șopti ea.

Se întoarseră în fugă către sat. Acolo nu se găsea nici o ambarcațiune cu motor, așa că vasul ce se apropia era din afară. Acum se distingea mai bine. Era o șalupă pneumatică ce avea la bord șase bărbați. Armele lor străluceau în lumina soarelui.

Malko și Samantha se întoarseră în centrul satului, cu sufletul la gură, în momentul în care șalupa acosta în debarcader.

O luară la goană către zona interzisă. Zidul din piatră era pe jumămate dărâmat și putură să-l treacă ușor. Înăuntru erau o mulțime de movile impresionante. Cei doi se ascunseră după una din ele în așteptare. Exista o șansă minimă ca cei veniți în căutarea lor să plece fără să-i găsească. Asta numai dacă sătenii ar fi tăcut.

Se auziră țipete. Soldații scotoceau prin casele oamenilor.

Dintr-o dată, silueta unuia dintre săteni apăru pe zid, cu spatele la cei doi fugari.

Se auzi o rafală de mitralieră. Omul se prăbuși cu fața în jos. În locul lui apăru un civil în uniformă de luptă, înarmat cu o pușcă automată.

Acesta inspectă locul cu teamă, apoi sări înăuntru, cu arma pregătită. Un al doilea bărbat încălecase zidul, zărindu-i pe Malko și pe Samantha.

Malko ridică mâinile încet. Urmau să fie măcelăriți fără îndoială și nu aveau nici un ajutor de nicăieri. Samantha făcu la fel.

Imediat civilii îi înconjurară și, cu lovituri, îi făcură să iasă din incinta sacră. Sătenii erau adunați în jurul cadavrului aceluia care apărase locul sacru. Mai mulți bărbați cu *paranguri* în mâini se uitau cu ură la intruși.

Un moment, Malko nutri nebunesca speranță că aceștia

aveau să-i atace pe invadatori. Dar puștile automate le impuneau respect.

Cinci minute mai târziu, Malko și Samantha fură legați fedeleș ca niște caltaboși și aruncați în fundul unei pirogi. Râzând în hohote, unul dintre civili își descărcă arma în sătenii adunați pe țărm să asiste la plecarea șalupei.

Capitolul XV

Malko și Samantha fură îmbrânciți cu sălbăticie în mijlocul unui grup de militanți ai PKI, care ședeau îngenuncheați pe călcâie într-un loc înconjurat de porticuri de piatră, acoperite de liane și de flori tropicale. Fețele lor rotunde și indiferente nu reflectau absolut nimic din ororile la care fuseseră martori de la începutul rebeliunii. Ruinele marelui templu din Bangli erau sediul tribunalului revoluționar ce lucra zi și noapte. „Taminii" aduceau aici pe suspecții ce erau imediat executați. Totuși Malko și Samantha nu fuseseră maltratați, în afară de câteva lovituri date cu patul puștii.

Fuseseră azvârliți într-un colț al unei magazii și nu se ocupase nimeni de ei până la sosirea lui Kali, care era însoțită de o gardă de corp, formată din cei mai duri oameni din PKI.

Soția președintelui îi privise îndelung, fără să le adreseze vreun cuvânt. Ochii ei însă arătau cât este de satisfăcută. Ziua se scursese, și acum era pentru prima oară când fuseseră scoși din magazie.

Când indonezienii îi văzură pe cei doi albi, se lăsă liniștea. Până acum nu mai masacraseră decât coreligionari și cei mai mulți dintre ei se temeau încă de bărbatul alb, puternic și distant.

Gărzile îi aduseră în fața lui Kali, care era așezată pe un fel de estradă acoperită cu o pânză. De dimineață, ea începuse să bea arak, plină de bucurie. De acum înainte, președintele nu avea să-i mai refuze absolut nimic. În cel mult patruzeci și opt de ore, Bali va fi în întregime în stăpânirea PKI.

Era timpul să fie proclamat un guvern provizoriu independent, iar președintelui nu-i rămăsese decât să se proclame „depășit" de situație și să pună mâna pe Java și

Borneo. Nimeni nu ar fi opus rezistență. Kali era nebună de fericire. Nu numai că era favorita președintelui, dar mai câștigase și credit politic. Se și vedea călătorind în străinătate, la tratative cu marii șefi de stat.

Malko o readuse la realitate.

— Riscați să aveți grave neplăceri dacă mă veți executa, îi spuse el. Bali nu va putea rămâne la infinit izolată de restul lumii... Am putut trimite deja un mesager la Djakarta, nu trebuie să uitați acest lucru.

Kali bătu cu palma în masa din fața ei. Nimeni nu vorbea engleza în Bangli și se simțea la adăpost. Un zâmbăt răutăcios îi apăru pe chip.

— „Mesagerul" dumneavoastră este mort, spuse ea. Nimeni nu este la curent cu ce se petrece aici.

Cu o satisfacție extraordinară, ea îi povesti lui Malko, cum reușise ea să distrugă cele două avioane.

Malko se făcu alb la față. Niciodată nu-și imaginase un plan atât de machiavelic!

— Sunteți un adevărat monstru, zise el. Dar nu veți reuși. Oamenii ca dumneavoastră nu reușesc niciodată.

În sinea lui, era disperat. Se spulberase și ultima fărâmă de speranță.

În Bangli domnea o neobișnuită animație. Grupuri de militanți PKI și de militari raliați la noua cauză circulau fără întrerupere, aducând noi prizonieri pe care-i îngrămădeau într-un țarc din spatele templului. Cei mai mulți dintre ei erau țărani pașnici, care nu înțelegeau nimic și se supuneau fără să se împotrivească.

Malko observă că numai civilii cu banderola PKI aveau armele noi aduse de Samantha.

— Veți fi judecați de un tribunal militar, pentru motivul că v-ați opus revoluției, îi anunță Kali.

— Cine face parte din tribunalul revoluționar? o întrebă Malko.

Kali surâse plină de venin.

— Acești doi bărbați și cu mine. Unul este reprezentantul guvernatorului, iar celălalt este șeful PKI din Bangli. Asta pentru că ați fost arestați pe teritoriul acestui sat.

Totul era absurd și grotesc. Malko ridică din umeri.

Deodată, își făcu apariția un grup de rebeli care îmbrânceau șase chinezi îngroziți. Unul dintre aceștia protesta cu o voce ascuțită, apoi se aruncă la picioarele lui Kali.

Fuseseră ridicați din locuințele lor incendiate. Juraseră credință revoluției. Mulți gură-cască se adunaseră în jurul lor curioși. Chinezii erau acuzați că și-ar fi tăiat părul și l-ar fi răspândit pe câmp ca să otrăvească vitele!

Deodată, profitând de un moment de neatenție, unul dintre chinezi o luă la fugă. Un tamin îi trase trei gloanțe în spate. Atunci începu un adevărat măcel. Taminii se dezlănțuiră, golindu-și încărcătoarele în trupurile care abia se mai mișcau. Ultimul chinez reuși să se târască până la marginea piscinei comunale care se afla lângă templu. Împușcat, el se prăbuși în apa murdară. Un tamin continuă să tragă cu sete în corpul ce plutea încă pe apă. Zgomotul împușcăturilor atrăsese pe copiii care asistau la această scenă fără a părea impresionați de ceea ce văd.

Kali ridică mâna și împușcăturile încetară. Ea se uită urât la Malko.

— Iată cum sfârșesc cei care se opun revoluției, spuse ea cu un ton emfatic. Nimeni nu poate scăpa de mânia poporului indonezian...

Într-adevăr, Malko nu prea vedea de unde ar fi putut veni scăparea. Bali era total rupt de restul lumii. Puținii turiști care se găseau la *Bali-Beach* urmau să fie escortați la aeroport și trimiși în Djakarta. Apoi, un văl gros avea să acopere insula fermecată.

Samantha și Malko aveau să fie de mult timp oale și ulcele când cineva se va gândi să-i caute...

Cadavrele chinezilor fuseseră azvârlite ceva mai departe. Fu adus un amărât cu brațele legate la spate. Judecata lui dură exact două minute. Kali făcu un semn cu capul și doi tamini se apropiară. Ei îl împinseră pe condamnat până la scara de piatră ce ducea la piscină. Unul își scoase *parangul*. Prizonierul scoase un urlet neomenesc: măruntaiele îi tâșniră din pântecele înjunghiat. Imediat, al doilea tamin îi reteză capul cu o lovitură teribilă și sigură.

— Acum va începe judecata celor doi albi, anunță Kali. În curând vă veți întâlni cu complicea voastră, Wintija. Este acolo, jos.

Mâna ei arătă către piscina în care balinezii se scăldau adesea goi-goluţi. Malko simţi o anume uşurare la gândul că tânăra indoneziancă nu îi trădase. Asta însă nu le uşura situaţia.

Judecata nu dură mai mult de trei minute. Kali şi cei doi se consultau vorbind încet. Nu aveau nici măcar o foaie de hârtie în faţă. De fapt, cei doi nici nu ştiau să scrie. Soţia preşedintelui anunţă cu glas tare:

— În numele legii, aţi fost declaraţi vinovaţi. Veţi fi executaţi conform tradiţiei noastre...

Ea nu preciză însă de ce anume erau vinovaţi, la ce lege făcuse aluzie, şi nici care era „tradiţia" lor...

Fără îndoială era ceva destul de neplăcut, având în vedere moravurile locului.

Ochii cenuşii ai Samanthei nu clipiră. Liniştită, ea se aşeză pe iarbă ca şi cum tocmai i s-ar fi anunţat că trenul ei avea întârziere. Creierul lui Malko era asaltat de o groază de gânduri. Mai fusese condamnat la moarte încă de două ori până acum. În Africa, la Burundi, şi la Bagdad. Dar în ambele ocazii, ştia că cineva încearcă să îl salveze. Aici însă, era cu totul la discreţia lui Kali.

Gărzile îi împinseră ceva mai departe. Malko crezu că-l vor executa pe loc şi-i spuse Samanthei:

— Sper că nu va fi prea dur.

Nemţoaica înălţă din umeri cu un gest de neputinţă.

— Toţi trebuie să ne înfruntăm odată şi-odată cu propriul destin...

Dar, în loc să fie duşi către piscină, gărzile îi duseră ceva mai departe. Kali hotărâse pentru ei ceva mai special. Malko se simţi cuprins de o toropeală morbidă. Vocile şi exclamaţiile celor din jur se auzeau ca din ceaţă. Oamenii mureau în jurul lui, fără ca să-şi mai dea seama. Camioanele PKI aduceau în continuare noi victime.

* * *

Kali băuse pe puţin jumătate de litru de arak. Capul i se cam învârtea, dar euforia de care se simţea cuprinsă era pusă pe seama victoriei. Peste numai câteva ceasuri, avea să fie stăpână peste Bali, cu drept de viaţă şi de moarte asupra locuitorilor insulei.

Mai mult din cauza aceasta amânase ea execuția albilor pentru sfârșitul zilei. Lângă aceștia se afla acum un ofițer PNI, prins în momentul în care încerca să fugă de pe insulă. Mai era acolo și un proprietar al cărui hambar era plin cu orez. Cei doi prizonieri fuseseră bătuți în mod copios și fața ofițerului era plină de sânge. Kali plescăi enervată din limbă. Văzuse că una din unghiile ei avea lacul descojit. Imediat, trimise pe una dintre gorile până la Mercedesul ei. Avea în geantă o sticluță cu dizolvant. În mijlocul atâtor oameni care mureau, ea începu să-și refacă frumusețea...

Hassan, călăul, o matahală cu trăsături necioplite și cu buze groase, era un vechi membru al PKI din Bangli. De la începutul rebeliunii, el ucidea după un ceremonial fix. Ducea condamnații până la marginea bazinului, apoi îi punea să îngenuncheze pe ultima treaptă. În general, îi decapita dintr-o singură lovitură. Din cauza oboselii însă, lama începuse să alunece pe vertebre. Atunci el era obligat să-și termine treaba înjunghiindu-și victima.

Tocmai acum, doi tamini aduceau la locul de execuție un tânăr. Înainte de a se prăbuși sub tăișul sabiei, acesta urlă:

— *Hirup PNI !*[1]

Furios, călăul reuși să-l mai străpungă cu sabia înainte ca nefericitul să cadă în apă.

Încetul cu încetul, o isterie colectivă cuprinse întreaga asistență. Femeile se apropiară și îl încurajau pe călău cu țipete ascuțite. Una dintre ele se încăpățâna să-i dea lui Kali o sticlă plină cu arak. Mai mulți simpatizanți ai PKI aduseseră instrumente muzicale cu ei. Ei se așezaseră pe jos și începuseră să se roage. Execuția era pe cale să se transforme într-un sacrificiu de ritual.

Kali simțea cum i se învârtește capul și cum mii de ace o înțeapă în tot corpul. Era nemaipomenit de excitată.

Călăul își încrucișă brațele la piept. Îi lichidase pe toți. Pe toți, în afară de cei patru prizonieri speciali. Cu respect, el se apropie de Kali ca să o întrebe dacă poate să-i execute.

— Începe cu ofițerul și cu proprietarul, îi porunci Kali.

Și distracția începu iar.

---

[1] *Trăiască PNI (n.a.)*

Unul din mesagerii PKI aduse o pisică neagră, pe care o ţinea departe de trup. În vreme ce tovarăşii săi scandau o melopee primitivă, Kali scoase din cutele sarongului un cuţit şi castră animalul!

Urletele animalului torturat erau atât de îngrozitoare, încât Malko şi Samantha simţiră nevoia să urle şi ei numai ca să acopere sinistrul ţipăt. *Amocul* îi cuprinsese pe indonezieni, transformându-i în nişte nebuni furioşi.

O femeie se năpusti la pisica mutilată şi, cu o singură lovitură de *parang*, o despică în două. Ceilalţi îi urmară exemplul şi, curând, din bietul animal nu mai rămase decât o grămăjoară de măruntaie însângerate. Oamenii înşfăcau rămăşiţele şi le aruncau în cei patru condamnaţi.

O bucată o lovi pe Samantha, care scoase un ţipăt. Era lividă. Muzicanţii începură să cânte mai tare, iar femeile adunate îi cerc în jurul prizonierilor începură să danseze.

O senzaţie de căldură cuprinse pântecele lui Kali. Arakul şi atmosfera din jur îşi făceau efectul. Simţea o nevoie irezistibilă de a se alătura celorlalte femei care ţopăiau într-un sarabandă drăcească. Ghicindu-i gândul, una din femei o luă de mână şi o atrase în vârtejul dansului.

Hassan, ghemuit aproape de muzicanţi, dădea pe gât o sticlă plină. Ochii lui mici urmăreau dansul femeilor. Puţin stingherit, îşi întoarse privirea când Kali intră în joc.

Una din femei se aşeză în genunchi lângă proprietarul de orez. Din nou, micul jungher ieşi din sarong, cumplit de ascuţit. Cu un hohot dement, indoneziana se aplecă peste pântecele bărbatului şi, cu o mişcare verticală, înfipse lama în pantalon, îl despică şi, cu gesturile unui chirurg, îl castră! Nenorocitul scoase un urlet atroce. Se zbătea, iar ţipetele lui scădeau şi creşteau în intensitate pe măsură ce cuţitul desăvârşea oribila mutilare. Cu un strigăt de triumf, ea se ridică în picioare agitând organele însângerate. Urletele asistenţei sfârşiră prin a o scoate complet din minţi. Aruncând trofeul peste muribund, ea îşi smulse bluza din *batik* şi îşi mânji cu sânge sânii goi!

Samantha se prăbuşi peste Malko. Dinţii îi clănţăneau de frică.

— Doamne, Dumnezeule!

Malko scrâşni din dinţi, încercând cu disperare să nu se

lase cuprins de panică. În acest moment, ar fi dat aripa dreaptă a castelului său pentru o mitralieră și câteva cutii cu cartușe...

Femeile îl masacrau de viu pe „profitor", sfâșiindu-l cu cuțitele, cu *parangurile* și cu unghiile. Curând acesta încetă să mai urle. Acum era doar un morman însângerat și dezgustător.

Infernala orgie continua.

Kali se proțăpi în fața lui Malko și a Samanthei. Era aproape de nerecunoscut. Ochii îi erau holbați, buzele rânjeau oribil, iar pieptul dezgolit oscila în ritmul dansului.

Ochii ei de nebună nu-l vedeau pe Malko. El își cunoștea sfârșitul. Tot ce dorea era să nu fie prea abject și să poată să-și domine trupul.

El tresări. Aduseseră altă pisică. Era neagră. De astă dată, animalul fu aruncat peste trupul ofițerului și *parangurile* se năpustiră sfârtecând și animalul și bărbatul deodată.

Era un adevărat sabat medieval. Toate femeile erau acum cu pieptul gol. În timp ce dansau, își sfâșiau sânii cu unghiile. Uitându-și rangul, Kali știa doar că ea este cea mai frumoasă și că pântecele o arde. Niciodată nu mai simțise așa ceva. Simțea cum o ard privirile rebelilor. Ondulându-și șoldurile în ritmul muzicii, cu sarongul înmuiat de transpirație, ea îi sfida.

Hassan aruncă sticla goală și se ridică clătinându-se. Ca un automat, el se îndreptă spre Kali și, fără să scoată nici o vorbă, o apucă de mână și o trase către o colibă aflată în apropiere. Lângă el, ea părea minusculă. Femeile se opriră din dans. Nu erau chiar atât de amețite încât să uite rangul lui Kali. Știau că este bogată și puternică. Erau convinse că ea va reacționa cu sălbăticie. Era doar soția președintelui. Câțiva muzicanți lăsară instrumentele din mâini.

Dar Kali, docilă, se lăsa condusă. Atunci Hassan o cuprinse de talie și o ridică de la pământ, ca pe un sac cu orez. Cei doi se făcură nevăzuți în colibă.

Urmă un moment de stupoare. Apoi, femeile începură să se apropie, uitând de cei doi prizonieri supraviețuitori.

Voiau să vadă ceea ce niciodată nu și-au putut imagina.

În cabană, Hassan se clătina pe picioare. Cu o mână smulse sarongul de pe Kali, care zăcea grămadă în mijlocul colibei. Acum ea rămase complet goală. El o strânse cu putere la piept. Femeia, insensibilă la duhoarea emanată de trupul

călăului, nu dorea decât să fie posedată. Nici unul nu spunea nimic.

Încercând să scoată veşmintele bărbatului, ea îşi rupse o unghie. El îi frământa sânii cu mâinile lui uriaşe. Kali gemea de durere, dar şi de plăcere.

Dintr-o dată, Hassan se clătină şi căzu, antrenând-o şi pe Kali o dată cu el. Capul ei se izbi de pământ. O lumină puternică o orbi şi îşi pierdu cunoştinţa. Hassan, abrutizat de alcool, continua să-i frământe trupul gol, grohăind cuvinte fără înţeles. Cumetrele se înghesuiau la uşă urmărind cu sufletul la gură incredibilul spectacol. Păreau decepţionate. Deodată, una dintre ele intră în colibă şi se apropie de Hassan. Dând la o parte trupul inert al lui Kali, ea începu să-i smulgă hainele. Imediat se năpustiră şi celelalte femei şi, râzând, o ajutară. În câteva secunde, călăul rămase în pielea goală.

Toată asistenţa părea profund impresionată de virilitatea lui. Cea care îl dezbrăcase prima începu să-l mângâie, cu mişcări abile şi brutale. Bărbatul făcu ochii mari, încercă să se ridice în picioare, apoi căzu pe spate. Toată lumea se învârtea în jurul său. Sub mângâierile femeii, nervii săi începură să reacţioneze, spre încântarea şi bucuria cumetrelor.

Prima ţipă un fel de ordin. Ele se aruncară pe Kali, o luară pe sus şi o aşezară peste trupul lui Hassan. Cu picioarele desfăcute, cu capul bâlângănind, ea gemu încercând să se elibereze. Dar, cu o precizie diabolică, femeile o înfipseră în membrul lui Hassan. Kali deschise ochii. Era atât de excitată, încât plăcerea o cuprinse imediat. Celelalte o lăsară în pace. Ca să-şi păstreze echilibrul, Kali îşi încleştă mâinile de şoldurile bărbatului care grohăia fără să ştie că face sex cu soţia preşedintelui. Era prea beat.

Kali ţipă, cu gura larg deschisă. Avea impresia că este despicată în două. Voia ca această senzaţie să nu se termine niciodată.

Apoi, căzu extenuată ca o cârpă, alături de el, cu răsuflarea tăiată.

Rebelii erau toţi înghesuiţi în pragul uşii. Alţii se împingeau de la spate, toţi îmbibaţi în arak. În clipa când Kali se prăvăli lângă Hassan, toţi avură un moment de ezitare. Muzicanţii încetară să cânte. Cu privirile îndreptate către colibă, nici unul

nu îndrăznea să se uite. Acum nimeni nu se mai ocupa de cei doi prizonieri, care zăceau lungiți lângă cele două cadavre.

În fața spectacolului oferit de trupul gol al lui Kali, un tânăr militant, cu ochii ieșiți din cap, îndrăzni să intre în colibă. Hassan sforăia.

Tânărul îngenunche între picioarele lui Kali, o întoarse cu fața în jos și o penetră pe la spate cu o furie năpraznică. Femeia scoase un urlet de durere.

Când bărbatul termină, un altul îi luă locul, apoi un altul.

Cu ochii deschiși, Kali părea să savureze momentul, mai mult din punct de vedere cerebral decât fizic. Nu mai știa numărul bărbaților care profitaseră de ea.

Când își reveni în simțiri, descoperi că este singură în colibă cu Hassan care dormea în continuare. Cu toate că era foarte amețită, reuși să se ridice în picioare și să-și tragă pe ea sarongul sfâșiat. Foarte vag își mai amintea de cele întâmplate, dar corpul o durea îngrozitor. În ciuda acestui fapt, se simțea minunat.

Strângându-și sarongul la piept, ea ieși din colibă.

Afară nu se schimbase nimic. Prizonierii erau încă acolo. Muzicanții începuseră să cânte și militanții PKI stăteau așezați în cerc.

Capitolul XVI

Malko simţi cum este înşfăcat şi ridicat în picioare. Tresărind, el îşi spuse că i-a venit sfârşitul. După plecarea lui Kali, se mai liniştise. Cum picioarele nu îi fuseseră legate, încercă să se zbată, dar trei rebeli îl târâră pe pajişte către scara unde erau ucişi condamnaţii la moarte. Kali îşi făcu apariţia, cu chipul răvăşit şi ochii strălucitori. Ea urmă grupul condamnaţilor. Porunci să fie adusă şi Samantha. Dădu un ordin scurt şi aceasta fu împinsă în faţa lui Malko.

Tânăra nemţoaică trebuia să moară prima.

Ea fu împinsă pe piatra cenuşie. Malko simţi un adevărat şoc. Peste câteva minute, nu va mai rămâne din ea decât o bucată inertă de carne, plutind în apa murdară din bazin, laolaltă cu celelalte cadavre...

El blestemă CIA, pe indonezieni, pe Kali şi pe acel preşedinte dement care voia să facă o revoluţie. Acum însă era prea târziu. Kali smulse *parangul* din mâna bărbatului care îi luase locul lui Hassan. Ţinând femeia de păr, o sili să-şi dea capul pe spate. Ochii cenuşii ai Samanthei fixau un punct îndepărtat.

Ea se lupta din răsputeri să nu ţipe. Kali se apropie de urechea ei şi începu să-i explice cum, înainte de a fi decapitată, o pisică îi va sfâşia măruntaiele.

Malko căuta cu disperare un mijloc pentru a scăpa cu viaţă. Era o chestiune de minute. Memoria sa extraordinară lucra acum cu viteza unui ordinator, trecând în revistă toate evenimentele trăite de el de când venise în Indonezia. Undeva, în zonele cele mai obscure ale subconştientului său exista ceva. *Ştia* că mai putea face ceva.

Era imposibil însă să găsească ce anume.

Memoria sa se trezi în momentul în care *parangul* se ridică deasupra capului Samanthei.

El urlă:

— Kali, Kali, ai pierdut. Preşedintele nu te mai vrea. Ai fost deja înlocuită!

În mintea sa apăru chipul stewardesei companiei Garuda care îi povestise despre escapadele amoroase ale preşedintelui. În cazul în care Kali era la curent, nu-i mai rămânea decât să se roage lui Dumnezeu pentru sufletul său. Cu siguranţă că aflase deja. Dar nu găsise nimic altceva...

Soţia preşedintelui rămase cu *parangul* în văzduh, apoi coborî braţul şi plecând de lângă Samantha, se apropie de Malko, cu o privire întunecată ca iadul. El crezu că-l va ucide pe loc pentru că îndrăznise să insinueze că ar fi fost înşelată. Trebuia să-şi asume acest risc.

— Ce aţi spus? întrebă ea cu o voce de gheaţă.

Malko o privi drept în ochi, ca şi cum ar fi vrut să o hipnotizeze.

— Am spus că aveţi o rivală. Că nu veţi mai fi preşedintă pentru mult timp...

El îi repetă vorbele rostite de stewardesă, cuvânt cu cuvânt. Chipul lui Kali devenise înfricoşător. Era întruchiparea vie a urii. Malko îşi dădu seama că ţintise unde trebuie. Dar unde va duce asta?

Ea bătu din picior.

— Este o minciună şi vă voi ucide!

Dar nu putea să se mişte. Malko nu cunoştea un amănunt. Kali ştia despre existenţa rivalei ei, Dewa. Cu câteva luni mai devreme, îi făcuse o scenă teribilă preşedintelui în legătură cu ea. Acesta îi jurase pe ce are mai sfânt că o va părăsi.

Cele afirmate de Malko însemnau cel puţin un lucru: că fusese minţită. Or, Dewa era o fată ambiţioasă, la fel de frumoasă ca şi ea, care nu ascunsese niciodată faptul că doreşte să-i ia locul. Malko nu avea cum să inventeze acest lucru.

Kali fu cuprinsă de o îngrozitoare incertitudine. Îşi dădea seama acum de ce se grăbise preşedintele să o trimită în Bali ca să conducă revoluţia. Altădată, gelozia sa era atât de mare, încât nu ar fi consimţit să o lase să plece de lângă el.

Dacă totul era adevărat?

Puterea ei dura atât timp cât era susținută de președinte. Se gândi la toate curtezanele care o urau. Singură, nu ar fi rezistat. Niciodată nu avusese milă de cei din jur. Îi părea rău că nu-i eliminase încă pe toți dușmanii.

Din întâmplare, privirea ei căzu pe Malko. Acesta își redobândise sângele rece. Mintea ei ageră începu să pună la cale un plan, cu o rapiditate demnă de felicitat...

Malko i-ar fi putut fi de folos, în cel mai rău caz. Iar dacă totul fusese doar o născocire sau o alertă falsă, avea de gând să-l facă să plătească amarnic pentru faptul să o speriase atât de tare.

Ea dădu un ordin scurt:

Imediat, militanții PKI îl luară pe Malko departe de templu. Acesta strigă:

— Să vină și Samantha!

Kali ridică din umeri. În acea clipă, soarta Samanthei îi era total indiferentă. Nemțoaica fu luată de pe piatra de sacrificiu. Când fu adusă lângă Malko, tremura din toate încheieturile

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea. Vor să ne tortureze din nou?

El îi șopti la ureche:

— Nu. Am avut o idee care ne poate face să câștigăm ceva timp. Sau chiar să scăpăm.

Kali se făcuse din nou nevăzută. Decepționați, rebelii începură să se împrăștie care încotro. Distracția luase sfârșit. În colibă, Hassan sforăia de mama focului.

* * *

Furia și ura o sugrumau pe Kali. În căsuța de lemn unde era statul major al PKI, ea comandă o ceașcă de ceai, dar nu se atinse de ea. Le explicase șefilor PKI că cei doi prizonieri urmau să fie executați la Denpasar, în prezența unei asistențe cu mult mai numeroase.

În zadar încerca ea să-și spună că este vorba de ceva lipsit de importanță, căci frica punea stăpânire pe ea din ce în ce mai tare.

Desigur că avea informatorii ei printre oamenii din anturajul președintelui. Or, aceștia nu-i spuseseră nimic. Oare chiar atât

de puţin mai valora? Nu mai inspira nimănui teamă? Simţi că o cuprinde nebunia. Trebuia să afle imediat adevărul. Se simţea ţintuită în Bali. Cu cât se gândea mai mult, cu atât un gând punea stăpânire pe ea. Un gând primejdios, dar singurul care ar fi putut să o asigure şi să-i redea încrederea în sine.

Preşedintele avea oroare de scenele de gelozie.

Kali era bolnavă de îndoială. Mârşăvia planului făcut de soţul ei era machiavelică. Pe ea o trimitea să facă o treabă primejdioasă şi murdară, în timp ce el îşi oferea o femeie nouă, cu mâinile nepătate de sânge.

Singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l sune pe preşedinte şi să-l anunţe că vrea să se întoarcă. Liniştea se instalase în Bali. Nu avea de gând să-i sufle nici o vorbă despre Dewa. O să aibă ea grijă să-şi regleze conturile cu rivala ei la Djakarta.

Singura legătură telefonică era posibilă abia a doua zi, acasă la prietenul ei, guvernatorul insulei. După aceea putea să fie liniştită.

Şeful PKI din Bangli o invitase la un uriaş *nasi-goreng*. Ea încerca să-şi facă singură curaj. Imediat cum bănuielile i se vor risipi, avea de gând să reteze capetele ticăloşilor de albi, cu mâna ei. Avea însă în faţă o noapte lungă de nesomn.

* * *

Malko şi Samantha se aflau în întuneric. Nimeni nu le adusese de mâncare. La ce bun? Erau doar nişte cadavre vii. Nu mai voiau să risipească orezul pe ei. Afară, în faţa colibei, unul dintre torţionari se plângea uneia dintre santinele. Era nemulţumit că fusese acuzat de neglijarea îndatoririlor de cantonier. Or, el dormea toată ziua, iar noaptea nu dormea decât cinci ore. Atunci, când mai avea timp şi de muncă?

— E nedrept, făcu el. Partidul ar trebui să-mi dea o raţie dublă de orez.

— Ai dreptate. Este o nedreptate, îi întări vorbele tovarăşul său.

Orele treceau încet. Satul se scufundă în somn. Nu mai rămăsese nici un singur membru al PNI şi nici un chinez. Nu fuseseră uitaţi nici copiii şi nici nevestele lor. Avuţiile acestora

fuseseră împărțite și ordinea putea să domnească din nou. Marele bazin de lângă templu fusese curățat, iar turiștii străini puteau veni liniștiți fără pericolul de fi fi șocați.

Malko se rostogoli lângă Samantha. Îi simțea pielea udă de sudoare. Numai ochii ei cenuși erau la fel de dârzi.

Malko nu îndrăzni să-i dea vreo speranță. Numai o minune i-ar mai fi putut salva. Tot ce dorise era să mai câștige ceva timp, chiar cu riscul de a suferi torturi și mai cumplite.

* * *

În Mercedesul confortabil, care rula încet pe drumul desfundat, Kali scotea țipete de furie de una singură. Frica și furia se amestecau în sufletul ei torturându-l. Îi mai rămăsese însă o fărâmă de luciditate. Se gândea la răzbunare. Trebuia să se răzbune cu orice preț și să redevină stăpână pe situație.

Fiecare frântură din conversația telefonică avută cu soțul ei îi erau puternic gravate în minte. La fel ca și tăcerile lui. Lunga pauză care urmase după ce îl anunțase că se întoarce acasă. Vocea lui dulceagă și prudentă care îi sugerase că ar mai fi multe lucruri de făcut în Bali.

Erau aceleași cuvinte pe care le rostea ori de câte ori voia să se descotorosească de vreun general rebel. Se ferise să o contrazică. Dimpotrivă, îi vorbise de recepția triumfală pregătită pentru sosirea ei, demnă de frumusețea ei. Îi mai vorbise de cadoul pe care i-l va da. Un smarald așa cum îi plăcea ei.

În timp ce îl ascultase vorbind, imaginea Dewei îi jucase înaintea ochilor, ridicându-i tensiunea. Brusc avusese o revelație. Tot ceea ce spunea el era adresat altei femei! În acea clipă, Kali explodase. Țipetele și injuriile ei făceau să tremure telefonul. Ea pronunță numele rivalei sale, împreună cu cele mai groaznice obscenități. Îl insultă și pe el. Cu cât îl amenința mai tare, cu atât el nega totul, multiplicând jurămintele de dragoste. Dar de astă dată, Kali era convinsă că o minte. Îi cunoștea prea bine fiecare inflexiune a vocii. Ea fusese cea care îi trântise telefonul cu o înjurătură!

Câteva secunde mai târziu, realiza că își semnase condamnarea. Președintele nu putea să-și permită o dușmancă de calibrul ei. Mai ales acum, când era îndrăgostit de o altă

femeie. Și toate bijuteriile și banii ei împreună cu pașaportul diplomatic rămăseseră la palatul Bogor.

Un val de furie o înecă. În ciuda aerului său blând, președintele era de temut. Nu va întârzia să reacționeze.

Acum cei doi se aflau într-o cursă. Cel care era mai iute izbândea. Avea de gând să-l facă să-și plătească scump trădarea. Însutit!

Malko stătea în picioare în fața lui Kali. În aparență, nimic nu se schimbase în atitudinea indoneziencei. Era la fel de rece, de frumoasă și de mândră. Un singur lucru o trăda. Își ferea privirea de ochii aurii ai lui Malko.

Când îi adresă însă cuvântul, tonul era la fel de tăios, iar engleza ei era la fel de perfectă, cu fiecare silabă bine pronunțată.

— Am luat hotărârea să amân execuția dumneavoastră, spuse ea. Urmează să fiți transferat la Denpasar unde se va repeta judecata...

Malko își ascunse cu greu bucuria. Se vedea clar că nu este decât un simplu pretext.

— Și Samantha?

Kali se prefăcu indiferentă.

— Domnișoara Adler va fi executată azi.

— Atunci vreau să fiu și eu executat împreună cu ea.

Dacă l-ar fi auzit David Wise, și-ar fi înghițit țigara. Sentimentalismul nu făcea parte din bagajul unui agent aflat în misiune. Și nici amabilitățile față de un posibil adversar. Acesta era punctul numărul unu în codul agenților secreți. Dar Malko avea de apărat un blazon al onoarei. Un blazon cu mult mai vechi decât însăși CIA, a cărei deviză ar fi putut fi „scopul scuză mijloacele".

Kali nu intra în aceste considerații.

— Nu v-am cerut părerea. Am dat deja ordin să fie executată.

O frică îngrozitoare îi strânse stomacul lui Malko. Kali era capabilă să ordone torturarea și executarea Samanthei chiar în timp ce ei doi stăteau de vorbă, iar apoi să-l ducă și să-i arate un cadavru cald încă.

Era ceva foarte oriental. Simți atunci că-l cuprinde furia.

— Știu că aveți nevoie de mine. Altfel aș fi fost mort până

acum. Dacă o executați pe Samantha, jur că voi fi dușmanul cel mai rău al dumneavoastră!

Kali urlă, în culmea furiei:

— Tăceți odată. Dacă nu, voi pune să fiți împușcat. N-am nevoie de nimeni! Sunt soția președintelui!

Da, asta îi scăpase. Malko ghici însă că nu mai era chiar atât de sigură pe ea. Degetele băteau o darabană nervoasă pe lemnul mesei. După o pauză, ea se întoarse către unul dintre taminii înarmați care asistau la întrevedere fără să înțeleagă nici o vorbă din ce auzea. Îi dădu un ordin scurt apoi îi spuse în silă lui Malko:

— Va fi și ea transportată la Denpasar. Va fi executată mai târziu.

Pentru moment, Samantha era salvată.

— Ce doriți de la mne? întrebă Malko.

Kali ezită. Nu atât de frică, cât din orgoliu. Era obligată să-și recunoască inferioritatea.

— Este adevărat că lucrați pentru CIA? Nu sunteți doar un simplu aventurier ca femeia aceea?

Vocea îi era aspră și tăioasă.

— Mă aflu într-o misiune pentru Central Intelligence Agency, confirmă Malko.

Kali tăcu o clipă. Apoi continuă:

— Ce ar spune șefii dumneavoastră dacă ar primi lista cu numele tuturor ofițerilor armatei indoneziene înscriși în PKI? A tuturor celor care se vor răscula atunci când președintele va da semnalul?

Malko tresări. Era vorba de ceva atât de extraordinar, încât crezu că i se întinde o cursă. În același timp, simți că femeia spunea adevărul.

— De ce ați face așa ceva?

Ea evită să răspundă, ridicând din umeri.

— V-am întrebat numai dacă vă interesează, nu trebuie să vă explic de ce.

— Cu siguranță că ar fi interesați. Numai în măsura în care am putea dovedi că este adevărat. Ce doriți în schimbul acestei liste?

Ea surâse veninoasă.

— Mai întâi, viața dumneavoastră, apoi două sute de dolari

pentru mine și un pașaport diplomatic... Mai vreau să mă ajutați să fug din țară.

Desigur că Dalila nu inventase nimic. Malko se gândi câteva secunde. Poate ar mai fi avut timp să oprească complotul. CIA avea legături strânse cu anumiți ofițeri indonezieni, printre care se afla și generalul Unbung.

— Cred că acest târg ar putea fi posibil, răspunse el, dacă mai puneți la socoteală și viața domnișoarei Adler...

— Când aș putea primi banii?

Malko își permise un zâmbet.

— Chiar dacă aș ști de unde să scot două sute de dolari, nu v-aș da nici un cent atât timp cât nu vom fi afară din țară...

Kali se făcu albă de furie.

— Nu aveți încredere în mine?

Era ultimul lucru în care ar fi putut avea încredere.

— Nici cea mai mică, lăsă Malko să-i scape.

— Atunci, voi da ordin să fiți împușcați, urlă indonezianca. Sunt suficient de puternică pentru a mă descurca și singură. Sunt destui cei care vor să dea bani mulți pentru informațiile astea.

Ea lătră un ordin și una dintre santinele îl scoase pe Malko din cameră cu lovituri de armă.

El nu le simți însă. Știa că are nevoie de el. Începuse o partidă de pocher mortală. Malko pusese ca miză viața sa și a Samanthei și, în plus, succesul misiunii sale!

Capitolul XVII

Kali strângea telegrama în mână. Fusese trimisă prin unul din oamenii preşedintelui prietenului ei, guvernatorul. Oare pentru câtă vreme îl mai putea considera prieten?

Chiar în acel moment, un avion militar ateriza în Denpasar cu trei agenţi, însărcinaţi să aibă grijă de persoana ei. Şi să o conducă la Djakarta...

Îi mai rămânea foarte puţin timp ca să acţioneze. O dată ce intra pe mâna lor, va dispărea fără urmă. În baia de sânge care începea, nu trebuia să rămână nici un cadavru...

Ea năvăli în colibă şi Malko deschise ochii. Era încă întuneric. Sculat în pripă, paznicul din PKI, se frecă la ochii şi schiţă un salut.

Kali se postă în faţa lui Malko.

— V-aţi gândit la propunerea mea? Încep să-mi pierd răbdarea...

Era nervoasă şi nesigură.

Malko nu ştia ce se întâmplase în orele precedente, dar simţi că adversara sa este profund tulburată.

— Mai întâi dezlegaţi-ne şi apoi vom discuta, zise el.

Kali se uită la santinelă, care practic aţipise iar.

— Nu încă.

Malko, în schimb, era treaz de-a binelea.

— Nu am bani, dar dumneavoastră veţi primi imediat cum reuşesc să iau legătura cu cei de la Washington.

Tonul lui fusese convingător. Spre marea lui mirare. Credea că va începe o interminabilă discuţie. Dimpotrivă, Kali spuse cu o voce împăciuitoare:

— Vreau să vă cred. Dar asta nu e tot. Mai trebuie să mă scoateţi din ţară. Îmi puteţi promite şi acest lucru?

— Dacă pot, răspunse Malko fără a se compromite.

Samantha izbucni deodată:

— Doar nu ai de gând să o ajuți pe ticăloasa asta!

Kali se repezi și-i trase un picior în burtă. După un geamăt de durere, Samantha tăcu.

— Am să te ucid, șuieră indoneziana.

— Dacă o omorâți, acordul nostru nu mai stă în picioare, făcu Malko.

Kali se apropie din nou de el.

— Cine mă asigură că vă veți ține promisiunea, după ce vă voi da drumul să ieșiți de aici?

Ochii aurii nu îi evitară privirea.

— Eu nu obișnuiesc să spun minciuni, nici măcar unei femei ca dumneavoastră. Veți primi banii și vă voi ajuta să ieșiți din Indonezia. Dar mai întâi, trebuie să ajung în Celebes. De aici, sau din Java, nu pot să fac nimic.

Kali se ridică în picioare. Lumina zilei începuse să se vadă printre nori. Ea se uită la santinela adormită.

— De acord.

Tiptil tiptil, ea se strecură în spatele omului din PKI.

Se auzi o detonație surdă. Santinela se ridică brusc, lăsând din mâini pușca automată, și își duse mâna la gât. Apoi, se prăbuși, scuturat de convulsii. Glonțul îi pătrunsese prin ceafă și îl spulberase creierul.

Malko oftă de ușurare. Acum, Kali nu mai putea da înapoi.

Ea luă *parangul* de la mort și tăie legăturile lui Malko. Imediat, acesta făcu același lucru Samanthei. Nemțoaica se strâmbă de durere și se ridică în picioare. Timp de o fracțiune de secundă, ea o măsură pe indoneziancă din cap până-n picioare. Malko avu impresia că o să sară la ea.

Repede, el luă pușca de asalt. Acum nu era timp pentru răfuială.

— Samantha, suntem în pericol de moarte atât timp cât suntem în Bali.

Nemțoaica schiță un zâmbet palid.

— Am grijă să nu uit, spuse ea rar.

Kali avea mâna crispată pe micuțul pistol. Țeava puștii de asalt se întoarse către ea.

— Ați face bine să băgați pistolul acela în buzunar. Viața dumneavoastră depinde de viața Samanthei, ați înțeles?

Soția președintelui evită răspunsul. S-ar fi umilit prea mult. Dar își băgă pistolul în sarong și chipul i se mai liniști puțin. Era de acord cu armistițiul. Oricum, timpul o presa prea mult.

— Vom pleca în mașina mea, spuse ea. Până la Denpasar nu vom avea probleme. După aceea, sper ca totul să se desfășoare cu bine.

Malko nu mai avu timp să-i ceară alte explicații. Ea ieșise deja din colibă. Mercedesul era afară. Samantha și Malko se urcară, iar Kali trecu la volan. După cinci sute de metri, întâlniră un baraj. Văzând mașina, mai mulți rebeli se ridicară în picioare cu armele în mâini. De îndată ce o recunoscură pe Kali, ei o salutară veseli, fără să se mai uite înăuntru.

— Cum vom părăsi Denpasar? o întrebă Malko îndată ce lăsară satul în urmă.

— Am un prieten care are un avion.

Malko și Samantha schimbară o privire. Cum se mai răsturnaseră lucrurile! Kali părea acum la fel de hăituită ca ei.

Conștiința profesională se trezi în Malko. Poate că mai avea o șansă de reușită în misiunea sa.

— În ce parte a Indoneziei a mai izbucnit revoluția? PKI a preluat peste tot puterea?

Kali rânji.

— Nu s-au mișcat încă. Așteaptă să anunț eu ralierea insulei Bali la noul regim. Pentru ca președintele să aibă un pretext...

Malko se simți deodată mai bine. Lucrurile se schimbau.

— În cazul acesta, singurul om cu care trebuie să luăm legătura este generalul Unbung.

Kali se întoarse spre el, riscând să bage mașina în șanț.

— De unde îl cunoașteți?

— Nu are importanță, făcu Malko. Partea proastă este că acesta se află în Insulele Moluște.

Acum mașina străbătea orezăriile. Nu mai aveau mult și ajungeau la aeroport.

Mai multe camioane militare erau staționate în fața clădirii aerogării civile, dar nimeni nu se afla pe afară. La această oră matinală, soldații încă dormeau. De patru zile, traficul aerian fusese întrerupt.

Kali ocoli clădirea încuiată și intră pe pista de aterizare. Un

aparat Beechcraft bimotor era singurul avion de pe pistă, în apropiere de turnul de control. Malko recunoscu aparatul cu motorul demontat bucățele.

— Prietenul meu este aici, spuse Kali vădit ușurată. Trebuie să-l trezim.

Ei se opriră în fața unei construcții din lemn, ceva mai retrase. Kali coborî din mașină și se duse la ușă. Malko și Samantha rămaseră în mașină. Cu pușca de asalt lângă el, Malko se simțea mult mai sigur de el. În cel mai rău caz, își va vinde scump pielea...

Kali bătu încet în ușă. În cele din urmă, își făcu apariția un bărbat îmbrăcat destul de sumar. Acesta o trase pe Kali înăuntru și închise ușa după ea. Samantha se uită la Malko neliniștită.

— Oare ce mai pune la cale?

El ridică din umeri.

— Kali are nevoie de mine tot așa cum am eu nevoie de ea...

Ochii cenușii se îmblânziră brusc. Samantha își puse mâna cu unghiile rupte pe brațul lui.

— Niciodată nu voi uita ce ai făcut pentru mine, spuse ea.

Jenat, Malko remarcă trist:

— Încă nu am scăpat de aici.

Ușa se deschise și apăru bărbatul îmbrăcat în uniformă, urmat de Kali. Malko și Samantha coborâră din mașină. Ofițerul abia îi privi. Era tânăr, cu un chip limpede, dinți strălucitori și un păr negru și frumos.

— Grăbiți-vă, trebuie să acționăm repede, spuse el fără nici un fel de introducere. Pentru moment, ceilalți ofițeri sunt plecați la Denpasar unde au petrecut noaptea. Sunt singur.

— Aveți suficientă benzină ca să ajungem în insulele Moluște? îl întrebă Malko.

Pilotul scutură din cap.

— Nu. Iar aici este imposibil să facem plinul fără ordin semnat de guvernator. Îngrijorarea puse stăpânire pe Malko. Eșuau înainte chiar de a începe!

— Până unde putem ajunge cu benzina din rezervor?

Ofițerul se gândi puțin, apoi spuse:

— Până la Makassar. Dar acolo este periculos să aterizăm...

— Cu atât mai rău. Vom face plinul la Makassar, hotărî Malko.

Kali îl aprobă dând din cap. Înțelesese.

Deja pilotul se urcase în cockpit. După vreo zece minute interminabile, el sări pe pământ.

— Ascundeți-vă toți în camera mea. Trebuie să pregătesc avionul pentru decolare. Cum tremin, vin să vă iau. Dacă, întâmplător, vine cineva și mă vede, îi voi spune că fac un control al motorului.

Cei trei îl ascultară fără tragere de inimă. Camera mirosea a transpirație. Nu avea decât două paturi înguste, o masă și două scaune. Ei începură să aștepte în liniște, prea încordați ca să mai poată vorbi. Puteau să vadă avionul printr-o ferestruică. Elicea din stânga începu să se învârtească, apoi motorul demară brusc, făcând să tremure pereții. Imediat porni și motorul din dreapta. Acesta însă nu mergea prea bine. Se opri după câteva rotații. Malko strânse pușca în mâna transpirată. Preparativele pentru decolare continuau. Motoarele scoaseră un zgomot infernal, apoi, din nou, cel din dreapta se înecă și se opri!

Kali trase o înjurătură pe limba ei. Samantha și Malko se priviră gândindu-se la același lucru.

Motorul din stânga funcționa normal. Pilotul îl opri și liniștea cuprinse aeroportul.

Pilotul sări din avion și veni în fugă către colibă. Kali îi deschise ușa. Bărbatul era încurcat.

— Nu înțeleg ce se petrece. Motorul din dreapta nu răspunde la comenzi. A fost prost reglat.

— Se poate repara?

Samantha întrebase cu o voce care se voia calmă.

El clătină din cap.

— Da, dar avem nevoie de timp și de material.

— Atunci, nu putem pleca? întrebă Malko.

Ofițerul își feri privirea. Engleza lui era destul de precară.

— Ba da, dar nu pot lua cu mine decât două persoane, altfel nu pot să decolez. Și chiar așa, există un risc...

Ca și cum nu riscaseră destul până acum. Doar nu era vorba de un voiaj turistic...

O tăcere grea se lăsă în cameră. Malko se uită la Kali, care

o privea pe Samantha. Nemţoaica era albă ca varul. Era inutil să întrebe care din ei va fi sacrificat. Kali avea nevoie de Malko și acesta avea nevoie de Kali. Amândoi aveau nevoie de pilot...

Fără să scoată un cuvânt, nemţoaica se năpusti asupra lui Kali.

Atacul fu atât de neașteptat, că Samantha avu timp să-și înfigă mâinile în gâtul indoneziencei, mai înainte ca aceasta să o poată apuca de păr...

Samantha strângea ca o dementă, cu dorinţa evidentă de a o ucide. Era hotărâtă să termine cu ea. Ochii negri ai rivalei sale erau ieșiţi din orbite. Încerca din răsputeri să-și economisească aerul de respirat. La început, încercă să smulgă și să zgârie mâinile ce-i strângeau gâtul, apoi începu să o lovescă pe Samantha cu mâinile și cu picioarele...

Aceasta părea invulnerabilă. În ciuda ploii de lovituri, ea nu slăbi strânsoarea.

Deodată, indonezianca înșfăcă sânul stâng al Samanthei și i-l răsuci ca și cum ar fi vrul să i-l smulgă.

Nemţoaica scoase un urlet de durere și o lovi cu sete cu capul în plină figură. Ameţită, Kali se lăsă împinsă îndărăt către perete. Cu gura larg deschisă, ea încerca să respire un pic de aer, iar mâinile ei se crispau convulsiv pe pumnii Samanthei. Era la capătul puterilor.

Ofiţerul scoase un răcnet și se năpusti către patul său de unde scoase un Tokarev de nouă milimetri. Din fericire, cele două femei erau prea înlănţuite ca să poată trage.

Malko își înarmă pușca și o îndreptă către el.

— Lasă-le să se descurce singure, făcu el cu o voce de gheaţă. Altfel vă ucid.

Cei doi bărbaţi se înfruntară cu armele în mâini. Cu chipul îngrozit, indonezianul privea acum lupta. Era ușor de văzut că este îndrăgostit de Kali.

Aceasta simţea cum viaţa i se scurge încetul cu încetul. O senzaţie foarte plăcută o cuprinse. Degetele de oţel ale Samanthei erau totuși încleștate în continuare în jurul gâtului ei, strivindu-i traheea, blocându-i aerul...

Simţi o căldură ciudată și plăcută învăluindu-i pântecele. Valuri de plăcere o străbăteau, ca atunci când se mângâia singură în camera ei din palatul Bogor.

Era ca și cum un orgasm eliberator urma să se întâmple. Câteva secunde mai târziu, ea se arcui de plăcere, într-o mișcare violentă și scurtă ca și cum ar fi fost electrocutată.

Samantha simți că adversara ei încetase să se mai zbată și slăbi strânsoarea, crezând că este inconștientă.

Saltul demențial al indoneziencei o luă prin surprindere. Kali reuși să scape din încleștarea degetelor, eliberându-și gâtul. Sângele îi inundă creierul. Epuizată de efort, Samantha pierdu câteva fracțiuni de secundă. Instinctul de conservare era mai puternic dect plăcerea. Kali își aminti că fusese aproape de moarte și fu cuprinsă de o frică viscerală.

Genunchiul ei se destinse ca o cobră și se înfundă în pântecele Samanthei. Aceasta deschise gura larg, din lipsă de aer. Apoi se închirci cu un strigăt răgușit.

Kali tocmai se scotocea în sarong. Micul revolver apăru din cutele mătăsii și se înfipse în stomacul Samanthei. Kali apăsă pe trăgaci. Dar nu se auzi nici o împușcătură. Indonezianca uitase să-și încarce arma. Samantha își reveni și cu o lovitură scurtă îi azvârli arma din mână. Cele două femei se ridicară în picioare înfruntându-se din priviri.

Samantha știa să se bată mai bine, dar Kali era cu mult mai feroce. Ea se repezi în ochii adversarei sale. Samantha reuși să se ferească, dar unghiile lui Kali îi sfâșiară adânc obrazul. Ele se rostogoliră pe jos, urlând și lzbindu-se de pereți. Fiecare căuta punctul sensibil al adversarei.

Gâfâind, cu gurile deschise, epuizate și cu răsuflarea tăiată, cele două femei scuipau sânge. Priveliștea era impresionantă și totodată halucinantă. Cei doi bărbați uitaseră că timpul se scurge repede, fascinați de această luptă pe viață și pe moarte.

Deodată, mâna Samanthei reuși să pătrundă sub sarongul lui Kali. Aceasta se zbătea cu disperare, dar era prea târziu. Samantha o apucase zdravăn și mușcându-și buzele din cauza efortului depus, începu să tragă, să sfâșie și să smulgă.

Kali se zvârcolea, urlând, cu ochii holbați și ținându-se cu mâinile de pântece.

Uitând că vrea s-o ucidă, Samantha jubila de bucurie că poate să-i provoase o asemenea suferință. Kali urină brusc, udând-o, dar ea strânse mâna și mai tare. Dorea să-i smulgă măruntaiele cu totul.

Tot zvârcolindu-se, Kali reuşi să se mişte din loc. Din întâmplare nimeri o carafă grea, pe care o apucă de toartă. Cu ultimele ei puteri, o sparse în capul Samanthei.

Nemţoaica rămase o clipă nemişcată înainte de a se prăbuşi pe o parte. Leşinase.

Kali nu reacţionă imediat. Apoi se eliberă din mâinile adversarei ei. Pe coapse, îi curgeau şuvoaie de sânge.

Ea se ridică în picioare, dar se sprijini de perete ca să nu cadă. Ofiţerul îşi aruncă pistolul pe pat şi îi sări în ajutor. Cu gura deschisă, ea încerca în zadar să vorbească. Din gură îi curgea o spumă albă amestecată cu sânge. Deodată, se aplecă şi începu să verse. Malko îşi întoarse capul. Mirosul acru era insuportabil. Nu avea ce să mai facă pentru Samantha. Pierduse.

Pilotul se întoarse către el.

— Să plecăm. Şi aşa am pierdut destul timp. El deschise uşa. Kali îl ţinea de braţ şi se târa cum putea. Cu puşca de asalt în mână, Malko încheia şirul. Ajunseră fără probleme la avion. Trebuiră să încerce de mai multe ori până reuşiră să o urce pe Kali. Malko se urcă în cockpit cu puşcă cu tot.

Deodată, uşa colibei se deschise şi în pragul ei apăru Samantha. Ea înainta ca o somnambulă înarmată cu Tokarevul. Malko apucă puşca, dispus de orice. În timp ce stătea aplecat, auzi trei împuşcături.

Cu trei gloanţe în piept, pilotul căzu cu faţa în jos lângă aripa avionului. Malko simţi un nod în gât. Erau prinşi în cursă, în Bali. De astă dată, pentru totdeauna.

Capitolul XVIII

— Ești nebună, nebună de legat, strigă Malko.

El sărise din avion, fără să-și mai ia pușca și, nebun de furie, se opri în fața revolverului.

O clipă crezu că Samantha îl va ucide și pe el. Ea zâmbi. Chipul ei avea o expresie dementă și crudă.

— Voi pilota eu avionul, spuse ea cu un glas fără inflexiuni. Urcă, vom decola imediat.

Malko era atât de perplex, încât rămase mut. Era exclus ca ea să mintă. Doar nu dorea să se sinucidă.

Samantha trecu nepăsătoare pe lângă trupul neînsuflețit al pilotului, cu Tokarevul la centură și se ură în avion. Malko se așeză lângă ea. Când Kali o văzu pe Samantha, scoase un țipt strangulat și vru să sară din avion. Malko îi puse o mână pe umăr.

— Mi-a spus că știe să piloteze un avion. Altfel, vom muri cu toții aici în Bali. Nu trebuie să vă temeți.

Samantha se instalase la comandă și începu manevrele de decolare. Mișcările ei erau sigure și rapide. În cele din urmă, ea porni demarorul. Elicea dreaptă începu să se învârtească, urmată imediat și de elicea din stânga.

Îndată ce motoarele porniră, ea trase maneta și avionul începu să ruleze încet pe pista de ciment.

Ei ajunseră fără nici un incident până la capătul pistei. Samantha îi spuse lui Malko:

— Trebuie să ridicăm trenul de aterizare. Dacă nu reușim să depășim trei mii două sute de turații, ne vom izbi de cocotieri. Fii atent la cadranul indicator.

După atâtea emoții, Malko se simțea destul de detașat. Dacă i-a fost scris să moară în Bali, o să moară în Bali. Nu se putea împotrivi voinței Domnului.

Samantha eliberă frânele și acceleră la maximum. Pista cenușie defila sub trenul de aterizare, iar bariera lanțului de cocotieri se făcea din ce în ce mai mare. În ciuda lui, Malko privi cadranul: 2 800, 2 850. 2 900, 3 000, 3 100.

Și apoi, 3 200.

Samantha împinse și mai mult maneta, acționând voletele. Indicatorul rămăsese imobilizat pe cifra fatidică. Malko ridică ochii. În curând, cocotierii îi vor izbi în față. Cu mâinile încleștate pe comenzi, Samantha încerca parcă să ridice aparatul cu propria forță, dar cele două elice nu voiau să se învârtească mai repede.

O stare de puternică apatie îl cuprinse pe Malko. Aveau să moară. Până la zidul verde mai erau doar cinci sute de metri, iar roțile nu părăsiseră încă pista de beton!

Deodată aparatul păru că plutește. Cadranul indica o turație de 3 500!

Samantha trase manșa puțin câte puțin. Lui Malko îi venea să urle de bucurie. Aripile atinseră ușor vârfurile cocotierilor. Avionul se înclină cu grație și făcu un viraj deasupra mării de smarald. Epava de pe plajă părea minusculă și dispăru repede la orizont.

Avionul urca în văzduh, îndreptându-se către vest.

Pentru moment, erau salvați. Kali nu scotea nici o vorbă, închircită pe scaunul ei.

Samantha pilota cu calm. Lăsând o clipă comenzile, ea își șterse sângele de pe față și îl privi pe Malko.

— Desigur, te gândești că nu ar fi trebuit să-l ucid pe acel tânăr. Dar ce ai fi făcut dacă ai fi fost în locul meu? Nu m-ai fi crezut dacă ți-aș fi spus că știu să pilotez. Voiai să pleci cu orice preț.

Malko preferă să nu răspundă. Femeia avea dreptate.

— Peste cât timp vom ajunge la Makassar? o întrebă el ca să schimbe subiectul.

Ea ridică din umeri.

— Încă nu sunt sigură că vom ajunge. Nu am consultat nici un buletin meteo, nu cunosc viteza vântului și sunt obligată să zbor numai la trei mii de picioare din cauza radarelor. Urmărește nivelul benzinei. M-ai putea ajuta notând consumul din jumătate în jumătate de oră. Cel puțin așa vom putea aprecia cam pe unde ne aflăm.

— Ar fi imposibil să ajungem la Timor? o întrebă Malko.

— Imposibil.

Samantha se concentră asupra comenzilor. Aparatul Beechcraft traversa un strat gros de nori cumulus și vibra puternic. Extremitățile aripilor executau un balet neliniștitor. Contururile insulei Bali dispărură. Nu se mai vedea decât imensitatea de smarald a mării Celebes, punctată de norii albi. Undeva în depărtare, către vest, o pată neagră arăta că este furtună. Din fericire, ei se îndreptau spre nord.

După o oră de zbor, Malko notă consumul. Rezultatul calculelor făcute repede îl lăsă pe gânduri. Dacă reușeau să ajungă la Makassar, ar fi fost norocoși. Samantha pilota cu ușurința unui profesionist. Avionul era îngrozitor de hurducat din cauza golurilor de aer. Era însă de preferat, în loc să fie vânați. Ar fi fost pierduți: nu aveau cu ei nici măcar o mitralieră ca să se apere...

Oboseala îl cuprinse pe Malko. Le rămăsese ce era mai greu. Asta, în cazul în care Kali nu avea de gând să-i trădeze. Întoarse capul și o privi. Indonezianca adormise cu capul lăsat pe spate și cu gura deschisă. Epuizarea o doborâse. Se întrebă cum de putea să mai reziste Samantha după lupta crâncenă cu Kali. Părea făcută din oțel.

O clipă și-o imagină în castelul său, primind invitații în rochie de mătase, dar alungă îndată acest gând. Era o viperă. Iar o viperă nu poate fi îmblânzită.

Kali începu să se miște, apoi deschise ochii. Cu o strâmbătură de durere, ea se aplecă în față.

— Dați-mi căștile de radio, ceru ea. Vreau să aflu dacă suntem căutați.

De la decolare, Samantha nu se atinsese de radio, ignorând cu totul turnul de control. La ce bun?

Ideea lui Kali era bună. Ascultând posturile de radio pe care le putea capta, ar fi putut afla dacă fuga lor fusese deja descoperită. Malko se ridică, făcând loc indoneziencei. Așezat acum alături de Kali, le observa pe furiș pe cele două femei.

Dacă acestea ar fi avut chef să-și smulgă măruntaiele, el ar

fi fost total neputincios să stăpânească comenzile avionului și ar fi putut să piară cu toții. Ele păreau că nici nu-l observă.

Cu ochii ațintiți în gol, Kali asculta la căști, încercând pe rând toate lungimile de undă. După o jumătate de oră, ea își scoase căștile.

— Am prins Makassar și Surayaba, făcu ea. Nu se semnalează însă nimic anormal. Dacă Bali a dat alarma, cred că toți își închipuie că ne îndreptăm spre Timor sau Australia.

Ea se întoarse pe scaunul ei, iar Malko își reluă locul de lângă Samantha.

— Habar n-aveam că știi să pilotezi, remarcă el.

Pe fața ei apăru un surâs misterios: buzele umflate nu își pierduseră de tot farmecul.

— Mai sunt încă multe lucruri pe care știu să le fac.

Urmă un moment de tăcere. Samantha înălță puțin avionul ca să evite un pâlc de nori. Motorul din dreapta continua să nu depășească două mii de turații. Altfel ar fi pilotat fără teamă.

* * *

Totul începu cu o ușoară scădere de regim a motorului stâng, urmată de un șir de poticniri. Sub privirile neliniștite ale lui Malko, Samantha acționă comenzile cu o oarecare brutalitate și avionul se redresă. Însă peste alte cinci minute, veni rândul motorului din dreapta să facă nazuri. Samantha se uită la Malko.

— Nu vom mai ajunge la Makassar. Cu fiecare încercare de a reabilita motoarele, pierdem din altitudine.

Malko privi marea de sub ei. Nu se vedea nimic în afară de întinderea nesfârșită a apei. Poate două sute de rechini pe metru pătrat... Avionul, cu tot conținutul lui, abia dacă le-ar fi ajuns pentru o înghițitură.

— N-am putea să mai câștigăm puțin timp de zbor?

— Poate un sfert de oră, douăzeci de minute. Pompele au ajuns la fundul rezervoarelor și aspiră acum reziduurile de pe fund. Din cauza asta se produc rateurile...

— Unde ne aflăm acum?

— Cred că am mai fi avut de parcurs circa o sută de mile. Nu știu care este viteza vântului.

— Nu se poate încerca nimic?

Samantha strânse buzele.

— Ba da. Am putea să urcăm la maximum, ca mai apoi să putem plana. Imediat cum vedem că apare Makassar, lăsăm aparatul să plutească. Dacă reuşim să-l zărim...

— Atunci, să încercăm, zise Malko.

Nemţoaica trase uşor maneta. Motoarele răspunseră huruind şi mai tare. Cu repeziciune, avionul se ridică la şase mii de picioare.

Ei atinseră nivelul superior al stratului de nori. În momentul în care aparatul îşi reluă zborul la orizontală, motorul din stânga începu să se înece şi se opri definitiv: nivelul din rezervor era zero.

Rămas numai cu un singur motor, avionul începu să piardă din altitudine. Malko îşi forţa ochii, jenat de prezenţa norilor. Deodată, el observă ceva, în partea dreaptă.

— Priveşte acolo! îi strigă el Samanthei.

Tânăra femeie înclină puţin avionul. Kali se aplecă şi ea să privească prin hublou.

— Este Sulawesi, exclamă ea.

Era şi timpul. Rezervorul mai conţinea atâta benzină cât să mai alimenteze motorul rămas pentru trei minute.

* * *

Makassar forma o pată de culoare portocalie în mijlocul verdelui junglei. Aparatul Beechcraft ajunsese sub o mie de picioare altitudine. Kali spuse:

— Aeroportul se află în partea de vest a oraşului.

Acolo jos, nu se vedeau decât construcţii plate, răspândite în junglă. Samantha mai coborî puţin, căutând pista. Putea să se producă o catastrofă.

Deodată aeroportul apăru printr-o spărtură în nori. Pe pistă, se puteau vedea vreo şase avioane, dintre care, două aparţineau companiei Garuda. Samantha îl avertiză pe Malko:

— Nu voi contacta turnul de control. Cred că ar fi mai bine să-i iau prin surprindere.

Toţi îşi ţinură respiraţia pentru clipele ce aveau să urmeze. Avionul atinse vârfurile copacilor. Când ajunse deasupra pistei,

Samantha ateriză. Trenul de aterizare atinse pista destul de brutal, încât făcu un salt și se așeză iar pe ciment, de astă dată, definitiv. Malko se lăsă pe spate, epuizat.

Era și timpul. Samantha reușise să ajungă până la aeropórt exact în clipa când elicea din dreapta se oprea definitiv. Aterizarea lor nu părea să îngrijoreze pe nimeni. Un Jeep de fabricație rusească ieși dintr-un hangar și se îndreptă către avion, cu viteză redusă. Malko apucă pușca de asalt. Dar Kali i-o smulse din mâini.

— Lasă-mi mie această armă. Voi nu vorbiți indoneziana. Dacă se întâmplă ceva, veți reacționa cu întârziere. În plus, sunteți străini și este anormal să fiți înarmați.

Malko nu ar fi dat arma.

— Nu vă temeți de nimic, adăugă indonezianca. Doar am nevoie de dumneavoastră. Nu am chef să trăiesc în mizerie.

Cu regret, Malko trebui să accepte situația. Avea impresia că joacă la ruleta rusească.

Kali coborî la sol prima, urmată de Malko și de Samantha.

Din Jeep, coborâră doi ofițeri. Kali le vorbi cu un glas autoritar și le ținu un lung discurs. Atitudinea lor se schimbă imediat: erau atât de plini de respect, încât ar fi sărutat și pământul din fața ei.

Cu un mers maiestuos, ea se urcă în Jeep, invitându-i și pe cei doi să o urmeze.

— Le-am spus că am suferit o pană radio și că mergeam spre Manado. De asemenea, că dintr-o eroare nu am putut face plinul rezervoarelor.

Malko nu era prea convins de atitudinea celor doi ofițeri. Parcă totul mergea prea bine. Căci, dacă indonezianca și-ar fi regăsit puterea, risca să-și reia și apucăturile cele rele. Ar fi fost o tentație destul de mare pentru ea ca să-i aresteze pe doi străini cu situație incertă. Kali îi ghici parcă gândurile, căci spuse:

— Am impresia că nu au aflat încă nimic în ceea ce mă privește.

Jeepul se opri în fața unei clădiri mici unde fură invitați să intre. Peste câteva momente, un soldat apăru cu o tavă încărcată cu cești pline cu ceai. Se aflau în zona militară a aeroportului.

Cei doi ofițeri se făcuseră nevăzuți.

Kali sorbea ceaiul cu aviditate. Ea așezase pușca de asalt pe masă la îndemână.

Malko lupta din răsputeri să-și țină ochii deschiși.

— Nu se știe nimic pe aici despre cele întâmplate în Bali?

— Nu cred, răspunse Kali. Insula este complet izolată de patru zile.

Zgomotul unei mașini îi făcu să tresară. Jeepul se întorsese. Cinci ofițeri coborâră din el, dintre care pe doi îi cunoșteau deja. Aveau chipurile serioase și dure. Malko își dădu seama imediat de catastrofă.

— Atenție, făcu el în șoaptă.

Grupul intră. Cei cinci ofițeri salutară, apoi cel mai în vârstă se apropie de Kali. Ca din întâmplare, pușca de asalt era îndreaptată către ofițeri. Iar mâna lungă a lui Kali se odihnea cu degetul pe trăgaci. Tot din întâmplare...

Ofițerul îi puse ceva cu o voce destul de încurcată. Ea îl ascultă indiferentă, apoi îi răspunse scurt. Ofițerul începu să se bâlbâie, îngrozitor de fâstâcit. Kali se întoarse către Malko și-i spuse în engleză, cu o voce foarte mondenă:

— Acești domni afirmă că au primit instrucțiuni de la Djakarta că să mă escorteze până la palatul din Bogor. Că soțul meu se teme pentru viața mea. Vor să mă îmbarce într-un aparat DC-3 al armatei.

Totul mirosea a capcană de la o poștă. Cei cinci ofițeri așteptau, zâmbind stângaci, semn de jenă la indonezieni.

— Ce se va întâmpla dacă refuzați?

— În acest caz, vor să mă ducă la cel mai bun hotel din Makassar, unde voi rămâne sub strictă supraveghere. Până vor veni să mă sugrume...

Toată lumea era încordată. Ofițerii se balansau de pe un picior pe celălalt, destul de încurcați. Kali se ridică și, cu o voce dulce, se adresă ofițerului. Acesta păru că se destinde brusc.

— Ce i-ați spus, o întrebă Malko.

Chipul lui Kali era numai miere și dulceață.

— Că-i voi mulțumi soțului meu pentru că mi-a trimis niște oameni atât de încântători și că-i voi recompensa pentru primirea făcută și pentru vigilența de care au dat dovadă...

O dată cu cuvântul „vigilență", Kali trase piedica puștii. Zgomotul metalic îi făcu pe cei cinci să tresară.

— Mâinile sus, sau vă ucid, făcu cu o voce tăioasă Kali.

Perplecși, ofițerii se supuseră. Era clar că nu se așteptaseră la o asemenea reacție. Cel care vorbise cu ea, deschise gura.

Imediat, pușca se îndreptă către el.

— Tăceți, ori trag.

Bărbatul închise gura. Nu dorea să primească nici o medalie cu titlu postum.

— Dezarmați-i, îi spuse Kali lui Malko.

În trei minute, treaba era făcută. Cu mânile pe cap, ofițerii stăteau nemișcați, rotindu-și ochii îngroziți. Erau siguri că femeia era capabilă să-i ucidă îi doi timpi și trei mișcări. Kali se întoarse spre Samantha.

— Ați putea să vă ocupați de ei? Noi trebuie să facem plinul rezervoarelor.

Samantha întinsese se deja mâna după pușca de asalt. Malko avea câte un Tokarev în fiecare mână. Nemțoaica se sprijini confortabil de masă, cu arma sprijinită în șold.

— Cum nu vorbesc indoneziana, avertizează-i că voi trage în primul care încearcă să se scarpine.

Kali traduse, iar apoi ieși întovărășită de Malko.

Afară era un aer și mai sufocant ca în Bali. Terenul de aterizare era pustiu. Undeva în fund, se vedea un parc cu carburant, înconjurat de un grilaj. Două camioane-cisternă erau oprite în față.

Kali urcă în Jeep împreună cu Malko.

* * *

Șoferii camioanelor-cisternă dormeau direct pe pământ sub unul din camioane. Kali îl trezi cu o lovitură de picior.

Bărbatul se ridică frecându-se la ochi.

— Cisterna ta este plină?

Celălalt se uita la ea, cu un aer tâmp.

— Da, dar...

— Urcă-te în camion și vino să alimentezi avionul Beechcraft, spuse Kali cu un ton ce nu admitea nici o replică. Este urgent. Trebuie să plecăm imediat.

Malko nici nu avu timp să-i arate pistoalele. Nefericitul indonezian era atât de obișnuit să se supună poruncilor, încât se urcă la volan, după ce își avertiză tovarășul. Malko se urcă lângă cei doi, iar Kali îi urmă cu Jeepul.

Abia când benzina începu să curgă prin furtun, Malko începu să respire. Kali făcea de gardă din Jeep. Peste un sfert de oră, cele două rezervoare ale avionului erau pline.

— Ce voi face când vine cursa din Dakota? o întrebă soldatul.

— Ai timp să umpli cisterna la loc, zise Kali.

Cei doi strânseră la loc furtunurile și se urcară în camion. Jeepul se îndrepta deja cu viteză maximă către locul în care Samantha îi supraveghea pe cei cinci ofițeri.

Nimic nu părea schimbat. Bărbații păreau niște stane de piatră. Kali vru să ia pușca, dar Malko interveni:

— Ce vreți să faceți?

Ea se uită la el surprinsă.

— Să-i suprim, bineînțeles.

Pușca era la Malko.

— Nu, nu are nici un rost. Mai bine sabotăm cele două avioane de vânătoare care se află pe pistă, este mai util decât asta. Acești oameni nu au făcut nimic.

Furioasă, Kali înălță din umeri.

— Samantha, du-te să pui motoarele în funcțiune împreună cu Kali. Eu voi încerca să sabotez avioanele de vânătoare. Kali, îi vom încuia pe ofițeri aici. Spuneți-le că dacă încearcă să face ceva ca să ne împiedice decolarea, îi vom doborî.

Indonezianca traduse totul înainte să iasă. Malko plecă ultimul, încuie ușa cu cheia și urcă în Jeep.

Cele două avioane de vânătoare care se aflau acolo erau aparate cu elice, niște bătrâne Hellcats rămase de pe timpul războiului din Pacific și pierdeau uleiul pe la toate încheieturile. Malko se opri înaintea unuia și așteptă până auzi cum pornesc motoarele Beechcraftului.

Zgomotul făcut de acesta acoperi rafala de gloanțe trasă în capota motorului, cauzând daune suficiente pentru a-i împiedica decolarea.

Cel de al doilea aparat suferi imediat același tratament.

Malko îşi goli încărcătorul trâgând în pneurile trenului de aterizare. Apoi sări în Jeep şi se îndreptă către Beechcraft.

* * *

În clipa în care bimotorul începu să ruleze pe pistă, cei cinci ofiţeri ieşeau gesticulând din camera unde-i încuiase Malko. Prea târziu însă.

Două minute mai târziu, avionul trecea în zbor peste hangare, virând către nord. Cea mai apropiată bază militară se afla la cinci sute de mile spre sud.

— Cât de departe se află Menado? întrebă Malko.

— La şase sute trei zeci de mile, zise Samantha. Vom fi obligaţi să zburăm foarte aproape de sol, din cauza radarelor. Nu vreau să riscăm.

Malko se gândi la generalul Unbung. Spera ca acesta să fie de găsit la Menado. Altfel, necazurile nu aveau să se termine încă...

Capitolul XIX

Malko își șterse transpirația care îi curgea pe față. Micul birou nu avea aer condiționat, iar ventilatorul care se rotea încet în plafon, mișca un aer lipicios și umed. Afară, la soare, erau cincizeci și cinci de grade. Degetele îi alunecau pe claviatura mașinii de scris.

— Să continuăm, îi spuse el lui Kali. Cum se scrie numele acestui colonel?

Kali îi explică răbdătoare. De două ore, erau închiși în acest birou din baza militară din Menado, sub protecția a șase parașutiști ai generalului Unbung. Kali îi dicta lui Malko lista tuturor ofițerilor care erau gata să treacă de partea PKI. Ca să evite orice indiscreție, Malko se oferise să scrie chiar el.

În acest fel trecea și timpul mai repede. Deocamdată erau prizonieri. Cel puțin, până la noi ordine. După un drum fără dificultăți, avionul aterizase la Menado, la sfârșitul după-amiezii. Malko ceru să fie duși imediat la generalul Unbung.

Acesta era un bărbat corpolent, cu un chip de nepătruns și ochi de oțel. Obrajii săi arătau că îi place să trăiască. El îl ascultase pe Malko fără să-l întrerupă, iar la sfârșit spuse:

— Știam că se petrece ceva în Bali. Am captat câteva emisiuni la radio. Aici nu putem prinde Djakarta. Nu știu însă cine sunteți și dacă ceea ce spuneți este adevărat.

— Dar este foarte ușor să verificați, protestă Malko. Luați contact cu oricare bază americană...

Generalul zâmbi.

— Am să procedez și mai bine. Săptămâna viitoare, aveam

prevăzută în program o vizită de curtoazie la baza din Clark Field, lângă Manilla. Am hotărât să mă duc mai repede. Voi pleca așadar chiar în această seară. Mă voi întoarce mâine. Până atunci, veți fi oaspeții mei. Vila mea vă stă la dispoziție în întregime. Se află la cinci minute de aici. Acolo vă veți simți foarte bine.

Cei doi bărbați mai vorbiră preț de încă două ore. Generalul își lua notițe fără încetare. Malko îi comunică numărul codului său ultrasecret de la CIA, pentru ca serviciile americane să nu creadă că au de-a face cu un impostor. Când au terminat de discutat, generalul părea extrem de interesat.

— Cred că ați descoperit o afacere extrem de importantă, admise el. Știam de mai multă vreme că președintele cochetează cu PKI. Însă nu credeam că va ajunge atât de departe.

El dăduse ordin la doi parașutiști ca să-l însoțească. După plecarea lui, fuseseră în mod constant supravegheați. Kali își schimbase total atitudinea: speriată, ea nu-l părăsea nici o clipă pe Malko. Spre marea surpriză a acestuia, acceptase să-i dicteze lista ofițerilor comuniști mai înainte de a primi banii... Voia să-l îmbuneze.

Cât despre Samantha, ea nu se mișca din camera ei, recuperându-și forțele. Malko nu-și făcea prea multe griji: li se confiscaseră toate armele.

El se concentră asupra mașinii de scris. Zăpușeala îi îngreuna lucrul. Numele îi defilau prin fața ochilor, cu grade și alte referințe. Kali tot scotea din faldurile sarongului tot felul de hârtiuțe pe care își notase prețioasele informații.

Deodată se auzi cheia în broască. Era generalul Unbung, la fel de impenetrabil ca la început.

Cu o politețe glacială, el o salută pe Kali și îi întinse mâna lui Malko.

— Mi-ar plăcea să stăm puțin de vorbă, îi spuse el.

Malko își abandonă mașina de scris și ieși împreună cu generalul în hol. Îndată ce rămaseră singuri, Unbung zâmbi cu toată fața.

— Bravo, spuse el. Ați făcut o treabă minunată. Sunt însărcinat să vă felicit din partea Washingtonului.

Simpatic lucru, să auzi așa ceva din gura unui general indonezian. Ai fi crezut că te afli în inima Pentagonului.

Cei doi se instalară în biroul generalului, iar Malko simți că renaște sub influența aerului condiționat.

— Generalul Butler, care comandă Clark Field, a început să ia măsurile necesare, îi explică Unbung. Începând de mâine, voi începe să primesc materialul necesar pentru o intervenție rapidă.

— Credeam că aveți comanda unei divizii de parașutiști de elită, se miră Malko.

Generalul zâmbi cu tristețe.

— În teorie, da. Dar nu dispun de avioane ca să-mi transport trupele, iar cu armamentul lor s-ar rușina până și băștinașii din Borneo. În plus, nu mai am muniții decât pentru două zile. Președintele a fost întotdeauna foarte prudent...

— Ce se va întâmpla acum? îl întrebă Malko.

Generalul părea cufundat în cea mai adâncă meditație, cu mâinile împreunate și cu ochii pe jumătate închiși.

— Cred că mai întâi trebuie să eliminăm abcesul din Bali. Avem, în sfârșit ocazia să scăpăm de PKI. Apoi va fi mai ușor să-l convingem pe președinte de adevăratele interese ale țării și ale lui personal.

— Iar Kali?

Indonezianul deschise ochii oblici și nevinovați.

— Vă aparține dumneavoastră. Nu am primit nici o instrucțiune în privința ei. Va putea pleca cu dumneavoastră și cu domnișoara Adler, atunci când veți dori.

Unbung o mânca din ochi pe Samantha din clipa în care o văzuse.

Deodată Malko se simți ușurat, dar și foarte obosit. Toată această baie de sânge îl golise. Putea lesne să-și imagineze contraatacul lui Unbung. Era ca un elefant într-un magazin cu porțelanuri

— Sunteți cu toții invitații mei în această seară, preciză

generalul. Trebuie să sărbătorim succesul. La ora opt, vă invit la cină în vila mea.

* * *

La douăsprezece mii de kilometri distanță, la Langley, unde se afla sediul central CIA se crăpa de ziuă. O mulțime de bărbați nebărbieriți încercau să se mențină treji cu ajutorul cafelelor. Toți lucrau la operațiunea „Dragonul magic", care fusese inițiată cu câteva ore mai devreme. Era numele de cod al acțiunii CIA de contraatac în Indonezia. Această acțiune antrena sute de persoane din toată lumea, dispunând de sume fabuloase. La subsolul clădirii, ordinatoarele fumegau, cu toate circuitele în funcțiune, pentru a preveni orice consecințe.

Într-un birou auster de la etajul optsprezece, David Wise redacta un raport către președinte. El se gândea cu recunoștință la Malko. De astă dată fusese sigur că murise.

Toate bazele din Pacific, din Honolulu și Japonia, erau în alertă. Enorma mașină secretă a CIA se pusese în funcțiune. De multă vreme nu mai avusese o asemenea oportunitate. David Wise se jurase să nu închidă ochii până ca operațiunea nu se va încheia.

Un beculeț roșu se aprinse pe biroul său și el apăsă un buton ce deblocă încuietoarea electronică a ușii sale. Secretata îi aducea la semnat un document de importanță capitală pentru succesul operațiunii „Dragonul magic". Era o cerere de deblocare a patru mii de puști automate M-16, ce urmau a fi trimise urgent la Clark Field, în Filipine. Pentagonul putea să scrâșnească din dinți: nici o unitate militară din Vietnam nu putuse fi încă dotată cu această armă ultramodernă. În plus, CIA se încăpățâna să dezvăluie destinația acestor arme M-16...

David Wise semnă cu hotărâre și se lăsă pe spate satisfăcut. De astă dată, succesul operațiunii era garantat.

Cu patru etaje mai jos, telexul de codare zumzăia fără întrerupere, expediind mesaje în cele patru colțuri ale lumii. David Wise se ridică de la birou și contemplă peisajul liniștit al

Virginiei. Coasta se trezea la viață. America habar n-avea de ceea ce avea să se întâmple. Șeful Diviziei Plan se simți mândru de menirea sa. Acum el făurea Istoria.

* * *

Generalul Unbung înălță cupa cu șampanie. Dumnezeu știe de unde reușise să găsească o sticlă de Dom Pérignon în văgăuna asta. Probabil, o adusese de la Manilla unde se găseau de toate. Malko simțea că trăiește din nou. Samantha era foarte veselă. Două cameriste îi confecționaseră un sarong din *batik*, ce îi punea în valoare coapsele sculpturale. Generalul părea cu mult mai preocupat să-i facă ei curte decât să suprime rebeliunea.

Malko îl urmărea amuzat. Așa cum o cunoștea el pe Samantha, bietul general nu avea prea multe șanse...

Numai Kali, așezată în fața lui, nu participa la veselia generală. Privirea ei se ferea cu grijă de a Samanthei, căutând-o în schimb pe a lui .

La masă fu adus un uriaș *den-den-ragi*, mândria bucătăriei indoneziene, un fel de tocăniță cu carne de porc și cu mentă. În clipa în care servitorul se aplecă spre Malko, acesta scăpă o furculiță pe jos. Cu un gest rapid, se aplecă să o ridice, dar fu cât pe-aci să rămâmă blocat sub masă. Minunata mână a Samanthei era așezată pe piciorul generalului, într-un gest fără echivoc. Iată de ce generalul era așa de răvășit!

Discret, Malko se dedică farfuriei din fața sa. La urma urmelor, Samantha nu-i aparținea. Cu toate astea, își simțea inima puțin strânsă. Contesa Adler avea gusturi foarte stranii.

Restul cinei trecu foarte repede. Samantha și generalul schimbau tot felul de drăgălășenii într-o engleză îndoielnică. Malko se consacră sticlei cu Dom Pérignon. Șampania îmbujorase chipul nemțoaicei, ai cărei ochi cenușii rămâneau în continuare la fel de indescifrabili.

După cafea, generalul se ridică și se înclină în fața Samanthei.

— Îmi permiţeţi să vă invit să facem un tur al bazei sub clar de lună?

Ea acceptă cu un chicotit de midinetă. Malko era din ce în ce mai dezamăgit. Politicos, Unbung zâmbi către el.

— Doriţi să veniţi cu noi? Sunteţi bine venit.

La fel ca un câine într-o popicărie. Malko refuză politicos invitaţia. În timp ce îi privea pe cei doi suindu-se în Jeep, vocea lui Kali îl făcu să tresară, atât era de încordată.

— Rămâneţi cu mine.

Ea stătea în picioare, în spatele lui, cu mâinile încrucişate pe sarong. Dacă n-ar fi văzut-o cât de feroce poate fi, i s-ar fi făcut milă de ea. Părea extrem de fragilă şi de înfricoşată.

— Eu mă duc la culcare, ar trebui să faceţi la fel.

Kali i se aruncă brusc în braţe. Îl strângea cu putere, cu pântecele lipit de al său, gura ei fierbinte îi căuta gâtul şi mâinile lungi îi erau încleştate pe spate.

— Veniţi, veniţi, murmură ea.

În vocea ei era ceva sfâşietor. Malko abia reuşi să se elibereze.

— Nu voi face dragoste cu dumneavoastră, Kali. Chiar dacă aş avea poftă. Pe mâine.

El începu să urce scara de lemn, fără să mai privească înapoi. Dar indonezianca îi trezise dorinţa. O clipă, dori să se întoarcă după ea. Doar ca să-i dea o lecţie Samanthei.

* * *

Malko plutea în apa caldă şi limpede a unei lagune de vis. Brusc, văzu venind ceva către el, încolăcindu-se în jurul lui şi strângându-l cu putere. Era o caracatiţă uriaşă. Atunci îi trecu prin minte că uriaşul cefalopod are sânge fierbinte ca şi el.

Încercând să scape din încleştare, se zbătu şi se trezi.

Kali era toată lipită de el, în întregime goală, şi îl strângea în braţe. Când văzu că deschide ochii, gura ei caldă se lipi de urechea lui.

— Mi-e frică. Mi-e îngrozitor de frică. Apăraţi-mă.

Dar ceea ce sugera ea prin mișcarea șoldurilor era cu totul altceva decât protecția civilă. În fața mișcării de respingere a lui Malko, una din mâinile ei coborî de-a lungul trupului într-o mângâiere foarte ușoară, dar extrem de eficace. Gura ei lăsă umărul lui Malko, alunecând către pântecele lui. Malko își dădu seama că dacă mai aștepta puțin, nu ar mai fi avut putere să reacționeze.

Cu fermitate, el o apucă de ceafă și o smulse de pe el. Apoi se ridică și aprinse lumina. Kali rămăsese pe pat, cu crupa întoarsă către el, într-o invitație mută. Malko o luă de mână și o făcu să se ridice. Părul lung și desfăcut, îi ascundea o parte din chip, făcând-o și mai dulce.

— V-am mai spus că nu fac dragoste cu dumneavoastră, zise el. Vă cunosc prea bine. Este suficient ca să-mi strice orice chef.

Apoi o conduse la ușă pe care o încuie în urma ei.

Somnul însă îi pierise. Lungit pe spate în întuneric, el se gândea la Samantha.

Simțea o dorință furioasă să meargă să o caute în camera ei. La fel ca un adolescent. Un singur lucru îl împiedica. Nu voia să fie rivalul generalului Unbung...

Vechea cabană din lemn trosnea din toate încheieturile. Iar coapsele în formă de amforă ale Samanthei îl împiedicau pe Malko să adoarmă.

* * *

Samantha se strecură încet din pat. Generalul Unbung dormea pe spate, cu gura deschisă, sătul și fericit. Făcuse dragoste cu Samantha, cu gingășia unui buldozer, grohăind în ritmul sacadat al efortului depus. Din fericire, alcoolul îngurgitat îi temperă foarte repede veleitățile erotice, iar Samantha reuși să respire înainte de a fi total laminată.

Pentru general, aceasta avea să rămână cea mai frumoasă zi din viața lui.

Nemțoaica mergea prin întuneric ca o pisică. Insistase să

doarmă cu ofițerul, spre marea bucurie a acestuia. Ea începu ,să scotocească prin hainele aruncate pe un scaun, apoi fură o pernă și ieși din încăpere în vârful picioarelor. Dalele reci de pe culoar o făcură să tremure. Nu voise să riște să-l trezească și de aceea nu-și luă rochia care zăcea undeva prin pat, smulsă de efemerul ei amant.

Capitolul XX

Malko tresări.

Trei explozii surde spărgeau liniștea nopții. Imediat, un urlet strident se auzi ca într-un coșmar.

El sări direct în pantalon și se năpusti pe culoar, unde se ciocni de generalul Unbung, în aceeași ținută ca și el.

O nouă explozie se auzi, urmată de un țipăt mai slab. Venea de la capătul culoarului. Cei doi se repeziră acolo în același timp.

Ușa camerei lui Kali era deschisă și lumina, aprinsă. Silueta goală a Samanthei se decupa clar în lumina crudă. În mâna dreaptă, ea ținea Coltul 38 al generalului, iar în mâna stângă, o pernă, prin care trăsese ca să estompeze zgomotul împușcăturilor.

Kali zăcea la picioarele ei, închircită cu fața în jos, iar o pată de sânge se lățea pe omoplatul drept. Un firicel de sânge se vedea curgând și din ceafă. Brațul ei drept se agita spasmodic, dar chipul de ceară și ochii larg deschiși nu lăsau nici o speranță.

Cu o mișcare grațioasă, Samantha îi întinse generalului pistolul, ținându-l de țeava încă fierbinte. Ca și cum i-ar fi dat o carte de vizită.

— Sper că-mi veți ierta acest împrumut, îi spuse ea cu un ton princiar. Aș fi dorit să nu vă deranjez somnul, dar am ratat prima oară. Vă rog să mă scuzați.

Generalul rămăsese înmărmurit, cu pistolul în mână. Samantha trecu demnă prin fața lui și ieși din încăpere. Malko se aplecă asupra lui Kali. Aceasta nu mai respira.

— Nu mai este nimic de făcut, spuse el.

Unbung se freca la ochi. Apoi îl privi pe Malko. Reușise să se trezească.

— Dar dacă ea a încercat să se sinucidă?

Malko nu ezită decât o secundă.

— Ar fi foarte plauzibil, făcu el rar.

Generalul Unbung băgă pistolul în centură. Buna dispoziție îi revenise. Șopti:

— Ce caracter poate să aibă această contesă Adler! Ce... ce uragan!

Malko nu avea să afle niciodată la ce fel de activități ale contesei se referea această metaforă. Cei doi se despărțiră pe culoar. De îndată ce generalul intră în camera sa, Malko bătu la ușa Samanthei. Vocea calmă a contesei îl pofti să intre.

Înfășurată într-un cearceaf, pe pat, ea fuma o țigară.

— Ai venit ca să-mi faci reproșuri? făcu ea cu o voce uscată. Am impresia că ți-am economisit nu numai bani, ci și multă bătaie de cap. Doar dacă nu erai cumva îndrăgostit de târfa aceea.

Malko clătină din cap.

— Nu, nu eram îndrăgostit de ea. Înțeleg că ai fi ucis-o oricum.

Samantha se mai relaxă un pic și spuse mai încet:

— Puțin mai lipsea ca să te ucid și pe tine.

— Pe mine, de ce?

Ochii cenușii se uitau în tavan.

— Când Kali a intrat în camera ta, eu o pândeam pe coridor. De acolo, am auzit totul. Dacă ar fi rămas, v-aș fi omorât pe amândoi.

— Dar, de ce?

Ochii cenușii îi înfruntară pe cei de aur, fără să-și descifreze misterul.

— În poziția în care vă aflați, ar fi fost greu să o împușc doar pe ea, fără să te nimeresc și pe tine.

— Ai fi putut să o faci să se ridice din pat.

Un zâmbet misterios apăru pe chipul femeii.

— Nu cred că aș fi încercat această dorință.

* * *

Primul avion Lookheed C-141 Starlifter din Civil Air Transport, ce venea din Clark Field, ateriză la Manado exact la

o oră după ce prima lopată cu pământ fusese aruncată peste coșciugul lui Kali. Douăzeci de parașutiști au tras o salvă de onoare. Toată ceremonia a durat doar un sfert de oră.

Uriașul avion era burdușit cu lăzi pline cu puști automate și cu muniție. Parașutiștii generalului Unbung descărcară armamentul și avionul plecă imediat.

Al doilea transport sosi cu un sfert de oră mai târziu, venind din Hickham Field, Honolulu.

Civil Air Transport era compania care deservea CIA, iar deviza ei era „rapiditate și discreție". În continuare, avioanele soseau la intervale regulate, din sfert în sfert de oră. Nici unul dintre membrii echipajelor nu purta uniforma armatei SUA. Toți purtau niște uniforme verzui, anonime, care ar fi putut fi atât ale unor luptători de gherilă, cât și ale *Special Forces*. Cu toate acestea, dacă ai fi căutat bine, cu siguranță, ai fi găsit ascunse și câteva uniforme, împăturite cu grijă. Cine însă ar fi avut chef de căutat?

La patru ore de la sosirea primului avion, generalul Unbung îl convocă pe Malko. Ofițerul indonezian își lepădase frumoasa cămașă de mătase, înlocuind-o cu un *batle-dress* nou-nouț. Generalul părea foarte bine dispus.

— Plec în Bali peste două ore. Cu șase sute de parașutiști transportați cu aparatele C-141. Tipii din PKI vor rămâne cam surprinși...

— Ce aveți de gând să faceți?

Generalul râse.

— Voi extermina pe toți membrii PKI din Indonezia. După aceasta, vor urma o sută de ani de pace și liniște.

Sau un Reich de o mie de ani, citând un precursor în arta genocidului.

Malko nu era prea mândru de faptul că toate eforturile sale erau încununate în acest mod. El ar fi dorit să evite o rebeliune, nu să declanșeze un măcel.

— Nu vă temeți că astfel se va declanșa un mecanism teribil și că PKI va dori să se răzbune într-o bună zi?

Generalul râse și mai tare.

— Tot ce este posibil. Vom avea însă grijă să ucidem chiar și copiii și femeile lor. Vom lichida familii întregi, ca să nu mai rămână nici un fel de sechele.

Vocea sa pronunţase totul cu un ton egal, fără inflexiuni. Ca şi cum ar fi vorbit despre o campanie de deratizare. Malko simţi un fior de gheaţă pe şira spinării în faţa acestul ofiţer bine crescut, amabil, îmbrăcat la patru ace, care se pregătea pentru un micuţ genocid, curat şi sănătos.

— Cred că prezenţa mea în Indonezia nu mai este necesară, sugeră Malko.

Generalul Unbung avea un creier bine organizat.

— Am prevăzut totul în legătură cu plecarea dumneavoastră şi a domnişoaraei Adler. Un C-141 vă va duce la Djakarta. Nu vă mai rămâne decât să vă îmbarcaţi în aparatul Caravelle al companiei Thai, zborul 424, care decolează după două ore, cu destinaţia Singapore şi Bangkok...

— Djakarta, dar...

— Nu aveţi de ce să vă temeţi.

Vocea generalului era din ce în ce mai mieroasă.

— Patru sute de paraşutişti din divizia mea vor fi deja acolo. Sunt în măsură să vă anunţ că generalul comandant al sectorului aerian din Java tocmai s-a aliat cu mine. El controlează acum aeroportul civil.

Generalul îi luă mâna lui Malko şi i-o strânse puternic.

— Aţi făcut un mare serviciu ţării mele, spuse el. Vă invit să veniţi peste câteva luni. Atunci va fi linişte peste tot şi veţi putea vedea o altă faţă a Indoneziei.

Malko ieşi împreună cu generalul. Paraşutiştii începuseră să se urce în avioane. Toţi erau echipaţi cu puşti M-16 nou-nouţe. Văzu cu primul aparat decolează cu direcţia Bali, cu generalul la bord, apoi se întoarse să se întâlnească cu Samantha.

* * *

Avionul companiei Thai International începu să coboare către Bangkok. Samantha se juca distrată cu orhideea pe care o primise, la fel ca şi restul pasagerilor. Malko îşi termina cea de a treia cupă cu Moët et Chandon. Deşi nu putuseră găsi locuri la clasa întâi, erau trataţi regeşte. Mâncarea se putea compara cu cea servită la unul dintre cele mai renumite

restaurante din Paris. Thai International nu făcea parte din IATA [1] și profita de asta ca să ofere pasagerilor un serviciu fabulos.

Malko o urmări cu privirea pe stewardesa thailandeză, încântătoare și atentă. Simți cum i se strânge brusc inima. Cândva, fusese cât pe-aci să-și lase pielea la Bangkok.

Samantha spuse cu un ton acru:

— Încă nu v-ați săturat de miniaturile de culoare?

El îi luă mâna și i-o sărută.

— Admir frumusețea pretutindeni unde se află ea. Dar cu siguranță, tu ești ființa cea mai fermecătoare pe care am întâlnit-o vreodată.

Ochii cenușii se mai îmblânziră puțin.

— Mulțumesc.

— De ce nu am rămâne câteva zile la Balgkok? întrebă Malko cuprins de o inspirație subită. Am putea face baie în Pataya. Este o plajă micuță și minunată în golful Siam...

Samantha clătină din cap.

— Îmi pare nespus de rău, dar am treabă. Trebuie să prind primul avion pentru Saigon. Deja am pierdut o mulțime de bani în toată povestea asta...

Femeia de afaceri luase locul aventurierei.

„Ce păcat", făcu Malko în sinea lui.

Caravelle ateriză atât de lin pe pista din Don-Muang, încât nici nu-și dădură seama că au și ajuns. Samantha se ridică prima. Cei doi nu mai schimbară nici un cuvânt până la zona de tranzit. Acolo se despărțeau. Samantha se opri. Malko ezită. Nu putea să sufere sentimentalismul afișat în public, dar a-i săruta doar mâna i se părea mai degrabă ceremonios după toate câte trăiseră împreună.

Samantha îl scoase din încurcătură. Ea se apropie de el și, cu un glas șoptit, îi spuse:

— Îți doresc noroc, iubitule.

Buzele ei le atinseră pe ale lui, foarte repede. Apoi, se îndepărtă, legănându-și șoldurile de vis, ca și cum ar fi regretat gestul făcut. Malko rămase o clipă amețit, întrebându-se dacă nu cumva ceea ce i se întâmplase nu era mai important decât CIA.

---

1 International Airlines Transporters Association (n.a.)

* * *

Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, cavaler al Ordinului Serafimilor, margraf de Basse-Lusace, mare voievod ale voievodatului Serbiei (din păcate dispărut), cavaler de drept al Vulturului Negru, conte al Sfântului Imperiu Roman, landgraf de Kletgaus, cavaler de onoare şi devoţiune al Ordinului de Malta, zbura la nouă sute şaizeci de kilometri deasupra stepei kirkize, către castelul Liezen din Austria, instalat confortabil în fotoliul moale al aparatului Super-DC-8 al companiei Scandinavian Airlines. Inima lui era însă tristă.

După ce excitanta lui misiune luase sfârşit, revedea imensa baie de sânge din care ieşise la timp, iar asta avea un efect extrem de deprimant. Umanismul său profund îl făcea să respingă violenţa. Din nefericire, meseria de agent „hors-cadre", deşi era din categoria lux, îl făcea să aibă mai mult contact cu masacrele decât cu lumea expoziţiilor de artă.

Ca să se consoleze, voia să facă o escală la Copenhaga, să cotrobăiască prin anticariate şi prin magazinele cu porţelanuri vechi.

Super-DC-8 decolase din Bangkok la ora zece şi treizeci de minute. Datorită liniei aeriene Transasian Express, care traversa Rusia, putea să câştige cinci ore şi să evite tot atâtea escale. De trei ori pe săptămână, această cursă făcea legătura între Extremul Orient, Europa şi Statele Unite. Graţie noilor fotolii ale DC-8 63, clasa turist era la fel de confortabilă ca şi clasa întâi. După toate păţaniile prin care trecuse, Malko avea o acută nevoie de a-şi întinde picioarele. Karin, o stewardesă blondă şi delicată, se aplecă deasupra lui şi îi luă paharul gol

— Mai doriţi puţină şampanie înainte de masă?

El acceptă o cupă cu Moët et Chandon 1964, Brut Imperial... care alterna perfect cu votca rusească Krepskaia, un mic păcat de-al său.

Ochii lui aurii urmăriră silueta fetei.

Zburase de mai multe ori împreună cu ea, cu ani în urmă. Era la fel de drăguţă ca şi atunci. Şi la fel de înţeleaptă. La

hotelul *Erawan* din Bangkok, ea refuzase să ia cina cu el. Cu toate că ar fi avut mare nevoie să-și mai ridice moralul...

Karin se întoarse, învăluită de un nor de parfum fin.

— Ce meniu ați comandat? îl întrebă ea. În curând, vom servi masa.

— Un meniu oriental, preciză Malko. Un *nasi-goreng*.

De astă dată, nu se mai grăbise să ia avionul, îngăduindu-și două zile de vacanță în Thailanda. Putea să-și ofere luxul de a-și comanda propriul lui meniu. La Bangkok, descoperise că orice pasager al companiei Scandinavian Airlines avea posibilitatea să aleagă din șapte meniuri diferite! Chiar și unul vegetarian, lipsit de orice produs de origine animală.

Vegetarienii convinși considerau că ouăle erau o hrană demonică...

Bineînțeles, exista și inevitabilul „Kașer", și cel „cu puține calorii", suficient doar ca să nu te lase să mori de foame. Patronii companiei prevăzuseră chiar și un meniu împotriva ulcerului pentru nefericiții cu un stomac bolnav, și unul pentru diabetici, ca să evite o eventuală comă, ce ar fi fost neavenită în timpul zborului...

Malko era mulțumit cu un meniu oriental, în care putea să aleagă cam șase feluri diferite de curry, *nasi-goreng, korna,* un fel misterios, imposibil de identificat, despre care stewardesa nu știa nici de unde provine.

Alesese un *nasi-goreng* din cauza unei ciudate nostalgii pentru Indonezia, această țară primitivă, crudă și frumoasă. În așteptarea mâncării, el răsfoi ziarele aduse de la Bangkok.

Afacerea indoneziană ocupa prima pagină în toate.

Președintele Indoneziei tocmai ținuse un lung discurs în care mulțumea solemn ofițerilor rămași fideli guvernului. Printre aceștia se număra și generalul Unbung, devenit șeful Statului-Major al armatei. Din cele declarate de președinte, în Djakarta domnea acum ordinea, iar ultimii comuniști erau pedepsiți fără milă. În ciuda acestor afirmații, știrile agenților de presă străine dezvăluiau masacre înfricoșătoare. Comuniștii erau lichidați împreună cu familiile lor. Sate întregi erau rase de pe suprafața pământului.

Malko își aminti de chipul generalului Unbung și de armele M-16 ale parașutiștilor lui. Se forța să nu se gândească la

propria lui responsabilitate în dezlănțuirea acestor masacre. Își spunea că, dacă nu ar fi fost el, un alt agent CIA ar fi făcut același lucru...

Dar, fusese el.

Acum dorea cu ardoare să se întoarcă în castelul său, să deschidă o sticlă de Dom Pérignon și să o bea împreună cu Alexandra și să facă dragoste...

Acesta era cel mai bun antidot împotriva tristeței. Și împotriva amintirii puternice a contesei Samantha Adler...

El începu să mănânce. Nu avea deloc poftă. Începu să regrete alegerea făcută. Vecinul său înghițea cu poftă caviar pus cu linguriță pe pâine prăjită. Apoi făcu să dispară o jumătate de langustă stropită cu Laffite Rothschild. Nu degeaba Scandinavian Airlines era membra uneia dintre cele mai vechi asociații gastronomice din lume, Chaîne des Rôtisseurs... Era un păcat să mănânci doar *nasi-goreng*.

Din fericire, peste două ore ajungea la Tașkent și putea cumpăra caviar de acolo.

Himalaia defila sub aripile avionului. Era un munte alb, curat și discret. Când termină de mâncat, Malko își șterse fața cu un șervet cald, adus de Karin, obicei împrumutat de la japonezi, apoi se ridică și se duse să se spele pe mâini.

Oglinda toaletei reflecta chipul unui bărbat obosit, ai cărui ochi de aur erau striați cu vinișoare sângerii. În privirea aceea se oglindea toată nefericirea lumii.

În clipa în care ieși, remarcă un graffiți zgâriat pe peretele de oțel. Se părea că nu era singurul om afectat de problemele Indoneziei.

O mână anonimă gravase o singură propoziție:

— *Indonesian are dirty pigs!*[1]

Malko surâse în fața acestui eufemism.

---

1 Indonezienii sunt niște porci împuțiți (n.a.)

Tiparul executat sub comanda nr. 80 439

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
România